

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ
& РОБЪРТ ШЕКЛИ

Донеси ми главата на принца

**РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ, РОБЪРТ
ШЕКЛИ
ДОНЕСИ МИ ГЛАВАТА НА
ПРИНЦА**

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА САНДВИЧ ГЕРОЙ

ГЛАВА 1

Копелетата отново клинчеха. А Аззи тъкмо се бе наместил удобно! Беше си намерил чудесно място, еднакво отдалечено както от огнената бездна в центъра на Дупката, така и от покритите със скреж стоманени стени наоколо.

Температурата в периферията ѝ се поддържаше близо до абсолютната нула с помощта на собствената климатична инсталация на дявола, а пък центърът беше достатъчно нажежен, за да отдели електроните от атомите. Някои изригвания можеха да разтопят дори протон.

Не че имаше нужда от такава горещина и такъв студ. Това беше чисто престараване... всъщност излишен тормоз. Човешките същества, дори мъртви и хвърлени в Дупката, имаха много малък диапазон (в сравнение с космическите мащаби) на пределна издръжливост. Веднъж поставени извън зоната на комфорта и в двете посоки, те съвсем загубваха способността да различават лошото от по-лошото. Каква полза има да подлагаш клетите нещастници на пет милиона градуса по Целзий, щом като се чувстват точно така, както и при най-обикновени петстотин? Крайностите само причиняваха страдания на демоните и другите свръхестествени създания, които се грижеха за прокълнатите. А свръхестествените създания имат далеч по-широк диапазон на чувствителност от хората — най-често за тяхно нещастие, но понякога и за безкрайно удоволствие. Само че да се говори за удоволствия в Ада не е прилично.

Там, разбира се, няма само една Дупка. Хиляди милиони хора са умрели и всеки ден умират още. Повечето от тях прекарват поне известно време в Дупките и очевидно се налага да се вземат мерки за настаняването на всички.

Дупката, в която служеше Аззи, се наричаше „Северен дискомфорт 405“. Тя бе една от най-старите — въведена в експлоатация още през вавилонски времена, когато хората наистина са знаели как да се отдават на греховността. По стените ѝ все така стояха ръждясалите барелефи на крилати лъвове и тя беше записана в

„Адския регистър на местата с историческо значение“. Само че Аззи и пет пари не даваше дали служи в известна Дупка или не. Единственото, което искаше, бе да се махне. Както всички останали съоръжения от този тип, „Северен дискомфорт 405“ представляваше цилиндър със стоманени стени, обграждащ огромна помийна яма, в чийто център пък имаше бездна, която бълваше огън. От нея изригваха нажежени въглени и гореща лава. Блясъкът не отслабваше нито за миг. Само на зрели демони като Аззи бе позволено да носят тъмни очила.

Мъките на прокълнатите бяха придружени и подсилени от нещо като музика. Дяволчета черноработници бяха разчистили един полукръг сред гнилите мухлясали и вонещи отломки и в него, върху каси от портокали, беше разположен оркестърът. Той беше съставен от неумели музиканти, починали по време на изпълнение. Тук, в Ада, те бяха заставени да свирят произведенията на най-лошите композитори на всички времена. Имената им не се помнят на Земята, но в Ада, където творбите им се изпълняват непрекъснато и дори се излъчват по мрежата „Казум“, те са знаменити.

Дяволчетата не спираха да работят — да обръщат и да наместват прокълнатите върху скарите. Те, както и вампирите, обичаха хората добре разложени и мариновани в смес от оцет, чесън, аншоа и червясали кренвирши.

Аззи трябваше да прекрати отдиха си, защото в сектора точно пред него мъртвите бяха струпани на купчини само по осем или десет. Той изостави удобното си (относително) леговище и се свлече по гниещите черупки от яйца, разплескани карантии и пилешки главички долу на равното, където по-лесно можеше да крачи върху телата.

— Казах ви да ги трупате нависоко — извика той на дяволчетата. — И това значи наистина нависоко! Какви са тези работи!

— Но като ги трупаме по-високо, те се свличат! — отговори шефът на дяволчетата.

— Тогава ще вземете някакъв свързващ материал и ще ги задържите! Искам тези купчини да са поне от по двамадесет трупа!

— Трудна работа, ваше височество!

Аззи се втрени в него. Как смее да му възразява!

— Правете каквото ви казвам, или ще отидете при тях!

— Слушам, ваше височество. Ще намерим свързващ материал.

Шефът избяга, крещейки заповеди на екипа си.

Денят бе започнал като всеки друг типичен за Ямите в Ада ден. Но в един следващ момент нещата щяха да се променят драстично и неочаквано. Така е с промените! Живеем си, както сме свикнали — с наведена глава и провесени носове, уморени от монотонното ежедневие, сигурни, че това ще продължи вечно. Защо нещата да се променят, когато няма никакво предзнаменование за това, няма писмо, няма телеграма, дори и телефонно обаждане не предхожда голямото събитие. И човек изпада в отчаяние, без да разбере, че вестителят му вече е изпратен и че понякога надеждите се сбъдват дори и в Ада. Всъщност, някои казват, че надеждите се сбъдват преди всичко в Ада, защото според тях те са едно от дяволските мъчения. Но това може да е поредното преувеличение на драскачите от църквата, които пишат за такива неща.

Аззи се увери, че дяволчетата се справят задоволително. До края на смяната му оставаха още двеста часа работа (дните в Дупката са дълги) и след това щеше да вземе трите си часа почивка. После щеше да започне пак. Той тъкмо се канеше отново да заеме удобното — сравнително удобното — си място, което току-що бе напуснал, когато дотича един вестител.

— Ти ли си демонът, отговарящ за тази Дупка? Въпросът бе зададен от един багдадски Ефрит с виолетови крила. От тези, които сега изпълняваха предимно куриерски задачи, тъй като Злите сили от Висшия съвет харесваха пъстрите им тюрбани.

— Аз съм Аззи Елвул — отвърна демонът — и наистина отговарям за тази Дупка.

— Значи ти си този, когото търся.

Ефритът подаде на Аззи азбестов документ, изписан с огнени букви. Преди да го поеме, Аззи си сложи ръкавиците. С подобни документи си служеше само Висшият съдебен съвет на Ада.

Той прочете:

„Чрез този документ да се доведе до знанието на всички демони, че е била извършена Несправедливост. В Дупката е бил доведен човек преди времето му. Силите на Светлината вече са отправили протест в негова полза, тъй като, ако бил оставен да преживее отредените му дни, все

още имал време да се покае. Вероятността това да стане е в порядъка на две хиляди към едно, но все пак съществува, па било то и само математически.

Ето защо, нарежда ви се да изведете този човек от Дупката, да го почистите и върнете на жена му и семейството му на Земята и да останете при него докато достатъчно се нагоди към живота си, защото в противен случай ние носим отговорност за него. След това ще бъдете свободен да извършвате нормална демонична дейност на Земята.

Искрено Ваш Асмодеус, Ръководител Северен сектор
ями на Ада.

П. П. Човекът се обажда на името Томас Писаря.“

Аззи се почувства толкова въодушевен, че прегърна Ефрита, който отстъпи бързо назад, — намести тюрбана си и каза:

— По-полека, приятелче!

— Просто съм във възторг! — отвърна Аззи. — Най-накрая ще се махна от това място! Ще се върна на Земята!

— Доста недостойно място — каза Ефритът. — Но всекиму своето.

Аззи хукна да търси Томас Писаря.

Най-накрая го откри в ред 1002ВВ. Ямите на Ада са устроени амфитеатрално. Всяко място в тях би могло да бъде намерено. Съществува главна схема. На практика обаче, тъй като дяволчетата трупат телата на камари, които се срутват върху съседните камари, местоположението на грешниците се знае само приблизително.

— Има ли тук някой си Томас Писаря? — попита Аззи.

Купчината грешници в ред 1002ВВ прекъсна разговора си и насочи погледи към него, тоест само тези от тях, чиито лица бяха обърнати в неговата посока. Вместо да се разкайват за греховете си, те считаха престоя си в Дупката за светско събитие. За тях това бе възможност да се запознаят със съседите си, да разменят мнения и да се посмеят. Така мъртвите продължават да се самозаблуждават — точно както приживе.

— Писаря... Писаря... — промърмори един старец, заемащ междинна позиция, като с мъка обърна глава към мишницата си. — Тук е, наистина. Приятели, някой от вас знае ли къде е този Писар?

Въпросът се понесе нагоре и надолу по голямата купчина. Мъжете отклониха вниманието си от спорта (в Ада има много спортни събития, но отборът домакин винаги губи — докато не заложиш срещу него), за да попитат:

— Писаря? Това не беше ли един дълъг кльоцав приятел с кривоогледо око?

— Не знам как изглежда — отвърна Аззи. — Доколкото разбрах, той се обажда на името си.

Купчината хора замърмори и закашлюка, започна да коментира помежду си, както са склонни да правят човешките същества — живи или мъртви — за всяко нещо. И ако Аззи нямаше демоничен свръхестествен слух, никога не би успял да долови слабото скимтене, което се чу някъде от дълбочината на купчината.

— Ей, здрасти! Аз съм Писаря. Кой пита за мен?

Аззи нареди на дяволчетата си да измъкнат Томас от купчината, само че внимателно, за да не откъснат някой от израстъците му. После можеха да бъдат подменени, разбира се, но операцията беше болезнена и можеше да доведе до психически травми. Аззи беше наясно, че трябва да върне човека на Земята невредим, така че да не създава проблеми за Тъмните сили, което би станало, ако те го покосят преждевременно.

Скоро Писаря се измъкна от купчината и се изтупа. Беше нисък, плешив и самодоволен дребен човек.

— Аз съм Писаря! — извика той. — Сетихте се, че е станала грешка, а? Казах им, че не съм умрял, когато ме доведоха тук. Тази черна хубавица с косата май хич не обича да слуша какво ѝ се говори, а? Само се хили с голямата си идиотска усмивка. Отмъкна ме като едното нищо! Мислех си да се оплача на някой високопоставен!

— Слушай — каза му Аззи. — Имаш късмет, че грешката изобщо беше открита. Ако беше започнал да се жалваш по съдебен ред, докато дойде ред да изслушат молбата ти, щяха да те сложат в резервоар. Щеше да мине век или два. Знаеш ли какво представляват нашите резервоари?

Писаря поклати глава и ококори очи.

— Те са толкова лоши — поясни Аззи, — че са в противоречие дори с Адските закони.

Писаря изглеждаше впечатлен.

— Изглежда имам късмет, че се измъквам. Благодаря, че ми каза. Ти адвокат ли си?

— Не по образование — отвърна Аззи, — но всички ние тук долу, имаме по нещо адвокатско у себе си. Хайде, тръгвай да те водя у дома.

— Имам чувството, че у дома ще имам някои проблеми — каза колебливо Писаря.

— Такъв е животът — продължи Аззи. — Пълен е с проблеми. Радвай се, че имаш проблеми, за които да се тревожиш. Когато се върнеш тук завинаги, няма да имаш никакви. Това, което ти се случва тук, просто се случва отново и отново.

— Няма да се върна — каза Писаря.

Аззи си помисли дали да не се хване на бас с него, но реши, че при дадените обстоятелства това няма да е уместно.

— Ще трябва да заличим от паметта ти това преживяване — каза той на Писаря. — Разбираш, че не можем да оставим такива като теб да се връщат на Земята и да разправят разни неща.

— Нямам нищо против — отвърна Писаря. — И без това тук няма нищо, което искам да си спомням. Е, преди това, в Чистилището срещнах една русокоса сукуба^[1]...

— Спести си приказките — прекъсна го Аззи, хвана го за ръката и го поведе към портата в стената, през която можеше да се отиде до други места в Ада и навсякъде другаде, а в крайна сметка, и обратно.

[1] Зъл женски дух, който се съвкупява със спящи мъже — Б.пр.

ГЛАВА 2

Аззи и Писаря преминаха през стоманената порта в стоманената стена и тръгнаха по спираловидния път, който минава през външните покрайнини на Чистилицето — район изпълнен с набраздени низини и зашеметяващи височини, точно както го е нарисувал Фюзели. Те се затътриха унило нататък и пътят им беше лек, защото леки са адските пътища, но пък им беше и отегчително, защото Адът е самата скука.

След малко Писаря попита:

— Още много ли остава?

— Не знам — призна Аззи. — Не съм идвал в този сектор. Всъщност, изобщо не би трябвало да съм тук.

— Като мен — каза Писаря. — Само защото от време на време изпадам в кома като истински труп. Но това не дава право на вашата хубавица с косата да ме отмъква, без да направи нужната проверка. Мърляшка работа, казвам ти. А защо не трябва да си тук?

— Бяха ми отредени по-добри неща — отвърна Аззи. — Имах много добри оценки в магьосническия колеж. Завърших трети по успех в групата.

Той спести на Писаря факта, че всички от групата му, освен трима, бяха унищожени от внезапен порив Добро, задухал от юг, странно метафизично явление, което бе убило всички освен Аззи и двама други, които изглежда имаха естествен имунитет срещу добри лъчения. И после дойде онази игра на покер.

— Тогава защо си тук? — попита Писаря.

— Отработвам комарджийски дълг — отвърна Аззи. — Не можех да платя и затова трябваше да прослужа известно време.

Аззи замълча колебливо.

— Обичам хазарта — допълни той след малко.

— И аз — каза Писаря с нещо като съжаление. Известно време вървяха, без да разговарят.

— Какво ще стане с мен сега? — попита накрая Писаря.

— Ще те вкараме отново в тялото ти.

— Добре ли ще ми е? Чул съм, че някои хора възкръсват от мъртвите и се чувстват странно.

— Ще се навъртам около теб, за да ти помагам. Ще остана, докато се убедя, че се справяш.

— Радвам се да го чуя — каза Писаря, който продължи още малко, без да говори, и после попита: — Но, разбира се, когато се събудя няма да знам, че си край мен, нали?

— Естествено.

— Тогава ще се чувствам несигурен. Аззи му каза троснато:

— Когато си жив, нищо не може да ти вдъхне сигурност. Казвам ти това сега! Само когато умреш, можеш да го оцениш напълно!

Те продължиха нататък. След като повървяха малко, Писаря каза:

— Знаеш ли, нищо не си спомням за живота си на Земята.

— Не се притеснявай. Всичко ще си спомниш.

— Все пак, струва ми се, че бях женен.

— Добре.

— Но не съм сигурен.

— Веднага щом влезеш в тялото си, ще си спомниш всичко.

— Ами ако не си спомня? Ами ако получа амнезия?

— Всичко ще е наред — окуражи го Аззи.

— Кълнеш ли се в честта си на демон?

— Разбира се — отговори Аззи, без да му мигне окото, че лъже.

Беше преминал специален курс по полагане на фалшиви клетви и се беше оказал много добър.

— Ти не би ме излъгал, нали?

— Хей, можеш да ми се довериш — каза Аззи, пускайки в действие мантрата^[1], която може да направи хрисим и най-големия неверник и свадливец.

— Разбираш защо съм леко нервен, нали? — попита Писаря! — Раждам се повторно, не е малко.

— Няма нищо срамно — каза Аззи. — Пристигнахме.

— Слава на Сатаната! — добави той през зъби. Дългите разговори с човеци го изнервяха ужасно. Така умееха да заобикалят това за което говорят! Отците Демони в демонския университет му бяха предложили да изкара курс по такъв разговор, но тогава това беше свободноизбираем предмет и той реши да не се затормозява с него. Псевдодialeктиката му се бе сторила къде къде по-интересна.

Пред себе си забеляза познатите аленозелени райета на линейката от Северния сектор. Тя спря недалеч от тях и от нея слезе медицински демон. Той имаше очи като на обелиск и свинска зурла, и беше много различен от Аззи, който пък имаше лисиче лице, рижа коса, щръкнали уши и изумителни сини очи, считани за красиви от тези, които имат афинитет към демоните.

— Това ли е приятелчето?

— Това е — отвърна Аззи.

— Преди да направите каквото и да е — каза Писаря, — искам да знам...

Медицинският демон със свинската зурла протегна ръка и докосна една точка върху челото на Писаря. Той веднага млъкна и очите му се разфокусираха.

— Какво направи? — попита Аззи.

— Пуснах го на празен ход — отвърна медицинският демон. — Време е да го транспортираме.

Аззи се надяваше на Писаря да му няма нищо — никак не е хубаво, когато един демон бърника в мозъка ти.

— Откъде знаеш къде трябва да го изпратим? — попита той.

Медицинският демон разкопча ризата на Писаря и му показа татуираните с алено мастило върху гърдите му име и адрес.

— Това е идентификацията на дявола.

— Ще я махнеш ли, преди да го изпратиш?

— Не се безпокой. Той не я вижда. Тя е предназначена за нас. С него ли ще тръгнеш?

— Не, ще пътувам сам — отвърна Аззи. — Дай да видя адреса още веднъж... Добре, запомних го.

— Ще се видим пак, Том — каза той на човека с празен поглед.

[1] Свещено заклинание в индуизма, притежаващо магическа сила. Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

И така Томас Писаря бе върнат у дома. За щастие медицинският демон успя да го транспортира, преди тялото му да е получило непоправими повреди. Лекарят, който го бе купил, тъкмо се канеше да направи разрез на врата, за да покаже на студентите си артериалната система. Преди да започне, Писаря отвори очи.

— Добро утро, доктор Моро — каза той и припадна.

Доктор Моро го обяви за жив и поиска от вдовицата да му възстанови платената за тялото сума. Тя върна парите неохотно. Бракът ѝ с Писаря не бе кой знае колко успешен.

Аззи измина пътя до Земята със собствени средства, защото не искаше да пътува с Писаря в Транспорта на немъртвите, чиято ужасна воня бе изпитание дори за свръхестествените създания. Пристигна непосредствено след съживяването на Писаря. Никой не можеше да го забележи, защото носеше със себе си Амулета на невидимостта.

Невидим освен за тези с шесто чувство, Аззи последва процесията, която пренесе Писаря до дома му. Добрите хора от селото обявиха събитието за чудо, но жената на възкръсналия, Милорд, не спря да повтаря:

— Знаех си, че се преструва, непрокопсаникът!

Прикрит от невидимостта си, Аззи се понесе около къщата на Писаря, която щеше да обитава докато изтече периодът на рекламациите. Може би щеше да продължи няколко дни. Къщата беше доста голяма. На всеки етаж имаше по няколко стаи, а долу се намираше хубава влажна изба.

Аззи се настани там. Тя беше точно това, от което се нуждае един демон. Беше си донесъл няколко стари ръкописа за четене и малко гнили котешки глави за закуска. Очакваше да прекара известно време при пълно спокойствие, но едва се бе настанил и започнаха да му пречат.

Най-напред в избата слезе за продукти жената на Писаря — висока червендалеста лелка с груба кестенява коса, широки рамене и голям задник. После дойде най-големият син, Ханс — дългнест нехранимайко, същия като баща си — за да потърси гърнето с меда. След това — Лоте, слугинята, която искаше да вземе малко картофи от миналогодишната реколта.

Така или иначе, Аззи не можа да си почине кой знае колко. На сутринта отиде да погледне Писаря. Съживеният изглежда се оправяше. Той седеше в леглото, пиеше билков чай с жена си и хокаше децата си. „Още един ден — реши Аззи — и той ще е съвсем добре, а аз ще мога да се занимавам с по-интересни неща.“

Двете кучета на семейството знаеха, че той е там и се измитаха колчем се приближеше до тях. Това трябваше да се очаква. Но следващото събитие никак не влизаше в плановете му.

Тази нощ той легна да поспи в мухлясалата част на избата. Там, където имаше някакви изгнили репи, сред които си беше направил малко зловонно леговище. Но изведнъж усети наличието на светлина и рязко се събуди. Беше пламък на свещ. Някой стоеше пред него и го гледаше. Дете. Колко непоносимо! Аззи се опита да скочи на крака, но падна назад. Някой бе завързал около глезена му канап!

Самата мисъл го накара да подскочи — дете. Малко момиченце с дебели бузи и сламеноруса коса, на около седем годинки. Някак си то бе успяло да го види... всъщност, беше го заловило.

Аззи бавно се изправи на крака, като реши, че е по-добре да впечатли детето от самото начало. Опита се да се извиси заплашително над него, но канапът, който светеше със странен блясък, го дръпна и той падна отново. Момиченцето го бе завързало за една греда. Детето се разсмя и Аззи потрепери — нищо не може да ужаси един демон повече от невинен детски смях.

— Здравсти, момиченце — поздрави той. — Виждаш ли ме?

— Виждам те — отвърна детето. — Приличаш на противна стара лисица.

Аззи погледна малкия циферблат върху Амулета на невидимостта. Както и предполагаше, захранването му беше паднало почти до нулата. Проклетите глупаци в „Снабдяване“! Но, разбира се, той трябваше да провери сам!

Изглежда бе изпаднал в неприятна ситуация. Но все пак нямаше нещо, от което да не може да се измъкне с приказки.

— Но добра лисица, все пак, а дебелано? — Аззи употреби често използваното от родителите демони гальовно обръщение. — Колко се радвам, че те виждам! Моля ти се, махни този канап и ще ти дам цяла чанта сладки!

— Не те харесвам — отвърна момиченцето. — Ти си лош. Ще стоиш завързан, а пък аз ще повикам свещеника.

Детето го гледаше укоризнено. Аззи разбра, че за да се измъкне от положението, ще трябва да употреби някоя хитрост.

— Кажи ми, малко момиченце — каза той, — откъде взе този канап?

— Намерих го в едно от хранилищата на църквата — отговори детето. — Беше на масата заедно с някакви парченца от кости.

Мощи на светци! Значи канапът беше ловец на духове!

Те се ловят най-лесно с въженцето, което пристяга в кръста одеждите на светците!

Наистина щеше да е трудно да се измъкне от това премеждие.

— Малко момиченце, дошъл съм тук само, за да се грижа за баща ти. Той не беше добре, знаеш, умря, после се съживи и всичко останало. Бъди добро дете и развържи това канапче, виж колко ти се моля!

— Не — отговори малкото момиченце с тази непреклонност, която притежават малките деца, а доста често и някои големи.

— Гръм и мълния! — каза Аззи. Той се напрегна, но не можа да измъкне крака си от ловеца на духове, който имаше неприятното качество да се стяга още повече всеки път, когато се опиташе да го разхлаби. — Хайде, малко момиченце, майтапът си е майтап, но сега е време да ме пуснеш да си вървя.

— Не ме наричай „малко момиченце“ — отвърна малкото момиченце. Името ми е Бригите и знам всичко за теб и за тия като теб. Свещеникът ни каза. Ти си зъл дух, нали?

— Нищо подобно! — възрази Аззи. — Всъщност аз съм добър дух! Или поне неутрален! Изпратиха ме тук, за да се уверя, че баща ти се поправя. Сега трябва да се грижа за него, а след това ще отида да се грижа за други!

— Аха — каза Бригите и се замисли за малко. — Ужасно ми приличаш на демон.

— Външният вид нередко заблуждава — отвърна Аззи. — Пусни ме! Трябва да видя баща ти!

— Какво ще ми дадеш?

— Играчки! Повече, отколкото изобщо си виждала!

— Добре — съгласи се малкото момиченце. — Трябват ми и нови дрехи.

— Ще ти дам цял гардероб. А сега ме пусни!

Бригите се приближи и улови края на канапа с изцапаните си пръсти. После спря.

— Ако те пусна, ще идваш ли тук да си играеш с мен, когато те повикам?

— Не, това вече е прекалено! Имам да правя други неща. Не мога да се оставя на хрумванията и прищевките на едно малко селско момиченце с мърляво лице.

— Добре, тогава обещавай да изпълниш три мои желания, когато те помоля.

Аззи се поколеба. Изпълнението на желания можеше да му навлече неприятности. Не само, че демоните бяха длъжни да спазват подобни ангажименти, но и човешките желания можеха да бъдат истински проблем. Хората са толкова екстравагантни!

— Ще ти изпълня едно желание — каза Аззи. — Стига да е разумно.

— Добре, от мен да мине — съгласи се Бригите. — Но не много разумно, става ли?

— Става. Развържи ме!

Бригите го развърза. Аззи разтърка глезена си, след това бръкна в торбата си и намери резервно хранване за Амулета на невидимостта. Включи го и изчезна.

— Не забравяй какво ми обеща! — извика момиченцето.

Аззи знаеше, че не би могъл да забрави, дори и да искаше. Обещанията, дадени от свръхестествените създания на хората, се регистрираха в Канцеларията на Еквилибриума, която функционираше по правилата на Ананке. Ако някой демон се опиташе да забрави обещанието си, силите на Необходимостта бързо и мъчително му го припомнях.

Писаря се чувстваше отлично. Той похапваше овесена каша от една паничка и даваше нареждания на жена си и слугите. Аззи напусна. Беше време да се захване със собствения си живот.

ГЛАВА 4

За Аззи бе истинско удоволствие отново да е свободен и да може да броди по зелената земя. Наистина беше възненавидял престоя си в Дупката заради убийственото еднообразие, както и заради всичко останало — отегчителното ежедневно печене на грешници може да бъде много уморително. Аззи беше енергичен демон — предприемчив, с поглед, отправен към бъдещето. Той беше агент на Злото и въпреки че бе до известна степен лекомислен, вземаше пъклените си задължения съвсем сериозно.

Първото нещо, което искаше да направи след като напусна селото на Писаря, бе да се ориентира. Не познаваше тази област. За последен път беше посещавал Земята по времето на Римската империя и дори беше присъствал на един от забележителните пирове на Калигула. Сега той летеше ниско над земята, наречена Галия, и се предпазваше от нещастия посредством Амулета на невидимостта. Този Амулет придаваше и известна безплатност на притежателя си и това бе добре, защото прелетя през голямо ято лебеди. Обърна внимание на горите, които се простираха наоколо. Селцето беше само едно малко петънце сред необятните горски площи, покриващи по-голямата част от Европа — от Скития, чак до Испания. Аззи видя един кален път и полетя над него на височина сто метра. Той продължаваше нататък и нататък, докато накрая не се превърна в нормален павиран римски път. Аззи полетя над група конници, докато не стигнаха до един прилично голям град. По-късно, разбра, че това е Троя и че се намира в кралството на франките — едри варвари със стоманени мечове, завзели цяла Галия и много други земи след упадъка на Римската империя.

Аззи прелетя над града ниско и бавно, като разгледа множеството малки къщички и сред тях палатите на господарите и висшите сановници на църквата. В покрайнините имаше панаир. Прелетя над шатрите, и флаговете, привлечен от веселата глъчка. Реши да го посети.

Спусна се долу и прие един от стандартните си образи — добродушен и достолепен оплешивяващ човек, с потрепващ клепач. Тогата, която по принцип вървеше с този външен вид, беше неуместна и затова той си купи от една сергия пелерина от домашно тъкан плат. С нея заприлича повече или по-малко на всички останали.

Заразхожда се из панаира и се заозърта наоколо, все още не съвсем ориентиран. Имаше няколко солидни постройки и ливадата бе осеяна с шатри. Продаваха се всякакви неща — оръжия, дрехи, храна, добитък, сечива, подправки.

— Ей, здрасти. Ти, господине!

Аззи се обърна. Старата вещица викаше него. Тя седеше пред малка черна шатра, по чиито стени със златни букви бяха изписани кабалистични символи. Кожата ѝ беше тъмна и приличаше на арабка или циганка.

— Мен ли повика?

— Да, господине — каза тя със злодейски северноафрикански акцент. — Влез тук.

Един човек би бил по-предпазлив, защото никога не знае какво може да му се случи в черна шатра със златни кабалистични знаци, но за Аззи тя беше първото познато нещо, което виждаше от доста време насам. Има цели племена демони, които живеят в черни шатри и скитат нагоре-надолу из Чистилището, а самият Аззи, макар и произхождащ по баща от Ханаанската земя, имаше родствени връзки с някои от бедуинските демони чергари.

Вътре в шатрата имаше множество богато нашарени килими. По стените висяха изкусно изковани газени фенери, а пък бродираните възглавнички се търкаляха навсякъде. В дъното се намираше нисък олтар и масичка за дарения. Зад олтара се издигаше величествена статуя в гръцки стил, изобразяваща красив млад човек с лавров венец на главата. Аззи го позна.

— Значи това е Хермес — каза той.

— Аз съм негова жрица — отвърна старицата.

— Бях останал с впечатлението — отбеляза Аззи, — че се намирам в християнска страна, в която почитането на старите богове е абсолютно забранено.

— Това, което казваш е истина — отвърна старицата. — Старите богове са мъртви, но не чак толкова, защото са се върнали към живота

под нова форма. Хермес например се е превърнал в Хермес Тризмегистус, светец покровител на алхимиците. Култът към него не е позволен, но пък не е и забранен.

— Радвам се да чуя това — каза Аззи. — И все пак защо ме повика тук?

— Ти си демон, нали, господине? — поинтересува се старата вещица.

— Да. Как позна?

— Има нещо достолепно и злокобно в държането ти — отвърна вещицата. — Осанката ти излъчва непрогледно и неумолимо Зло, което те отличава от околните, колкото и голяма да е тълпата.

Аззи знаеше, че циганките имат много тънки сетива, които използват, когато ласкаят клиентите си. Въпреки това той бръкна в торбата си, извади една златна монета и ѝ я даде.

— Давам ти я заради изкусния ти език. А сега ми кажи какво искаш от мен.

— Господарят ми иска да поговори с теб.

— Е, добре — отвърна Аззи. Много време бе минало, откакто не си беше бърлил с някой от старите богове. — Къде е той?

Циганката коленичи пред олтара и започна да мърмори нещо. След миг белият мрамор засвети с наситена розова светлина. Камъкът оживя, статуята се протегна, слезе от пиедестала си и седна до Аззи.

— Иди да намериш нещо за пиене — каза Хермес на старицата.

Когато тя излезе, той продължи:

— Отдавна не сме се виждали, Аззи.

— Така е — съгласи се Аззи. — Радвам се да те срещна отново, Хермес. Когато християнството е надвило езичниците — другите вероизповедания, знаеш — аз не съм бил на Земята, но все пак искам да ти изкажа своите съболезнования.

— Благодаря — каза Хермес, — но всъщност ние не загубихме нищо. Всички имаме работа. Боговете, искам да кажа. Движим се в крак с времето и понякога държим добри позиции и в двата лагера — и на светците, и на демоните. Това доста разширява кръгозора. Много може да се говори за междинния статут.

— Радвам се да го чуя — каза Аззи. — Има нещо тъжно в мисълта за един бог, останал без работа.

— Не се тревожи за нас, Аззи. Накарах слугинята си Аиса да те повика, защото ми каза, че си изглеждал тъжен и объркан. Може би съм в състояние да ти помогна?

— Много любезно от твоя страна. Дали можеш да ми кажеш какво се е случило тук от Калигула насам?

— Е, с две думи, Римската империя се разпадна заради нахлуването на варварите и отравянето с олово. Сега навсякъде има варвари. Наричат себе си Франки, Саксонци и Вестготи. Създали са империя, която наричат „Света римска империя“^[1].

— Света? — изненада се Аззи.

— Така я наричат — поясни Хермес. — Не знам защо.

— Но как точно се разпадна истинската Римска империя?

— Можеш да го прочетеш във всяка история, но приеми думите ми — Римската империя се разпадна й това беше краят на Класическата ера. Периодът, в който сме сега, се нарича, или по-точно, ще се нарича след като свърши, „Средновековие“. За малко пропусна тъмните векове в началото. Доста се позабавлявахме тогава, казвам ти. Но и сега не е зле.

— Коя година е? — попита Аззи.

— Хилядната.

— Хилядолетието!?

— Да.

— Значи времето за състезанието е дошло!

— Точно така, Аззи. Дошло е времето, когато силите на Мрака и силите на Светлината ще се срещнат във великото състезание, за да решат кой ще определя съдбата на човечеството през следващите хиляда години, дали всичко ще е за добро или за зло. Ти какво смяташ да направиш във връзка с това?

— Аз? — попита Аззи. — Че какво мога да направя аз?

— Можеш да участваш в състезанието. Аззи поклати глава.

— Представителят на Злото се избира от Великия съвет на Злите сили. Те винаги си имат любимци и поверяват състезанието в ръцете на някой от близките си приятели. Нямам никакъв шанс.

— Така беше преди — каза Хермес. — Но доколкото разбрах, Адът се реформира. Силите на Светлината много са го притиснали. Връзкаството, колкото и чудесно да е само по себе си, вече не е достатъчно, за да утвърди гледната им точка. Сега, доколкото ми е

известно, изборът на състезател ще бъде направен въз основа на заслуги.

— Заслуги! Това е ново понятие! Но все пак, не бих могъл да направя нищо.

— Не бъди пораженец като толкова много други демони — каза Хермес строго. — Много от тях са чисто и просто мързеливи — дай им само да вземат опиати, да си разказват врели-некипели и да търсят лекия път през вечността. Ти не си като тях, Аззи. Ти си по-умен, по-инициативен, имаш принципи. Направи нещо. Може би ще успееш.

— Но не знам какво мога да направя! — отвърна Аззи. — И дори да знаех, нямам пари, за да осъществя каквото и да било.

— Ти плати на слугинята ми — забеляза Хермес.

— Това беше самодивско злато. Ще изчезне след ден-два. А ако искам да участвам в състезанието, ще ми трябват истински пари.

— Знам къде можеш да намериш — увери го Хермес.

— Къде? Колко дракона ще трябва да убия, за да ги взема?

— Никакви дракони. Просто трябва да спечелиш Играта на покер в чест на Създателя.

— Покер! — възкликна Аззи. — Моята страст! Къде ще се играе?

— След три дни в едно гробище в Рим. Но този път трябва да играеш по-добре от миналия, защото ще те хвърлят в Дупката за още няколко години. Всъщност — продължи Хермес, — ще ти трябва някакво преимущество пред другите.

— Преимущество? Какво може да е то?

— Всяко нещо, което ще ти помогне да спечелиш.

— Но там ще има специални наблюдатели, за да предотвратят измамите.

— Точно така. Само че няма закон, небесен или земен, който да забранява да се използват талисмани за късмет.

— Но те са толкова редки! Ако имах такъв...

— Мога да ти кажа къде да намериш, но ще ти струва известно усилие.

— Каж ми къде, Хермес.

— При нощните си скитания в западните околности на град Троа, попаднах на едно място край гората, където расте малко

оранжево цвете. Тукашните хора не го познават, но това е Спекулум, който вирее само там, където има феликсит.

— Тук наблизно има феликсит!? — силно се изненада Аззи.

— Трябва сам да разбереш дали наистина има — отговори Хермес. — Но признаците са налице.

[1] Империя в Централна и Западна Европа, състояща се предимно от германски държавици, основана през 962 г. с коронясването на Ото I от папата и просъществувала до 1806 г. когато на престола е Франсис II. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Аззи благодари на Хермес и се сбогува. Той се отправи през полето към гората, край града. Намери рядкото цветенце, което беше малко и не биеше на очи. Аззи го помириса (ароматът на Спекулума е великолепен) и опря ухо до земята. Неговият свръхестествено остър слух долови присъствието на нещо под повърхността — нещо, което се движеше и тупкаше, движеше и тупкаше. Естествено, това беше характерният звук, който издават джуджетата, когато прекопават тунел с кирките и лопатите си. Те знаеха, че шумът, който вдигат, ги издава, но какво можеха да направят? Джуджетата трябва да копаят, за да чувстват че живеят.

Аззи тропна с крак и потъна в земята. Тази дарба притежават повечето европейски и арабски демони. За тях да живеят под земята е също толкова естествено, колкото е естествено за хората да живеят на нея. За демоните земята до голяма степен напомня водата, в която могат да плуват, само че те предпочитат да ходят в тунели.

Долу беше хладно. Липсата на осветление ни най-малко не пречеше на Аззи да вижда около себе си с нещо като мъждукащо инфрачервено зрение. А под земята е много приятно. Близко до повърхността има къртици и полски мишки, а пък между земните пластове се плъзгат разни други създания.

Най-накрая Аззи се озова в голяма подземна кухня. Фосфоресциращи скали изпускаха слаба светлина и той видя в дъното едно самотно джудже от северноевропейската разновидност, облечено в добре направен от къртича кожа костюм в червено и зелено, с малки ботушки от гущерова кожа и малка шапчица от миша кожа на главата.

— Здравсти, джудже — каза Аззи, като се проточи нагоре доколкото позволяваше скалистият таван, за да се надвеси колкото се може по-внушително над джуджетото.

— Поздрави, демон — отвърна джуджетото, но явно срещата не му беше много приятна. — На разходка, а?

— Нещо такова — каза Аззи. — А ти?

— Само минавам. Тръгнал съм при моите хора в Антиб.

— Това вярно ли е?

— Да, вярно е.

— Тогава защо стоиш тук и копаяш?

— Аз? Да копяя? Глупости!

— А какво правиш с този търнокоп в ръце? Джуджето погледна надолу и сякаш се изненада, че търнокопът е там.

— Само подравнявах.

То се опита да събере с търнокопа няколко камъка на куп, но, разбира се, търнокопът не е предназначен за това и не успя.

— Подравняваш земята? — каза Аззи. — За какво ме вземаш? За малоумен? И кой си ти в края на краищата?

— Аз съм Ронир, член на джуджерията Ролфинг от Упсала. Да се подравнява земята може да ти се вижда абсурдно, но за джуджетата това е напълно естествено, защото те искат всичко да бъде както трябва.

— Честно казано, приказките ти ми се струват безсмислени.

— Това е защото съм неспокоен. По принцип говоря доста разумно.

— Тогава направи го и сега. Успокой се, няма да ти направя нищо лошо.

Джуджето кимна, но нямаше вид на много убедено. Не се доверяваше на демони и не бихме могли да го упрекнем за това. В царството на духовете има много неизвестни за човека междуособици, защото никога при подобни събития не е присъствал някой Омир или Вергилий. Поради териториални спорове отношенията между джуджетата и демоните напоследък бяха доста обтегнати. Демоните винаги са имали претенции към подземния свят, въпреки че по произход са паднали творения на Светлината. Те обичат подземните пътища на Планетата с дълбоките ѝ пещери, блата, дупки, кухни и проходи, които за техните поетични, макар и мрачни въображения, представляват красиви и непознати простори. Джуджетата също имат претенции към земните недра — считат се техни деца, родени спонтанно от хаотичните огнени гърчове в сърцето на първичния пламък. Разбира се, това си е чиста романтика — истинският произход на джуджетата е интересен, но сега нямаме време да се спираме на него. Тук е важна силата на въображението им — да се хванат за някаква идея и упорито да не я изоставят. Ето затова настояват да се

скитат из подземните пътища както им харесва, без никакви ограничения. Само че това никак не попада на демоните. Те предпочитат целите територии. Обичат да се разхождат сами и другите създания общо взето ги отбягват. Не и джуджетата, които маршируват на цели банди с развени бели бради, с винаги готови търнокопи и лопати, маршируват и пеят (те са големи певци), като често минават направо през някое демонско сорище — защото демоните винаги се събират, за да обсъждат важните проблеми на доктрината, въпреки че тези, в чиито ръце всъщност е властта, рядко обръщат внимание на дискусиите им. Но и така да е, те никак не обичат да ги безпокоят, а пък джуджетата имат невероятната способност да избират най-неподходящото за копаене място и да безпокоят демоните, седнали на някоя базалтова плоча и потънали в мисли с ръце на ушите, като тези изображения на членове от тяхното семейство, които сега могат да се видят на кулите на Нотр Дам в Париж. Демоните чувстват, че джуджетата ги притесняват. И за по-дребни неща са започвали войни.

— Доколкото знам — каза Аззи, — понастоящем нашите племена са в мир. Във всеки случай, дошъл съм само заради нещо, което не те интересува, защото дори не е скъпоценен камък.

— Какво точно търсиш? — попита Ронир.

— Феликсит — отвърна Аззи.

В онези дни талисманите и амулетите имаха все още голяма стойност, а и беше пълно с тях, въпреки че джуджетата ги криеха на тайни места, за да ги опазят от драконите, разбира се без особен успех, защото драконите бяха съвсем наясно, че там, където има джуджета, има и злато. Драконите и джуджетата се спогаждаха колкото риба и тиган, сладко и кисело, радост и тъга, добро и лошо. Джуджетата работеха много усилено, за да се сдобият с феликсит от земните недра, а той се срещаше много рядко и в малки количества в гнезда от нептунов базалт — най-старият и най-твърдият базалт.

Този носещ щастие камък се е използвал доста повече в миналото, когато всичко е било по-добро, по-истинско и по-приятно — през Златната ера, която е свършила точно когато на сцената са се появили истинските човешки същества. Някои казват, че залежите от феликсит са били създадени от древните богове, които управлявали Земята в далечното минало, когато нещата още нямали имена. Дори и тогава това бил най-редкият минерал на света. И най-малкото

количество от него предавало жизнерадостната си карма на своя собственик, като по този начин създавало предпоставки за благоприятен изход на всяко негово начинание. Ето защо хората убивали заради феликсита.

Едно нещо е сигурно — ако искаш талисман, който да ти носи щастие или трябва да си откраднеш такъв (което е трудно, защото истински щастливият талисман сам се пази за собственика си и е неподатлив за кражби), или трябва да намериш парче феликсит в земните недра и сам да си направиш талисмана. Може да си помислите, че всички естествени залежи от феликсит досега би трябвало да са изчерпани, защото джуджетата ги търсят (покрай другите неща) откакто съществува човечеството, но ще сгрешите. Феликситът носи такова щастие, че, дори Земята се чувства благословена с него и като че ли произвежда все нови и нови количества, сякаш изпаднала в екстаз, но винаги по малко.

— Феликсит! — Ронир се засмя неубедително. — Защо мислиш, че наоколо има феликсит?

— Една малка мишка ми каза — Аззи остроумно намекна за предишното битие на Хермес като бог мишка, преди да бъде премахнат и трансформиран наред с другите от Олимп. Ронир изобщо не схвана за какво става дума.

— Тук наоколо въобще няма феликсит — каза той.

— Това място е било претърсено отдавна.

— Това не обяснява какво правиш тук.

— Аз ли? Просто минавах направо — отвърна Ронир. — Оттук е големият подземен път от Багдад за Лондон.

— Щом е така — каза Аззи, — няма да имаш нищо против да поогледам, нали?

— Че защо да имам? Калта е на всички.

— Добре казано — съгласи се Аззи и започна да се озърта. Острият му лисичи нос скоро долови някаква съвсем слаба миризма, която би могла да се асоциира с нещо, което някога, не много отдавна и може би само за малко, е било свързано с феликсит. (Демоните имат много остро обоняние, за да може службата им в Ямите да е още по-мъчителна.)

Душейки като лисица, Аззи последва тази слаба миризма из пещерата и стигна до торбата от лемурена кожа, подпряна на крака на

Ронир.

— Нямах нищо против да погледна вътре, нали? — попита Аззи.

Ронир беше изцяло против, но тъй като джуджетата не могат да бъдат никакви съперници на демоните в открит конфликт, реши да се държи дискретно и, по дяволите, мъжеството.

— Гледай колкото си искаш.

Аззи изсипа торбата. Той пренебрегна рубините, събрани в Бурма, ритна настрана колумбийските смарагди, разчисти диамантите от Южна Африка с цялото им злоещо бъдеще и взе малко розово камъче с форма на цилиндър.

— Прилича ми на феликсит — каза Аззи. — Имаш ли нещо против да ми го дадеш назаем за известно време?

Ронир сви рамене защото нямаше какво друго да направи.

— Само гледай да ми го върнеш.

— Не се безпокой — каза му Аззи и се обърна, за да си върви, но се спря и каза:

— Слушай, Ронир, ти си добро джудже. Какво ще кажеш ако двамата заключим една сделка?

— Какво имаш предвид?

— Захванал съм се с една работа. Сега не мога да ти кажа много за нея, но е свързана с приближаващите чествания на хилядолетието. Трябват ми феликситът и скъпоценните ти камъни, защото без пари един демон не може да направи нищо. Ако получа подкрепата, която очаквам от Висшите сили на Злото, ще мога да ти се отблагодаря десетократно.

— Но аз смятах да се прибера вкъщи и да добавя тези камъни към моята купчина — отвърна Ронир, като се наведе и започна да събира скъпоценностите си.

— Купчината ти вече сигурно е доста голяма и без тези, а?

— О, не мога да се срамувам от нея — каза Ронир със задоволството на джудже, чието съкровище може да се сравнява с най-добрите.

— Тогава защо не ми оставиш тези камъни? Вече и без тях у дома имаш много.

— Това не пречи да искам да имам още.

— Разбира се, че не пречи. Но ако ги скриеш у вас, парите ти няма да работят за теб, а ако ми ги дадеш да ги инвестирам, ще

работят.

— Парите да работят за мен? Любопитна идея. Досега не съм чувал пари да работят.

— Това е идея на бъдещето и е доста смислена. Защо да не работят и парите? Как всичко останало трябва да работи?

— Това добре — каза Ронир, — но каква гаранция имам, че ще спазиш обещанието си? Ако приема предложението ти, ще имам само уверенията ти, че ще удържиш на думата си, а ако не го приема, ще имам всичките си скъпоценни камъни.

— Ще ти направя едно предложение, на което няма да можеш да устоиш — каза Аззи. — Вместо да следвам нормалната банкова процедура, ще ти платя печалбата авансово.

— Печалбата ми? Но аз още не съм вложил скъпоценностите си!

— Знам това. Ето защо, за да съм по-убедителен, съм готов да ти дам печалбата, която ще получиш след година, ако ми се довериш.

— И какво трябва да направя?

— Само отвори шепата си.

— Добре, добре — каза Ронир, който подобно на повечето джуджета не можеше да устои на мисълта за печалба.

— Ето ти! — каза Аззи и пусна в ръката му два от малките диаманти, един рубин с лек дефект и три чудесни смарагда.

Ронир ги прие и ги погледна озадачено.

— Но тези не са ли мои?

— Разбира се, че са твои! Те са твоята печалба!

— Но те бяха мои от самото начало!

— Да, така беше, но ти ми ги даде назаем.

— Така ли? Не помня такова нещо.

— Но помниш, че прие печалбата, нали?

— Разбира се, кой се отказва от печалба?

— И постъпи съвсем правилно. Само че печалбата ти зависи от това, дали ми даваш камъните или не. Иначе как ще я изработя? Сега ти върнах няколко от тях, но все още ти дължа тези, които вече ти дадох, заедно с всички останали. Те са главницата. След година ще си ги получиш до един. А вече си взел печалбата.

— Не съм много сигурен — промърмори Ронир.

— Довери ми се — каза Аззи. — Ти направи умно капиталовложение. За мен беше удоволствие да въртя бизнес с теб.

— Ей, чакай малко!

Аззи чевръсто събра скъпоценните камъни и без да забравя парчето феликсит, бързо се изкачи на горния свят. Демоните, разбира се, могат да изчезват и това им дава чувство за театралност.

ГЛАВА 6

Аззи не беше ходил в Рим от много време. Този град бе любимо място на демоните и те отдавна бяха свикнали да го посещават, за да го разглеждат индивидуално или на групи от стотици, заедно с жените и децата си и придружени от специални гидове, които обясняваха какво се е случило на едно или друго място. Не липсваха добри неща за гледане. На особена почит бяха гробищата. Да четеш надписите по надгробните камъни си беше истинско удоволствие, а и там имаше отлични меланхолични места за размишления с високите си тъмни кипариси и древните, покрити с мъх паметници. Освен това в Рим винаги беше забавно, защото непрекъснато се избираше нов папа и се отлъчваше старият, което даваше възможност на демоните да влошат нещата до известна степен.

А сега беше особено интересно, защото настъпваше хилядолетието, хилядната година след Христа. На престола на Светата Римска империя беше Ото III и между германските му поддръжници и италианците, които предпочитаха местни кандидати, непрекъснато възникваха спорове. Римските благородници винаги бяха готови да грабнат оръжие срещу Ото и имаше непрекъснати грабежи и нападения. За хората не беше безопасно да се разхождат по улиците по мръкнало, а ги дебнеха опасности дори и посред бял ден. Из града бродеха банди от опасни наемници и горко на мъжа или жената, попаднали в ръцете им.

Аззи долетя на здрачаване, когато слънцето се спускаше над Адриатика и осветяваше само кубетата и кулите на Рим, докато обикновените керемидени покриви вече бяха потъмнели във вечерния мрак. Той прелетя ниско над криволичещите улички и се спусна, за да разгледа възхитен Форума и Колизеума. След това отново набра височина и се понесе към Палатинския хълм, където се намираше забележителното гробище Нарбози — мястото, на което от незапомнени времена се събираха демоните, за да играят покер. С малко късмет играта щеше да се състои там и тази година.

Гробището Нарбози, простиращо се върху много хектари по нагънатата северна страна на хълма, беше осеяно с мраморни саркофази, каменни кръстове и семейни гробници. Аззи се зарея над обраслите с трева алеи и постепенно започна да ги вижда по-ясно, защото слънцето се скри, а тъмнината е естествената среда на демоните. Гробището никак не беше малко и той се безпокоеше да не би да не успее изобщо да намери мястото на играта. Надяваше се да го открие. Талисманът му за щастие — феликситът на Ронир, беше добре увит в парче стар пергамент, върху което имаше знак на цар Соломон. Освен него в торбата му бяха и скъпоценните камъни на джуджето, които щеше да залага в играта.

Той продължи нататък. Скоро здрачът отстъпи мястото си на нощта. На небето се появи двурогата Луна и Сириус — кучешката звезда, засвети с червеникав блясък в небето — добро предзнаменование за злини. От близките блатата се чуваха щурци и квакане на жаби. Аззи започна да се чуди дали не е отишъл на някое друго гробище — по онова време Рим държеше първенството по гробища с голяма антикварна стойност. Щеше да му отнеме много време, докато ги обиколи всичките, а и дори не разполагаше с пълния им списък.

Тъкмо започваше да се проклينا за неподготвеността си — трябваше предварително да се свърже с Комитета на Свръхестествените съборища и да научи точно къде ще се проведе играта — когато чу някакъв звук, при това окуражително нечовешки. Той се насочи към мястото и скоро успя да определи, че е смях. Долиташе от източната страна на гробището — известна в древността като „Прокълнатите“. Когато се приближи още повече, успя да чуе клетви и ужасяващия наподобяващ дрънкане на лъжица по чайник смях на Нюзеджот — един от големите господари на демоните, чиито глас се помнеше за цял живот. Аззи бързо полетя нататък.

Демоните се бяха събрали в малката котловина между древния саркофаг на Ромул и по-скорошната гробница на Помпей, в малка дъбова горичка. Макар че бяха прекарвали на това място само няколко часа, то вече бе придобило признаците на хаос и мизерия, които са неотделима част от демонските съборища. За освежаване бяха докарани огромни бъчви, пълни с божия кръв, тук-там горяха огньовете, а тези,

които умееха да готвят, печеха на дървени въглища части от човешки тела от най-различни народности.

Аззи скоро беше приветстван от другите демони.

— Бяло или тъмно месо? — попита го една сукуба. Но Аззи нямаше време за ядене, колкото и апетитно да изглеждаха човешките мръвки, златистокафяви от слюнката.

— Къде е играта? — попита той.

— Ей там — отвърна му сукубата.

Тя беше индийски демон, доколкото Аззи можеше да съди по халката на носа ѝ и факта, че пръстите на краката ѝ бяха обърнати назад. Тя му се усмихна прелъстително. Наистина беше красива, но в момента Аззи нямаше време за губене, нито пък желание, защото вече го бе завладяла хазартната треска. Той забърза към картоиграчите.

Те бяха насядали в кръг и се осветяваха с огнени клади и лоени свещи, направени от вонящи мазни вещества. Покрай играчите бяха насядали други демони, които гледаха и коментираха. Когато Аззи се приближи, тъкмо се развиваше напрегната игра. На земята ред участниците бяха заложили златни монети, сребърни динари и човешки торс, който струваше много, тъй като кръвта още капеше от чуканчетата на краката и ръцете. Направиха се окончателните залагания и един малък демон с шкембе, кльошави ръце и крака и голям дълъг нос (от Лапландия, ако се съди по наметката му от еленова кожа) спечели всичко.

— Нов играч! — извика някой.

Всички се размърдаха и направиха място за Аззи. Той седна, постави скъпоценните камъни пред себе си и пое раздадените му карти. Отначало бе предпазлив. Беше минало доста време, откакто бе играл за последен път. Сега, дори с талисмана от феликсит, той смяташе да бъде предпазлив, да залага само на добри карти, да се отказва, когато не е сигурен, и да прави всичко това, което покерджиите, хора или демони, винаги си казват, че трябва да правят. Размени някои от камъните си за човешки части и започна. Там, в разпръснатия от зеленикавия пламък на кладите и свещите мрак, играта се завъртя и се чуваха само смеховете и клетвите на демоните, според това у кого идваше късметът.

Демоните, които играят карти, са весела компания, докато нещата вървят добре за тях. Обикновено започват с приповдигнато

настроение, залагайки цели човешки глави и крайници с весела разсеяност. Всичко това се придружава от шеги, които считат за страхотно смешни, но на други същества могат да се сторят проява на лош вкус.

— Някой иска ли сандвич герой? — попита сега един от обслужващите демони и през кръга премина поднос с човешки части.

Предпазливостта скоро напусна Аззи. Започна да рискува, да залага все по-безумно и по-безумно. Мислеше си за банкета на Злите сили по случай хилядолетието и колко много му се щеше да участва в него. Само ако можеше да спечели! Наистина му се искаше да стане представител на Злото в голямото състезание между Светлината и Мрака, провеждано веднъж на хиляда години.

За жалост обаче купчината човешки части пред него непрекъснато се смаляваше. Знаеше, че залага безумно, глупаво, демонично, но не можеше да направи нищо. Потънал в играта, той сякаш не забелязваше как големите печалби отиват при големите демони. Какво не беше наред с феликсита му? Защо изобщо не можеше да направи голям удар?

След това му дойде наум, че всички демони би трябвало да имат талисмани за щастие и колкото по-важен е даден демон, толкова по-добър талисман би могъл да си позволи. Изглежда талисманите на другите неутрализираха действието на неговия собствен. Отново щяха да го оберат! Беше немислимо, ужасно нечестно!

Нощта премина бързо и не след дълго Аззи забеляза просветляването на изток. Скоро щеше да се зазори и играта щеше да прекъсне, освен ако някой не намереше ключ за някоя гробница. До този момент Аззи беше загубил повечето от нещата, с които започна.

В лисичата му глава нахлуха гняв и яд. В ръцете си отново държеше калпави карти — чифт от двойки и още три средни карти. Той се канеше да ги хвърли и да се откаже, но го обзе някакво чувство. Не толкова чувство, колкото усещане. После някаква топлина се разля по тялото му и сякаш идваше откъм торбата. Дали пък талисманът не се опитваше да му каже нещо? Да, това би трябвало да е! След това му мина през ум, че ако феликситът наистина иска да му помогне, би изчакал някое определено раздаване и би направил всичко възможно, за да го спечели.

Толкова беше сигурен, че е станало точно това, че започна да залага като луд на слабите си карти, отново и отново да повишава залозите.

Раздадоха новите карти. Той не ги погледна, а продължи да залага.

Дойде краят. Аззи разстла картите си и видя, че освен своите две двойки е получил още две. Тъкмо щеше да обяви, че има два чифта, когато се сети, че всъщност държи каре. Никой дори не се и доближаваше до това. Другите изсумтяха недоволно и хвърлиха картите си. Залозите, най-големите за цялата вечер, бяха избутани към Аззи.

Сред тях освен купчината златни монети, скъпоценни камъни и най-различни човешки части, имаше дръжка от меч със счупено острие, около което беше завързана червена женска панделка. Имаше още и чифт човешки крака в много добро състояние, изобщо ненагризани. И голямо количество по-маловажни дреболии — кокалчета от ръка, две капачки от коляно, пръсти, които той размени за злато.

Аззи, като истински демон, би продължил да играе до последната монета или част от тяло, но слънцето вече се показваше предпазливо на източния хоризонт и беше време всички да напуснат гробището. Той мушна спечеленото в един чувал от зебло, който си носеше именно с такава цел. В главата му започваше да се оформя една идея. Тя все още беше смътна и неопределена, но все пак в нея имаше нещо.

**ЧАСТ ВТОРА
ФРИКЕ**

ГЛАВА 1

След играта на покер Аззи полетя на север. Беше решил да се отбие на големия конгрес на демоните, който се провеждаше в Акхен — старата столица на Карл Велики — като част от церемониите по откриването на състезанието на хилядолетието. Но силните насрещни ветрове го забавиха, тъй като невидимостта и ниската плътност на тялото му никак не намаляваха въздушното съпротивление. Вечерта беше стигнал едва до Равена. Реши да се откаже от конгреса и намери едно приятно гробище извън стените на града, където можеше да си почине.

Мястото беше хубаво, с много стари и големи дървета, дъбове и върби (доста добра комбинация) и, разбира се, кипариси — достойното дърво на смъртта по средиземноморието. Имаше множество приятно рушащи се гробници и мавзолеи. В далечината се виждаше извитата сивокаменна стена на града.

Облегна се удобно на един обрулен от времето надгробен паметник. Сега му трябваше само да си запали приятен огън. Вмъкна се в една гробница и намери няколко добре изсъхнали трупа. Те, заедно с две-три отровени от някое градско момче котки, подхраниха пламъците.

С напредването на нощта Аззи почувства, че огладнява. По време на покера предишната нощ той бе похапнал доста добре, а демоните по принцип издържат много дълго без храна, но летенето срещу вятъра през целия ден сега беше изострило апетита му. Бръкна в торбата си, за да види какви провизии са му останали.

От пира беше взел две подсладени глави от чакал, увити в покрити с плесен амбалажна хартия. Бяха чудесни, но за жалост никак не утолиха глада му. Той отново погледна в чувала и видя двата крака, които беше спечелил.

Изглеждаха много апетитно, но Аззи не искаше да ги яде. Спомни си как в главата му се беше зародило нещо като идея, когато ги видя за първи път, но сега не помнеше нищо. Беше сигурен, че може да ги използва за нещо друго, а не за храна, така че ги подпря на

надгробния камък. При вида им почувства почти неудържимо желание да произнесе монолог. Демоните по онова време бяха готови да пропътуват стотици мили, само и само за да намерят подходящ предмет, над който да си поприказват. Това беше особено приятно на тази пуста италианска земя, с лекия ветрец и далечния лай на чакалите.

— О, крака! — започна Аззи. — Как ли грациозно сте крачили пред дамата на сърцето си, а сигурен съм, че сте се и покланяли добре, защото сте мускулести и гъвкави, от тези, на които дамите гледат благосклонно.

О, крака! Представям си ви разкрасени в антична веселба и свити във върховната агония на любовта! Когато сте били млади, о, крака, сте се качвали по много достолепни дъбове, тичали сте покрай планинските потоци и по нивята на родния си край. И си представям как сте прескачали храсталаци и плетища в своя бяг. Пътят ви е бил дълъг, но вие не сте знаели умора...

— Така ли мислиш? — долетя глас някъде отзад и отгоре.

Аззи се обърна и видя тъжната, увита в пелерина фигура на Хермес Тризмегистус. Не се изненада, че богът го е проследил дотук. Съдбата на старите богове изглежда беше различна от тази на демоните и не се влияеше от въпросите на доброто и злото.

— Радвам се да те видя отново, Хермес — каза Аззи. — Тъкмо философствах над тези крака.

— Не смятам да те спирам — каза Хермес.

Той висеше във въздуха на около метър и половина над главата на Аззи. После се спусна грациозно на земята, наведе се и разгледа краката.

— На какъв човек са принадлежали те, според теб? Аззи се обърна и също се вгледа.

— На някой веселяк очевидно. Погледни тази панделка — такива носят контетата и хората с високо самочувствие.

— Мислиш ли, че е бил конте?

— Сигурен съм. Виж само колко изящно са изваяни прасците, колко хубаво са оформени мускулите на бедрата. Можеш да обърнеш внимание и на малкото стъпало с аристократичен свод, хубавите пръсти и равно изрязаните нокти. А също така по тях няма и следа от

мазоли и загрубване. Този човек не е трябвало да работи много, за да живее. Поне не с краката си. Как според теб го е сполетяла съдбата му?

— Не знам — отвърна Хермес, — но скоро можем да разберем.

— Да не би да умееш някой трик? — попита Аззи. — Някаква магия, неизвестна на обикновените демони?

— Така е и това не е случайно. Аз съм светец, закрилник на алхимиците. Те ме призовават, когато бъркат смеските си. Наистина, тяхната цел е да превърнат обикновените метали в злато, но аз пък мога да превърна мъртва плът в оживял спомен.

— Това ми се струва полезно — отбеляза Аззи. — Можеш ли да ми го покажеш?

— С удоволствие — каза Хермес. — Да видим какъв е бил последният ден на тези крака.

Както при повечето магии сега също се появи кълбо дим и се чу меден гонг. Аззи се втренчи, димът се разсея и той видя...

Един млад принц тръгва, за да защити замъка на баща си. Беше русоляв и на външен вид много подходящ за войнишкия занаят. Стоеше начело на войската — наистина внушителна гледка — чиито знамена в жълто и червено леко се поклащаха на вятъра. След това пред тях се появи друга конница, принцът спря хората си и повика своя сенешал:

— Ето ги там. Заклецили сме ги, както казват в Лапландия, между буца здрав лед и камък.

Аззи видя дотук и после видението изчезна.

— Можеш ли да разбереш какво се е случило след това? — попита той.

Хермес въздъхна, затвори очи и вдигна глава.

— Ах! — каза той. — Виждам битката и колко хубава е тя! Как яростно се нападат, как пеят закалените им мечове! Да, бият се отлично, всичките са смели, храбри и ловки... Но какво е това? Един от тях напуска боя... Дори не е ранен! А напуска сражението без време! Та това е собственикът на тези крака!

— Жалък страхливец! — възкликна Аззи, защото му се струваше, че и сам вижда битката.

— О, но той не се измъква жив! Ето, някакъв войн се спуска след него, очите му са кръвясали, той е голям и гневен, от тези, срещу които франките воюват от векове и наричат „лудите от север“.

— И аз не обичам кой знае колко демоните от севера — каза Аззи.

— И ето, той се нахвърля върху страхливеца принц. Мечът му проблясва — нанася страничен удар с невероятна комбинация от сръчност и ожесточение.

— Трудно се нанася такъв удар — отбеляза Аззи.

— Ударът наистина е добър. Страхливият принц е съсечен на две. Горната му част се търкаля в прахта, но страхливите крака продължават да бягат, да бягат от смъртта. Освободени от теглото на горната част, за тях е по-лесно, но вярно е също така, че силата им ги напуска. Но колко сила е необходима на чифт крака, когато бягат сами? Сега ги преследват демони, защото вече са прекрачили границата на нормалното, вече тичат в безкрайната земя на свръхестествените възможности. И ето, най-накрая, те правят няколко последни крачки, обръщат се, олюляват се и падат безжизнени на земята.

— С две думи, това са крака на страхливец — каза Аззи.

— Страхливец, дума да няма. Но необикновен страхливец, който бяга от смъртта дори в смъртта, толкова се е страхувал да не се случи това, което вече се е случило.

ГЛАВА 2

След като Хермес го остави, за да поеме председателството на някакво събрание на вълхви, което щеше да се състои на мястото, което по-късно щеше да стане Цюрих, Аззи остана замислен. Той побутна унило краката. Бяха прекалено ценни, за да се изхабят за закуска. Ето това всъщност намекна Хермес, по типичния си заобиколен начин.

Какво да прави с тях? Замисли се отново за голямото събитие — състезанието на хилядолетието. Трябваше му идея, концепция. Втрени се в краката, побутна ги насам, после нататък. Трябваше да измисли нещо...

Изведнъж се изправи. Да, краката! Ето това беше то! Чудесна идея, която със сигурност щеше да му създаде име в кръговете на Злото. Имаше идея за състезанието! Беше му дошла в изблик на демонично вдъхновение. Нямаше никакво време за губене, трябваше да я регистрира и да потърси съдействието на Злите сили. Какъв ден беше днес? Той пресметна бързо и простена. Бе последният ден, в който регистрират кандидати. Налагаше се веднага да отиде във Висшия съвет на Демоните.

Аззи пое дълбоко въздух и отлетя от Земята към областта на Чистилицето, където заседаваше Висшият съвет. Това не се знае от широката публика, но демоните имат също толкова проблеми, когато искат да се срещнат с някой от висшето ръководство, колкото и смъртните. Ако не си високо в йерархията, ако не си роднина на някой високопоставен, ако не си надарен атлет, тогава остави всяка надежда за бърза среща — ще трябва да минеш по етапния ред, а това отнема много време.

Само че Аззи нямаше никакво време. На следващата сутрин щеше да бъде определен победителят и играта да започне.

— Трябва да видя Комитета за игрите — каза Аззи на демона пазач на портата на Министерството — голяма група постройки, някои в стил барок, с много орнаменти и подобни на лукови глави кубета, а други — строго модерни и правоъгълни — където се решаваха

въпросите на демони, дяволи и други свръхестествени същества. В тях като чиновници работеха много демони — никога непреставащото усилие да се нормира поведението на свръхестествените изискваше много хартия. Служителите към Правителството на Свръхестествените създания на Злото бяха по-многобройни от служителите на повечето земни правителства и за него, в качеството си на едни или други, работеха повечето от демоните на Ада. И това беше така, въпреки факта, че управлението на демоните не зависеше от никаква по-висша власт. Единственото, с изключение на Доброто и Злото, което те признаваха, беше неясното нещо, наречено Ананке, Необходимостта. Не беше ясно дали Ананке е върхът на йерархията или има нещо още по-висше. Теоретиците на демоните не можеха да достигнат по-нагоре. Те имаха проблеми при комуникирането с Ананке, защото това бе нещо толкова тайнствено, толкова безплатно и неопределено, толкова некомуникативно, че не бяха сигурни в нищо, освен в смътното усещане, че съществува. Ананке беше арбитър при състезанията между Доброто и Злото, които се провеждаха на всеки хиляда години. Решенията се вземаха мистериозно. Ананке бе закон само по себе си, но закон, който само загатваше за себе си и никога не се спираше на едно място, за да бъде обяснен.

Но защо изобщо трябваше демоните да бъдат управлявани? Теоретически, те са автономни същества, които следват импулсите си, тоест, вършат злини. Но изглежда у разумните създания, било то естествени или свръхестествени, има някаква вродена перверзност, която ги кара да вървят срещу течението, срещу това, което е добро за тях, срещу всичко, в което би трябвало да вярват. Така демоните най-напред почувстваха нуждата от управление, от някаква институция, която да регулира нещата, и тя ги изпълни с безкраен възторг, защото според главните им теоретици, да се налагат нормите на Злото, е по-зло, отколкото да вършиш самото зло. Не беше лесно да се уверят в това, но поне им изглеждаше правдоподобно.

Нахълтването покрай охраната беше много неконформистка постъпка и служителят остана с увиснала челюст и много обиден, защото това беше наистина недемонско поведение. Демоните обикновено превиват гръб пред висшестоящите, но сега охраната се поколеба и не се втурна, за да спре Аззи, защото младият демон с лисича глава имаше доста безумен вид и можеше да е божествено

осенен, тоест, осенен от самия Сатана, а нали в негово име непрекъснато се трудеха всички сили на Злото като израз на вярата им.

Аззи изтича по коридорите на Министерството, като добре си даваше сметка защо демоните от охраната не се бяха опитали да го спрат. Всичко това беше много хубаво, само че той самият знаеше, че не е осенен и че на Висшия съвет никак няма да му е забавно заради всичко това. Помисли си, че е направил много голяма грешка, като се е нагърбил с повече отколкото би могъл да поеме на плещите си. Но той прогони тази мисъл от главата си и решимостта му стана непоколебима. След като беше започнал, трябваше да доведе нещата докрай.

Изтича нагоре по една внушителна двойна стълба, зави наляво като едва не преобърна някаква ваза, пълна с прясно откъснати пролетни бурени, после хукна по коридора и завиваше все наляво, когато имаше такава възможност, профучавайки покрай подчинени демони, носещи множество документи, докато не стигна до висока бронзова врата. Знаеше, че това трябва да е мястото. Отвори и влезе.

Когато Аззи нахълта, заседанието на Злите сили беше в разгара си. Това беше тъжно заседание. Недоволството беше изписано по зверските лица на висшите демони. Устните им бяха изкривени надолу, очите им бяха червени и подути.

— Какво е това? — попита Билял и се изправи на козите си крака, за да може по-добре да огледа Аззи, който сега се бе поклонил дълбоко.

Аззи не можа да каже нищо. Само заекваше и се пулеше, сякаш някой беше завързал езика му.

— Нима не е очевидно — каза Азazel, като прегърби могъщите си рамене и прошумоля с крилата си. — Това е един демон от обикновените, който е дръзнал да нахълта на заседанието ни. Не знам как мислят да я карат младите. По мое време изобщо не беше така! Младите демони тогава се държаха почтително и горяха от желание да зарадват по-възрастните. А сега се събират на банди, чул съм да ги наричат „помиярски“ и пет пари не дават кого смущават с шумното си поведение. И ето че това не им е достатъчно, ами трябва да изберат един от себеподобните си, за да нахълта в нашия вътрешен sanctorum и да ни тормози!

Билаял, стар съперник на Азazel, удари с копито по масата и процеди през зъби:

— Достопочтеният член на Съвета притежава достатъчен талант, за да изкара нахълтването на един демон в нападение на цяла войнствена шайка. Не виждам никаква банда. Само един-единствен, доста глупаво изглеждащ демон. Също така ми се ще да посоча, че в случая е по-правилно да се каже *sanctum*, което уважаваният колега нямаше как да не знае, ако беше усъвършенствал матерния ни латински език.

Очите на Азazel запламтяха, от муцуната му заизлизаха малки кълба синкав дим, а от носа му закапа киселина, която започна да прояжда дупки в стоманения плот на масата.

— Няма да търпя подигравки — каза той — от един дух кариерист по природа, който е бил направен демон, а не се е родил такъв, защото на неясния му произход не може да се разчита и защото не мога да съм сигурен, че разбира истинската природа на Злото.

Другите членове зашумяха неспокойно, за да им дадат и на тях думата, защото демоните обичат да спорят за това кой наистина разбира Злото, кой е най-зъл и съответно, кой е недостатъчно лош. Аззи обаче вече се беше овладял. Разбираше, че вниманието на висшите демони скоро ще се насочи към него и побърза да заговори в своя защита.

— Господа — каза той. — Съжалявам, че станах причина за този диспут. Никога не бих нахълтал при вас по този начин, ако няха да ви кажа нещо наистина важно.

— Така ли? — попита Билаял. — И защо си дошъл? Както виждам, не си донесъл никакви подаръци, както е прието. Какво ще кажеш за свое оправдание?

— Идвам без подаръци — отвърна Аззи, — така е. Трябваше да бързам много и се извинявам. Но има нещо по-важно.

Той замълча. Именно чувството му за драматизъм го накара да направи тази пауза, вместо да продължи нататък.

Висшите демони също разбираха едно-друго от театър. Те се втренчиха в него с обвиняващи погледи. След малко, на Аззи му се стори цяла вечност, Белфегор, който много искаше заседанието да свърши, за да може да поспи, избухна:

— Добре, проклет да си! Какво толкова имаш да казваш, което е по-важно от подаръците?

— Донесъл съм ви, господа — каза Аззи с тих пресипнал глас, — най-скъпото от всички неща — една идея.

ГЛАВА 3

Думите на Аззи попаднаха право в целта — общата грижа на висшите демони, а именно, че все още нямаха никаква идея за предстоящите празненства на хилядолетието, някаква драма, с която да участват в състезанието между Доброто и Злото и която нагледно да покаже преимуществата на Злото, като им осигури правото да управляват човешката съдба през следващите хиляда години.

— Каква е тази идея? — попита Биляял.

Аззи се поклонил ниско и започнал да им разказва приказката за Принца и Спящата красавица.

Както хората, така и демоните силно се впечатляват от приказките. Всички висши демони бяха слушали за Спящата красавица — как един младеж отишъл да спаси Принцесата, която била омагьосана и изпаднала в непробуден сън. Този младеж бил Принцът, който подпомогнат от чистото си сърце и силен дух, победил всички опасности, струпали се над Принцесата, пробил си път през тръните, ограждащи двореца ѝ, изкачил се по стъклената планина, на чийто връх той бил построен и я целунал. Тогава тя се събудила, двамата се оженили и заживели щастливо.

Аззи предложил да пресъздаде тази малка приказка, само че героите трябваше да бъдат направени от него.

— Господа, дайте ми пълномощия да използвам ресурсите на „Снабдяване“ и аз ще създам Принц и Принцеса, които така ще изиграят приказката, че ще обърнат тази блудкава история нагоре с краката. Моята двойка ще представи различен финал. Тя ще стигне до него по силата на собствената си неограничавана с нищо воля, като аз ще се намесвам само минимално иззад кулисите. Това ще покаже недвусмислено и категорично, за радост на приятелите ни и за объркване на враговете ни, че когато не се ограничава, злото в човешката природа неизбежно взема връх.

— Не лоша идея — каза Аззел. — Но какво те кара да мислиш, че оставени сами на себе си, твоите актьори ще правят това, което искаш?

— Това може да се постигне — отвърна Аззи — чрез внимателен подбор на частите, от които ще бъдат направени телата им и чрез подходящо възпитание, след като веднъж са подбрани и им е вдъхнат живот.

— Внимателен подбор? — попита Флегетон. — Какво искаш да кажеш с това?

— Ето това е — поясни Аззи — първото нещо, върху което искам да изградя моя принц.

Той извади от торбата си краката, които беше спечелил на покер. Висшите демони се наведоха напред, за да ги разгледат. Под силата на погледите им, те изпуснаха облак телесна памет и всички видяха какво се беше случило и как собственикът им ги беше загубил.

— Дяволски страхливи крака наистина — каза Биляял.

— Така е, господарю — потвърди Аззи. — Един принц с такива крака никога не би издържал трудно изпитание. Самите те ще побягнат и ще го накарат за срам и позор да се скрие на безопасно място!

— Това ли е финалът, който предвиждаш? — попита Биляял.

— Не, не е това, господарю — отвърна Аззи. — Призовавам добрата ви воля да не ме принуждавате да разкривам края прекалено рано, защото голяма част от удоволствието на творчеството се крие в следването на интуицията. Не бива да знаем много твърдо какъв ще е краят, преди той да е настъпил.

Планът на Аззи би могъл да доведе до допълнителни проблеми, но вече приближаваше времето за избор, а досега не им беше представено нищо по-добро. Събраните висши демони кимнаха.

— Мисля, че това е нещо разумно — каза Биляял. — Какво ще кажете, колеги мои?

Останалите засумтяха и замърмориха, но в края на краищата се съгласиха.

— Продължавай тогава — каза Биляял на Аззи — и направи това, което обеща. Ти си нашият избранник. Върви, създавай ужас и злини в наше име.

— Благодаря — отвърна Аззи, искрено развълнуван. — Но за да осъществя идеята си, ще ми трябват пари. Частите от тяло, които ми трябват, никак не са евтини. А ще ми трябват и други неща — два

замъка, по един за всеки от героите, и къща за мен. От нея ще ръководя всичко. Ще трябва да плащам заплата на слуга, а предполагам, ще се явят и доста други работи.

Висшите демони му издадоха черна кредитна карта с обърната наопаки пентаграма, на която с огнени букви беше изписано името му. Тя можеше да се мушка навсякъде, където е тъмно и зловещо.

— С това — каза Билял — ще можеш да получаваш своевременен и неограничен кредит от „Снабдяване“. Можеш да се свързваш с тях по всяко време и от всяко място, стига да намериш нещо отвратително, в което да мушнеш картата. Това няма да е проблем щом светът е такъв, какъвто е. С нея можеш да влияеш и на метеорологичните явления.

— Но трябва сам да намериш героя и героинята си — каза му Азazel — и, разбира се, режисурата на действието е изцяло твоя отговорност.

— Приемам — отвърна Аззи. — Не бих приел, ако не беше така.

ГЛАВА 4

Ако някой наблюдаваше от високия прозорец на тясната стара къща със стръмен покрив, намираща се на главния площад на село Хагенбек, щеше да види, че с екипажа от Троя пристига един мъж. Той беше висок и хубав. Не беше нито стар, нито млад. Лицето му не беше неприятно и строгостта на изражението му подсказваше, че притежателят му не е кой да е. Дрехите му бяха ушити от хубав английски плат, а обувките му имаха изящни пиринчени токи. Той слезе в Хагенбек, отиде направо в странноприемницата и попита за стая.

Докато собственикът, хер Глук, се чудеше дали посетителят ще може да плати, Аззи (защото това бе той), извади торбичка, в която бяха скътани множество парчета испанско злато, оформени като дублони.

— Много добре, господине — каза гостилничарят, нетърпелив да демонстрира почитта си. — Най-хубавият ни апартамент в момента е свободен. Обикновено е зает, но сега всички са на големия панаир в Шампан.

— Тогава ще го наема — каза Аззи.

Беше много хубав и голямата му стая имаше широк еркерец прозорец. Дори имаше и малка баня, в която да се поддържа чист, само че демоните не ползват такива неща.

Аззи най-напред легна в широкото легло с пухена завивка и хубави топчести възглавници. Изумително беше колко бързо се превърна от дребен надзирател в „Северен дискомфорт 405“, в импресарио на една хубава нова игра, предназначена за празненствата по случай хилядолетието. Полежа малко на леглото, замислен над съдбата си, после се раздвижи от нетърпение да приведе плана си в действие.

Най-напред щеше да му трябва прислужник. Реши за това да се посъветва със съдържателя.

— Разбира се, че трябва да имате прислужник — каза му дебелият собственик. — Бях изумен, че господин като вас не пътува с

прислугата си и значително количество багаж. Но тъй като имате пари, няма да е никак трудно да намерим подходящ кандидат.

— Ще ми трябва много специален човек — обясни Аззи. — Човек, който може да бъде призван да вземе участие в дела с много необикновена същност.

— Мога ли да запитам каква е същността на делата, за които намеква ваше превъзходителство?

Аззи погледна съдържателя изпитателно. Макар че беше дебел и видът му беше миролюбив, в израза на лицето му се долавяше нещо коварно. Този човек не бе чужд на злите дела. Той не би се спрял пред нищо и познаваше радостното вълнение при мисълта за злото, вълнение, което иначе липсваше в ежедневието му.

— Гостилничарю — каза Аззи, — делата, които ще искам, може да не са напълно в съответствие със законите на кралството.

— Разбирам, ваше превъзходителство — отговори гостилничарят.

— Приготвил съм — каза Аззи — малък списък на изискванията, които ще имам към бъдещия си слуга. Бих искал да го окачите някъде...

Аззи подаде на съдържателя парче пергамент. Той го взе и започна да го мести напред-назад пред очите си, за да може да го прочете.

На него пишеше:

„Търси се прислужник, човек непридирчив, привикнал на кръв и страдания, честен и почтен, готов на всичко.“

Съдържателят прочете пергаментата няколко пъти и каза:

— Такъв човек ще може да се намери, ако не в нашето село, то в Аугсбург. С удоволствие ще го окача на входната врата заедно с обявите за сено и ечемик и ще видим какво ще стане.

— Окачи го — каза Аззи — и ми изпрати една каничка от най-хубавото си вино, в случай че чакането стане мъчително.

Гостилничарят направи дълбок поклон и се оттегли. След минута горе се качи прислужницата — нещастно момиче с уродливо лице и изкривена походка — и донесе не само каничка вино, но и някакви сладки, които готвачът току-що беше изпекъл. Аззи възнагради прислужницата със сребърна монета, която я изпълни с прочувствена благодарност и седна да се почерпи. Разбира се, демоните нямат нужда

от храна, но когато заемат човешка форма, те приемат и човешките желаниа. Апетитът е едно от тях. Той похапна добре и после изпрати да му донесат малко от косовия пай, чийто аромат се носеше от великолепната кухня на странноприемницата.

Не след дълго на вратата почука първият кандидат. Беше висок млад човек, слаб като тръстика и с мека разрошена руса коса около челото, която напомняше ореол. Дрехите му бяха представителни, макар и доста кърпени. Имаше добри маниери. Когато Аззи отвори вратата на апартамента си, младежът се поклони дълбоко.

— Господарю — каза непознатият, — прочетох бележката ви долу и бързо дойдох да се представя. Аз съм Август Хай и по професия съм поет.

— Така ли? — учуди се Аззи. — Длъжността, която предлагам, е малко необикновена за един поет.

— О, ни най-малко, господарю — каза Хай. — Поетите са длъжни да се занимават с най-дълбоките човешки чувства. Кръвта и страданията са добре дошли за мен, тъй като са чудесни теми за моите поеми. В тях аз разглеждам суетността на живота и неизбежността на смъртта.

Аззи не беше съвсем доволен от чутото. Поетът не му се струваше подходящ, но реши да го изпробва.

— Знаеш ли къде е местното гробище? — попита го той.

— Разбира се, господарю. Гробищата са любимо място на поетите. Те копнеят съзерцаването в тях да ги изпълни с вдъхновение за велики и печални дела.

— Тогава иди на това място тази вечер, когато луната се е скрила, и ми донеси приятно разложен човешки череп, със или без коса, няма никакво значение. Ако ми донесеш и дамски пръсти, още по-добре.

— Дамски пръсти? Господарю?! Вероятно говорите за сладкарското изделие с подобно име?

— Ни най-малко — каза Аззи. — Говоря за съвсем истински дамски пръсти.

Хай го изгледа смутено.

— Такива неща не се намират лесно — каза той.

— Зная това. Ако беше лесно, щях да отида и да си ги доставя сам. А сега върви и виж какво можеш да направиш.

Хай си тръгна нещастен. Надеждите му вече увяхваха. Като повечето поети, той бе свикнал да говори за кръв и страдания, а не наистина да цапа ръцете си с тях. Все пак, реши да опита, защото господарят Аззи, както сам той се наричаше, очевидно беше богат човек и сигурно щеше да дава щедри възнаграждения.

След това дойде една възрастна жена. Беше висока и стройна, облечена изцяло в черно. Имаше малки очи и дълъг нос, устните ѝ бяха тънки и обезкръвени.

— Знам, че търсите мъж — каза тя след един дълбок реверанс, — но си помислих, че може би няма да настоявате толкова много. Ще ви бъда чудесна прислужница, господарю Аззи, и ще можете да се ползвате от преимуществата ми на жена, ако се споразумеем.

Аззи потрепери. Тази стара дама си въобразяваше, че някой господар (или демон, маскиран като господар) би могъл да си я представи в някаква друга роля, освен да му събува ботушите след уморителна езда. Въпреки това той реши да ѝ даде шанс.

Повтори инструкциите, които беше дал на поета Хай. Застаряващата дама, чието име беше Агата, сякаш също се смути. Тя беше от онези, които си мислят, че външният вид е най-важната част на злото. От години се подвизаваше в Хагенбек единствено заради вида си и репутацията на зъл човек, която си беше създала заради него. Беше решила, че предлаганата работа ще е подходяща за нея, само защото приличаше на човек, който няма да се спре пред никаква злина и ще се наслаждава на кръвта и страданията. Само че въпреки външния си вид, тя беше от тези, които не биха могли да отрежат дори главата на пиле. Независимо от това Агата каза, че ще се постарее да изпълни условията и че ще се върне в полунощ с плячката си.

През този ден не се явиха други кандидати. Аззи никак не беше доволен. Хората в този край изглежда нямаха голям апетит към работа като неговата. Но той щеше да се погрижи за всичко. Беше абсолютно задължително да има прислужник.

ГЛАВА 5

Този следобед Аззи отиде до близкото село Аугсбург и до края на деня разглежда старите му църкви. Демоните много се интересуват от църквите, защото въпреки че в тях живеят силите на Доброто, много често те могат да се използват за нуждите на Злото. В ранната вечер той се завърна в „Странноприемницата на обесения“ в Хагенбек, но там съдържателят му каза, че не са се явявали други кандидати за предлаганата служба.

Аззи извади черната кредитна карта и я разгледа внимателно. Беше красива и му се прииска с нейна помощ да повика нещо, което да го позабавлява, например танцуващи момичета, но реши да не го прави. Всяко нещо по реда си. Трябваше му добър прислужник, човек. След това можеше да започне да работи и да се забавлява.

Реши да вечеря долу със занаятчиите и търговците. За него имаше специална маса, оградена от останалите със завеси. Той обаче остави едно ъгълче, за да може да наблюдава.

Посетителите ядяха, пиеха и си приказваха, а Аззи се чудеше как е възможно да са толкова свободни и безгрижни. Нима не знаеха, че приближава новото хилядолетие? По другите места в Европа хората бяха наясно с това и вземаха всички предпазни мерки, които можеха. По брулени от вятъра полета се танцуваха танци на мъртвите и какво ли още не. Много бяха сигурни, че идва краят на света. Някои се отдаваха на молитви. Други, убедени, че са обречени, прекарваха времето си в ядене и сексуални занимания. Ангелът на смъртта беше забелязан на няколко места в Европа да оглежда земите и да провежда предварително преброяване на тези, които ще трябва да прибере. По църкви и катедрали се напяваха проклетия срещу промискуитета и слободията. Но ползата от всичко това беше малка и дори никаква. Духовете на хората бяха възбудени и уплашени от приближаването на мрачната година, за която се говореше, че мъртвите ще станат и ще тръгнат по улиците, че Антихристът ще се появи на Земята, че всички ще се съберат за Страшния съд — последната голяма битка между Доброто и Злото.

Самият Аззи нямаше нужда от тези вулгарни суеверия. Той знаеше, че песента на човечеството далеч не е изпята. Още много хилядолетия напред щяха да се провеждат състезания като сегашното, както се бяха провеждали вече от толкова много време, макар че в паметта на човечеството не е останало почти нищо от тях.

Най-накрая Аззи се умори и се качи в спалнята си. До полунощ все още оставаше половин час или нещо такова. Не му се вярваше, че Хай или Агата ще се върнат. Изглежда не бяха омесени от подходящо тесто. Но реши да демонстрира учтивост и да ги изчака и без друго.

Минутите течаха и селцето се смълча. Аззи обичаше най-много това време — минутите непосредствено след полунощ, когато светът се променя, когато здрачът на вечерта е отдавна забравен, а спасителната зора е още много далеч. Именно в тези часове — между полунощ и зазоряване — Злото се чувства най-добре и в мир със себе си, изпитва най-голямо желание да експериментира, нуждае се от нови неща и грехове, копнее да създава всеобхватните извратености, които вечно се нуждаят от обновление и които изпълват злата душа с радост, колчем им се отдаде.

Полунощ дойде и отмина, но никой не почука на вратата му. Аззи се отегчаваше, а голямото легло с балдахин и пухени завивки изглеждаше безкрайно удобно. Това беше изкушение и тъй като демоните не са създадени, за да устояват на изкушения, Аззи му се поддаде и затвори очи. Той заспа дълбоко и му се присъни сън. В него три момичета, облечени в бяло и със свещени предмети в ръце, се приближаваха, кимаха му и му казваха:

— Хайде, Аззи, ела да се повеселиш с нас.

Аззи ги гледаше, изпълнен с желание да тръгне с тях, защото те му се усмихваха и намигаха най-примамливо. Но нещо у тях не му се харесваше. Нещо, което подсказваше на набитото му око, че не ги е грижа за Злото, че всъщност само се преструват, за да го подмамят в острите си нокти. Въпреки това той почувства, че го притеглят към себе си, против волята му, независимо, че си повтаряше наум редове от Кредото на Злото — тези, които предупреждаваха, че Доброто е в състояние да приеме приятна форма и че един демон трябва да

внимава да не бъде прелъстен от това, което само на външен вид е зло. Кредото не му помогна. Те протегнаха ръце към него...

Така и не научи какво щеше да стане после, защото на вратата се почука и той се събуди. Стана и се отърси от дрямката. Колко нелепо бе да се страхува, че Доброто може да го тормози! Това беше един от постоянните страхове на демоните и сега го беше споходил в съня му.

Отново се почука.

Аззи провери външния си вид в напуканото огледало. Приглади веждите си, вчеса назад рижата си коса и погледна зловещо с експериментална цел. Да, тази вечер определено беше страхотен, готов за всеки кандидат, който мине през вратата.

— Влез! — каза той.

Когато вратата се отвори и Аззи видя посетителя си, изненадата му не беше никак малка.

Това бе непознат човек — много дребен, с голяма гърбица отзад. Беше увит с широка черна пелерина, чиято качулка бе вдигната над главата му. Дългото му кокалесто лице беше мъртвешки бяло, гробовно. Когато пристъпи напред, Аззи забеляза, че ходи с помощта на бастун.

— И кой си ти — попита Аззи, — че си позволяваш да идваш и да ме безпокоиш по това време на нощта?

— Аз съм Фрике — отговори куцият гърбушко. — Дойдох заради обявата ви. Както разбрах, търсите слуга, който да е готов на всичко. Аз съм точно такъв човек.

— Както виждам, не се страхуваш да препоръчаш сам себе си — отговори Аззи, — но преди теб има двама други кандидати. Поставих им проста задача и сега очаквам да се завърнат.

— А, да — каза Фрике. — Аз ги срещнах, поета и дамата. Стояха пред портала на гробището и събираха кураж, за да изпълнят това, което се иска от тях.

— Не трябваше да се бавят толкова дълго. Уреченото време за завръщането им отдавна изтече.

— О, господарю — каза Фрике. — За жалост ги сполетяха някои нещастия, така че на тяхно място дойдох аз.

— Какви нещастия? — попита Аззи.

— Господарю — отвърна Фрике, — аз донесох това, което искахте от тях.

Фрике бръкна под пелерината си и извади торба от щавена кравешка кожа, а от нея два пакета увити в зебло. В единия имаше осем пръста и един палец, гладко отрязани, може би с бръснач.

— Вижте — каза Фрике, — това са дамските пръсти.

— Тези са малко дебелички — отбеляза Аззи, след като ги разгледа и гризна малко от единия.

— За толкова кратко време не можах да намеря други, о, господарю.

— И защо не са пълен комплект? Липсва един палец!

— Ваше превъзходителство, може и да не сте забелязали, тъй като такова нещо би било под достойнството ви, но трябва да ви кажа, че Агата, която имаше амбиции да стане ваша слугиня, беше само с един палец. Не зная как е загубила другия и се боя, че вече е късно да науча.

— Това не е толкова съществено — каза Аззи. — Но аз исках и глава.

— А, да — отвърна Фрике. — Това, което трябваше да намери поетът. Човек може да си помисли, господарю, че тази задача е прекалено лесна, тъй като нашето местно гробище е пълно с подобни неща и няма да сгреша. Само че поетът обикаля около гробището прекалено дълго. Когато най-накрая се реши да влезе, той заби лопатата си на едно място, после промени решението си и започна да копае другаде, докато, в края на краищата, на мен ми омръзна да го чакам да изпълни задачата си. Така че, господарю, аз си позволих да я изпълня вместо него и едновременно да ликвидирам съперника си. Две неща с един удар.

Казвайки това, Фрике отвори чантата си и извади оттам главата на поета Хай.

— Не е отрязана гладко, както виждам — измърмори Аззи, но само колкото да каже нещо, защото беше много доволен от работата на този кандидат за негов помощник.

— Съжалявам, че нямах време да изчакам възможност за подобър удар — каза Фрике, — но тъй като в околността този човек беше известен като лош поет, струва ми се, че това не е първият сполучлив удар, който му се е разминал.

— Фрике, ти си се справил отлично. Ще започнеш работа още в този момент. Според мен ти си връх сред смъртните. И тъй като си се

справил толкова добре с тази първа задача, не се съмнявам, че ще ми донесеш и другите неща, които са ми нужни, след като ти обясня за како става дума.

— Надявам се да ви служа добре, господарю!

Аззи отиде до сандъчето си и от една малка торбичка от еленова кожа извади четири златни талера. Подаде ги на Фрике, а той се поклони до земята от благодарност.

— А сега — каза Аззи — трябва да се захващаме за работа. Полунощ току-що отмина, сега е времето на Злото. Готов ли си на всичко, Фрике?

— Готов съм, господарю.

— И какво очакваш да получиш за награда?

— Само да продължа да ви служа, господарю — отвърна Фрике, — и след смъртта, както и преди това.

Така Аззи разбра, че Фрике знае кой, или по-скоро какво, е той. Беше много доволен, че успя да намери толкова интелигентен слуга. Накара го да опакова багажа. Трябваше да се заловят за работа веднага.

ГЛАВА 6

Преди всичко останало, Аззи се нуждаеше от място, от което да ръководи всичко. Странноприемницата беше доста добра, но за жалост там беше много тясно, а и другите посетители проявяваха склонност към любопитство. А когато с Фрике започнеха да събират мострите си, неминуемо щеше да възникне проблемът с миризмата. Аззи знаеше няколко общи магии за запазване на човешкото месо прясно, но дори и те не можеха да неутрализират миризмата на смърт и гниене, която непременно щеше да съпътства работата. Дори и да наемеше хора, които да доставят лед от Алпите, пак би било недостатъчно. Да се поддържат запасите щеше да е непосилна задача и затова Силите на Мрака бяха забранили подобна операция — според тях не си струваше разходите и щеше да привлече прекалено много внимание.

Въпросът беше, къде да устрои дома си и алхимичната лаборатория, от която щеше да има нужда. Трябваше да бъде в Централна Европа, защото там се развиваше действието на приказката. Най-накрая се спря на Аугсбург в Алпите, недалеч от Цюрих. Това беше хубаво малко градче, намиращо се на важен търговски път. От пътуващите търговци щеше да купува подправките и нещата, нужни за работата му. Друго съществено преимущество на Аугсбург бе, че се славеше като средище на вещици. Тъй като там всеки подозираше всички останали в магьосничество, никой нямаше да проявява прекалена подозрителност към него.

Аззи се срещна с градоначалника и уреди да наеме дългосрочно имението Шато д'Арт в северния край на града. Тази благородна стара постройка, издигната върху развалините на някогашна римска вила, където в дните на империята бе живял знатен римлянин, идеално подходеше за целите му. Тъй като избата беше голяма, нямаше да има проблем със съхранението на нарастващата колекция човешки части. И най-накрая, беше достатъчно близо до Цюрих и Базел, за да може да си доставя допълнителен материал от медицинските учебни заведения там.

Но беше лято и дори и магиите за запазване на месото започваха да не помагат. Наложиха се да прибегне до допълнителни средства. От стари времена се знае, че когато някаква органична материя се постави в кръв от богове, тя се запазва за дълго време. Наистина, това вещество беше универсално — ставаше за пиене и беше способно на чудеса, когато се използва за други цели.

Да се сдобие с достатъчни количества обаче се оказа сериозен проблем. Чиновниците от „Снабдяване“ се стремяха да запазят всяка капка от течността за себе си. Едва когато Аззи помоли Хермес Тризмегистус да се намеси в негова полза, успя да получи нужното за целите му количество. И дори при това положение се наложи да посъветва Фрике, под заплахата от мъчения и възможна смърт, да не докосва безценната течност.

С гърдите, хълбоците, капачките от коляно и лактите нямаше никакви проблеми. Ребра и рамене също имаше повече от достатъчно, но Аззи искаше да знае чие е било всяко парче месо, което купува, а тази информация не винаги беше известна на хората, с които си имаше работа. Постепенно, с настъпването на топлите дни с тяхната все по-тучна зеленина и множеството летни цветя, той събра доста солидна колекция. Но тези бяха най-несъществените части. Най-важни бяха главите (най-вече лицата) и ръцете, а и много трудно се намираха.

Минаха още дни, летните бури идваха и си отиваха, а му се струваше, че изобщо не се е доближил до целта си. Аззи сглоби някакъв човек, който започна да се препъва и пелтечи наоколо, докато накрая не го прибра отново в бъчвата за съхранение — нещастен идиот. Очевидно мозъкът на това създание се беше разложил преди да може да бъде запазен. Аззи започна да се чуди, дали не е лапнал по-голяма хапка, отколкото можеше да преглътне.

Но още беше лято и му се струваше, че до изтичането на срока в края на годината остава цяла вечност. Той повика майстори, за да ремонтират постройката, нае и земеделци от околните села, които да засеят земите с бързорастящи растения. Странно, но тези грижи му доставяха удоволствие и бяха много добра разтуха, докато продължаваше главното търсене.

Шато д'Арт имаше много благоприятно географско разположение и оттам бързо можеше да се стигне на юг до Италия, на запад до Франция, на изток до Бохемия и Унгария. Така че, докато

Аззи запълваше времето си с обикновени домакински дейности, Фрике започна да обикаля надалеч, възседнал голям сив кон, с две товарни животни, завързани отзад. И докато той носеше много и най-любопитни неща, изглежда времето никак не беше подходящо за намиране на глави. Глави...

На градоначалника, Естел Кастелбрахт, Аззи каза, че се занимава с разнообразни изследвания, за да открие лек за чумата, маларията и тифа, които върлуваха по тези земи още от римско време. Обясни, че се налага да провежда опитите си върху човешка плът и че използва методи, научени от великите алхимици на времето. Градоначалникът, а и другите хора, му повярваха, защото той винаги беше весел и никога не отказваше да лекува болните, понякога и с добри резултати.

Освен това Аззи мислеше и за реквизита, който щеше да е нужен за постановката му. Изпрати на „Снабдяване“ списъци с различни неща, но отговорите винаги бяха неясни и пълни с предположения от типа на: „ако все още има в наличност“ или „няма в наличност, очакваме скоро да получим“. Най-много го подразни отговорът на молбата му за двата замъка — единият за Принца, а другият за Принцесата. Служителите на „Снабдяване“, говорейки през човката на един, бухал оракул, го уведомиха, че в момента нямат никакви замъци. Аззи се опита да спори с тях. Обясни им, че на неговата работа трябва да се гледа с повишено внимание и че сам той е упълномощен да я върши от Висшия съвет на Демоните.

— Да — отговориха му служителите. — Всички казват, че са с предимство, но нашите възможности не са неограничени...

Аззи реши, че ще е по-добре да отиде в „Снабдяване“ лично, за да отдели сам това, което щеше да му трябва, когато Принцът и Принцесата му са готови. Да, време беше да отиде до Чистилицето — тази не много ясно определена област, в която се зараждат всички свръхестествени събития, които блъскат и теглят и без това обърканата съдба, на човечеството.

И междувременно трябваше да си отваря очите за подходяща глава...

ГЛАВА 7

Аззи тръгна с чувство на съжаление. Знаеше, че не бива да си позволява да се размеква заради някакво си имение, в което щеше да бъде само за кратко време и то със съвсем определена цел. И все пак... цялата тази работа в постройката и по нивите... Никога досега не беше влагал толкова много от себе си в подобна дейност, никога не беше наблюдавал как нещо се променя в съответствие с желанията му. Започваше да се чувства някак си... като у дома си.

Освен това, пътуването до Чистилището никак не беше безопасно. Винаги при преминаването от един свят в друг възникваха проблеми. Законите, които важат на дадено място, подобно на земните, не са създадени, за да бъдат напълно разбираеми. Колко по-неразбираеми, тогава, би трябвало да са законите, които управляват преминаването от един свят в друг?

За щастие този път не се случи нищо лошо. Той направи необходимата подготовка, произнесе гръцките думи и заклинанието на иврит. Проблесна огън и Аззи се озова в една дълга равнина, заобиколена от двете страни с голи черни планини. Небето беше бяло и горещо и от време на време в него се появяваха зелени вихрушки — като джинове, летящи във формация.

Да стигнеш до определено място в Чистилището е доста трудно, тъй като то е безкрайно. За щастие, някои от по-важните институции в него са разположени близо една до друга и излъчват известна притегателна сила, която насочва посетителите към тях. Освен това има специална летателна служба, използваща птерозаври, до чиито услуги прибягна и Аззи. Тези птици са изчезнали на Земята, защото след плейстоцена са имали проблеми с изхранването си, но в Чистилището са се оказали много подходящи за таксиметрови услуги.

„Снабдяване“ се помещаваше в няколко подобни на складове постройки в средата на равнината. Отделът беше пожелал да разполага с много място и тук имаше достатъчно, за да се поберат например всички гостни стаи от Земята, отделно кухните и конюшните, но на практика никой никога не се беше опитвал да запълни цялата свободна

складова площ. Нещата, които можеха да се използват в непрекъснатите опити на Невидимите сили да просветят или подчинят човечеството, бяха безкрайно много и включваха всичко под всички слънца. Това, което би трябвало да имат в наличност, се определяше в зависимост от човешкото въображение, което по едно или друго време се сецаше за абсолютно всичко — в „Снабдяване“ никога не можеха да са сигурни дали на някой демон няма да му дотрябва тракийско копие от 55 година след Христа или нещо подобно. Ето защо, вместо да трупат запаси, техните специалисти изработваха имитации според конкретните нужди. Те бяха едни от най-добрите сценографи и дизайнери.

„Снабдяване“ се намираше на брега на Стикс — величествената река, която тече през Земята, през всички небеса и адове, по чиято мрачна повърхност, през вековете и световите, се плъзга древният лодкар Харон. Свръхестествените сили, на които той понякога служеше, смятаха Земята за най-интересното място на всички времена и не искаха по никой начин да са изолирани от която и да било нейна част, без значение колко далеч в миналото или бъдещето се намира тя.

Аззи слезе от птерозавъра и закрачи бързо по дългите улици между складовете, като понякога, когато ходенето му се стореше тягостно, се плъзгаше във въздуха. На всички врати имаше табелки: „ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН!“ Охраняваха ги въоръжени Салита — неутралните духове на Чистилището. Бяха въоръжени с енергийни дисипатори, които напомняха копия с мерници и спусъци. Те излъчваха нарушаващи структурите частици (някои твърдяха, че са вълни), които можеха да разрушат личностната структура и на най-великия демон (да му направят мозъка на тапиока, според популярната по онова време фраза). Аззи ги заобикаляше отдалеч. Чистилището се беше превърнало в опасно място и това повече се дължеше на охраната, отколкото на тези, за които тя беше предназначена.

Най-накрая Аззи стигна до един склад без охрана. Над вратата имаше надпис: „ТУК МОГАТ ДА СЕ ПРАВЯТ ЗАПИТВАНИЯ“. Това беше твърде определено твърдение за толкова неясно и неопределено място като Чистилището, но Аззи, без да губи време, се запъти нататък.

Вътре завари около двадесет демона от всички разновидности и рангове, които чакаха реда си, за да подадат оплаквания при един

отегчен млад чиновник, също демон, с карирана шапка за голф, въпреки правилника за облеклото (демоните могат да пътуват напред и назад във времето, но нямат право да вземат със себе си сувенири).

Аззи размаха черната си кредитна карта и си проби път до началото на опашката.

— Работата ми е от първостепенна важност — каза той на чиновника — и съм упълномощен от Висшия съвет на Демоните.

— Нима? — попита чиновникът, без изобщо да се впечатли.

Аззи му показва черната кредитна карта.

— Вярно ли е това, което казва? — попита я чиновникът.

— ДОВЕРИ МУ СЕ! — замига картата в отговор.

— Добре де! И какво можем да направим за вас, господин Голяма клечка?

На Аззи не му хареса отношението на младия демон, но реши, че сега не е време да го прави на въпрос.

— Най-напред — започна той, — ми трябва два замъка. Знам, че това никак не е малко, но наистина ми трябва.

— Два замъка, а? — младият демон го изгледа неприязнено. — И предполагам, че ако не ги намериш, целият ти план ще пропадне.

— Точно така.

— Тогава ще трябва да се примириш с провала, приятелче, защото имаме само един, при това не какъвто трябва. По-скоро е силует с истинска стена и кула, но останалото е мисловна конструкция, която се държи на стара магия.

— Но това е безобразие! — каза Аззи. — Мислех, че в „Снабдяване“ има неограничено количество замъци!

— Така беше преди доста време, но нещата се промениха. Възможностите ни не са чак толкова големи в края на краищата. Това създава много проблеми на почти всички, но пък е по-интересно. Е, поне така си мисли дяволството в „Снабдяване“.

— За пръв път чувам такова нещо — каза Аззи. — Знаеш ли какво говориш?

— Ако знаех — отвърна чиновникът, — смяташ ли, че щях да стоя тук на тази неинтелектуална работа, за да обяснявам на типове като теб, че има само един замък?

— Добре. Ще взема замък, който имате. Чиновникът надраска нещо на един пергамент.

— Ще трябва да го използваш какъвто е. Нямам време да го оправям повече.

— Какво му е?

— Казах ти за магията, на която се държи. Не е съвсем достатъчна и от време на време от него изчезват части.

— Кои части? — попита Аззи.

— Зависи от времето — отвърна чиновникът. — Тъй като магията му е за сухо време, всеки по-продължителен валеж му разгонва фамилията.

— Няма ли някаква схема, на която да е означено кога кои части изчезват?

— Разбира се, че има. Само че се нуждае от актуализация. Трябва да си луд, за да ѝ се довериш.

— Искам го при всички случаи — каза Аззи. Той изпитваше силно уважение към писанията върху пергамент.

— Къде искаш да го доставим? — попита чиновникът.

— Чакай малко, само това няма да ми свърши работа! Наистина ми трябва два! Имам две различни същества. Едното от тях трябва да стигне от своя замък до замъка на жената, която обича или си мисли, че обича. Наистина ми трябва два.

— Какво ще кажеш за един замък и една много голяма къща?

— Не, не става. Никак не е в духа на постановката.

— Опитай да се справиш с един — предложи му чиновникът. — Можеш да го местиш, а и никак не е трудно да променяш външния му вид, особено, когато от него изчезват цели стаи.

— Предполагам, че ще трябва да постъпя така — каза Аззи. — Или бих могъл да използвам моето Шато д'Арт. Кога можете да го доставите?

— Ей! За теб ще се захвана с това веднага! — каза чиновникът демон с интонация, която накара Аззи да мисли, че няма да види замъка докато Адът не замръзне. Той реагира подобаващо, като почука с пръст по кредитната карта. Тя просветна: ПРАВИ КАКВОТО ТИ КАЗВА. БЕЗ ГЛУПОСТИ!

— Добре де — каза чиновникът, — само се шегувах. Къде искаш да доставя замъка?

— На Земята има една област, която се нарича Трансилвания. Знаеш ли я?

— Не се тревожи, ще я намеря.

— А... знаеш ли случайно къде бих могъл да намеря добра глава? Човешка. Мъжка?

Чиновникът се разсмя.

И така, когато Аззи се върна от Чистилището, на Земята беше изминала близо седмица. Отиде в Шато д'Арт и много се ядоса, когато никъде не откри Фрике. Излезе навън и се качи на коня си. Смяташе да отиде до Аугсбург и да го потърси.

Нахълта направо в кабинета на Естел Кастелбрахт и го попита дали е виждал слугата му. Нямахше нужда от голяма потайност.

— Виждах го, наистина — отговори градоначалникът. — Мина забързан по улицата и влезе в къщата на доктор Албертус, ето там. Мърмореше нещо за някаква глава...

— Благодаря — каза Аззи и му даде пари, както обичаше да прави с официалните лица, когато можеше да си го позволи.

ГЛАВА 8

Къщата на доктора беше в края на малката уличка, която водеше до градската стена. Беше усамотена, висока и тясна старинна постройка с каменен приземен етаж и дървена нагоре. Аззи се изкачи по стълбите и почука с голямото бронзово чукало.

— Кой чука? — чу се глас отвътре.

— Човек, който иска да научи нещо.

Вратата се отвори. На прага застана застаряващ белокож мъж, облечен с хубава римска тога, независимо че тази дреха беше излязла от мода преди няколкостотин години. Беше висок, прегърбен и ходеше с помощта на дълъг бастун.

— Предполагам, че вие сте господарят Аззи, прав ли съм?

— Така е — отвърна Аззи. — Казаха ми, че слугата ми Фрике е тук.

— Да, разбира се, Фрике — каза възрастният господин. — Няма ли да влезете? Между другото, аз съм магистър Албертус.

Введе го в тъмен коридор, преминаха през една претрупана гостна, разхвърляна кухня и накрая влязоха във веселата всекидневна отзад.

Фрике стоеше до камината в дъното на стаята. Когато Аззи влезе, той му се усмихна.

— Фрике! — възкликна Аззи. — Помислих, че си ме напуснал!

— Не, господарю! Не бих си го и помислил! Когато останах сам, аз само отидох до селото, за да намеря компания в местната кръчма и да изпия малко от силното червено вино, което дава на този район свирепата му мъжественост. Там срещнах доктор Албертус, който беше мой господар, когато чиракувах в Салерно.

— Да — потвърди Албертус и примигна. — Познавам този мошеник Фрике добре. Много се зарадвах, когато научих, че е имал късмет да започне работа при вас. Доведох го у дома, за да му помогна да изпълни възложената му задача.

— За каква точно помощ става дума? — попита Аззи.

— Доколкото разбрах, господарю Аззи, искали сте няколко доброкачествени части от тяло, а в лабораторията си имам нещо наистина първокласно.

— Вие лекар ли сте? — поинтересува се Аззи. Албертус поклати белокосата си глава.

— Аз съм алхимик, господарю, но частите от тяло често се оказват нужни в професията ми. Ако ме последвате...

Аззи последва възрастния господин, а Фрике тръгна след тях. По коридора стигнаха до врата с решетка. Албертус отключи с ключа, който носеше окачен на врата си, и по една вита стълба слязоха към добре оборудваната алхимическа лаборатория в избата. Албертус запали старинна газена лампа. На слабата ѝ светлина Аззи видя маси отрупани с реторти и колби, и висящата на стената карта на Индия. На рафтовете, покриващи едната стена имаше мумифицирани части от хора.

— Хубаво място — отбеляза Аззи. — Моите поздравления, докторе. Но тези мостри са много стари. Може би имат антикварна стойност, но за мен не представляват интерес.

— О, но това са само някои излишъци — каза Албертус. — Погледнете тук.

Той се приближи до малко буренце, поставено на една странична маса. От него Албертус извади човешка глава с добре прерязан врат. Лицето беше на младеж, мъртвешки бяло, но много хубаво, въпреки че на мястото на очите имаше само червени дупки.

— Как го е сполетяла съдбата му? — попита Аззи. — И какво е станало с очите му?

— Имал е нещастieto да ги загуби, господарю.

— Преди или след смъртта си?

— Преди, но само малко преди.

— Разкажете ми за това.

— С удоволствие — каза Албертус. — Името му беше Филипе. Живееше в едно село недалеч отук. И беше хубав... по-хубав, отколкото един младеж има право да бъде. Получаваше всичко по лесния начин и колкото повече имаше, толкова повече искаше и толкова по-недоволен ставаше. Един ден видял Миранда — дъщерята на тукашен богат човек. По онова време тя била на петнадесет години

и била красива като зората над планините. Била деликатна и чиста и искала да живее праведен живот и да прави само добрини.

Когато я видял, Филипе пламнал от страст и макар че го смятат за страхливец, решил да я спечели. Един ден той прескочил оградата на бащината ѝ къща, влязъл в стаята ѝ и започнал да ѝ говори. Миранда била израсла съвсем сама и никога не била виждала такъв мъж. Всички в къщата на баща ѝ били стари, с изключение на тримата ѝ братя, но те пък били заминали на война от доста време.

Филипе я прельстил със сладки думи и прочувствени разкази за собствените си прежеждия. Миранда била с меко сърце и много се развълнувала, когато ѝ казал, че е болен и че му остава да живее още съвсем малко. Той си мислел, че я лъже, но думите му се оказали пророчество! Престорил се, че припада и тя му позволила да я прегърне, за да не падне. Докоснали се. И постепенно едното нещо довело до другото.

Уви, подобни работи често се случват. С две думи, той я прельстил и тя избягала с него, защото ѝ се заклел, че ще се грижи за нея. Само че, когато стигнали до първия по-голям град, Сивал в Южен Прованс, Филипе я изоставил и тръгнал по своя път.

Миранда останала сама и ѝ било много трудно, докато не започнала да позира на художника Ходлос. Живяла няколко месеца с него като любовница и двамата дори били щастливи. Ходлос бил едър човек, но въпреки това слаб физически. Винаги бил весел, но и доста пиел. За да нарисува известната си „Магдалена“ му е позирала Миранда. Би могъл да стане наистина велик художник, но умрял преди да мине и година. Главата му била счупена в някакво пиянско сбиване.

Миранда била съсипана, защото наистина обичала Ходлос. Неговите кредитори обаче взели всичките му картини и изгонили Миранда на улицата. Тя останала без никакви пари и нямало къде да отиде. Накрая, за да не умре от глад, отишла да работи в публичен дом. Но лошият късмет все още не я бил изоставил. Една нощ в бардака дошъл някакъв луд. Никой не знае, какво му е хрумнало, когато видял Миранда. Преди да успеят да го спрат, той скочил, извадил ѝ очите и прерязал гърлото ѝ.

Като научили това, нейните братя, Ансел, Кор и Халд, отишли в града, за да си отмъстят, но лудият вече бил убит. Бил разкъсан на парчета от тълпата. Братята намерили Филипе да пие в една кръчма с

новата си любовница. Те го хванали още на масата и му казали, че ще умре както е умряла Миранда. След това му извадили очите и му прерязали гърлото. Ето това е историята на главата.

— Много е хубава тази глава — каза Аззи като я вдигна и погледна развалените очни кухини. — Сега ми трябва съответстваща женска глава. Тази Миранда. Убил я е луд, така ли? Доктор Албертус, знаете ли какво се е случило с трупа ѝ?

— Уви, не знам — отвърна Албертус.

— Помогнахте ми много — каза Аззи. — Кажете ми колко струва главата на Филипe.

ЧАСТ ТРЕТА
НЕ ИЗЛИЗАЙ ОТ АДА БЕЗ НЕЯ

ГЛАВА 1

— Господарю! Погледнете това.

Беше четвъртата глава, която Фрике носеше през тази седмица. Тази беше на тъмнокоса дама, която все още изглеждаше доста добре, особено ако можеше да се поправи носът ѝ, защото червеите го бяха започнали.

— Не, Фрике. Няма да свърши работа — въздъхна Аззи и извърна лице.

— Но защо, господарю? Чудесна е!

— Само една може да бъде считана за чудесна.

— Коя е тя, господарю?

— Фрике, истинската партньорка на нашия Принц може да бъде само Миранда, момичето, прелъстено от Филипе.

— Но ние не знаем къде е тя!

— Така е, още не знаем.

Аззи стана, заразхожда се неспокойно напред-назад и добави:

— Но ще я открием.

— Главата ѝ досега сигурно се е разложила.

— Не се знае. Ако имаме късмет лицето ѝ да не е унищожено, тя ще бъде моята Принцеса.

— Но, господарю, ние дори не знаем къде да търсим!

— Ще започнем от градчето, където е умряла. Вероятно е погребана там.

— Господарю, това е губене на време! И без това до състезанието остана малко, а имаме толкова много работа!

— Натовари конете, Фрике. Аз съм художник в тези неща. Миранда трябва да бъде Принцесата и това е.

— Тя е живяла безпътно, господарю, защо точно тя?

— Не разбираш ли, Фрике? Така планът ми става по-елегантен. Ще съберем двамата любовници след смъртта. Разбира се, те нищо няма да си спомнят, но все нещо ще остане. Нещо, което ще помогне на моята приказка за Спящата красавица да свърши както трябва.

Трябва да намерим трупа и да се надяваме, че лицето все още е в добро състояние. Върви да приготвиш конете.

Фрике натовари конете и те тръгнаха към градчето Сивал в южен Прованс. Беше краят на юни и пътуването беше леко и приятно. Фрике се надяваше, че Аззи ще ги транспортира по свръхестествен начин, но разстоянието беше много кратко и не си заслужаваше усилията да се активира магия за път.

Пристигнаха в Сивал — приятно южно градче недалеч от Ница. Описанието на Албертус им помогна без проблеми да открият публичния дом, в който е била убита Миранда. Аззи поговори със съдържателката и научи, че братята са взели тленните останки и са ги отнесли в неизвестна посока. Аззи я възнагради добре за получената информация и попита дали не е останала някоя дреха на Миранда. Съдържателката намери някакво старо бельо и му го продаде за два златни талера. Той не можеше да е сигурен, че то наистина е било нейно — поне засега.

— Какво ще правим? — попита Фрике, когато излязоха от публичния дом.

— Ще разбереш, когато му дойде времето — отвърна Аззи.

Двамата с Фрике излязоха от града и тръгнаха през гората. След доста време спряха и си устройха лагер. Приготвиха си вечеря от студено месо и варен праз. След това по нареждане на Аззи, Фрике запали огън. Когато пламъците се издигнаха достатъчно високо, Аззи измъкна едно шишенце с тъмна течност от сандъка, в който държеше магическите си принадлежности, и капна в огъня една капка.

Пламъците се издигнаха още по-високо. Фрике се отдръпна назад.

— Следи внимателно — нареди му Аззи. — Това е поучително. Може би си чувал за приказните ловни кучета на старите богове. В наши дни имаме нещо още по-добро.

Когато пламъците отново утихнаха, отгоре се спуснаха три големи птици и кацнаха близо до Аззи. Бяха гарвани, с малки злоещи очи.

— Надявам се да сте добре — каза им Аззи.

— Добре сме, господарю демон — отвърна единият гарван.

— Запознайте се със слугата ми Фрике. Фрике запознай се с птиците Мориган. Това са свръхестествени ирландски птици и имената им са Бабд, Мача и Немейн.

— Приятно ми е — каза Фрике, но остана далеч от тях, защото го гледаха злобно.

— Какво можем да направим за ваше превъзходителство? — попита Мача.

Аззи извади дрехата на Миранда.

— Намерете тази жена. Тази, която последна е носила това нещо. Между другото, тя е мъртва.

Бабд подуши плата.

— Нямаше нужда да ни се казва.

— Забравих докъде се простират възможностите ви. Вървете, о, несравними, и намерете тази жена!

Когато гарваните отлетяха, Аззи каза на Фрике:

— Хайде да се разположим по-удобно. Може да се забавят малко, но ще я намерят.

— Не се и съмнявам в това — отвърна Фрике. После двамата похапнаха още малко студено месо с праз и поговориха за времето, и за противниците си на състезанието. Денят напредваше. Блестящото синьо небе на Прованс излъчваше светлина и топлина. Те похапнаха още праз.

След известно време се върна един от гарваните и обяви, че е Немейн. Той направи два кръга и кацна на протегнатата длан на Аззи.

— Какво открихте? — попита той.

Немейн проточи врат и отговори с тънък глас:

— Мисля, че намерихме тази, която търсиш.

— Къде е тя?

Спуснаха се и другите два гарвана. Единият кацна на главата на Аззи, а другият — на рамото на Фрике.

Мача, най-възрастният, отговори:

— Да, това определено е жената, която търсиш. Миризмата не може да се сгреша.

— И наистина ли е мъртва? — попита Аззи.

— Разбира се, че е мъртва — отвърна Мача. — Нали така я искате? Ако не, винаги може да я убиете.

На Аззи не му се щеше да обяснява, че има норми, забраняващи това.

— Къде да я намеря?

— Ще слезете на две левги по пътя и ще стигнете до един град. Тя е във втората къща вляво.

— Благодаря, гибелна птицо! — отвърна Аззи.

Мача кимна достолепно и се издигна в небето. Другите също излетяха и след миг се изгубиха от очите им.

Аззи и Фрике възседнаха конете и тръгнаха на юг. Това беше стар римски път, който пресичаше Южна Европа и водеше в Каркасон. Беше в много по-добро състояние от много други пътища, по които бяха вървели. Те яздеха мълчаливо, докато накрая не стигнаха до градчето. Аззи изпрати Фрике да се погрижи за настаняването им, а сам се зае с издирването на главата на Миранда.

Отиде до къщата, която му бяха посочили гарваните. Беше най-голямата на уличката, тъмна и грозна с тесните си прозорци и лошо направен покрив.

Почука на вратата. Никой. Опита да отвори. Не беше заключено и той влезе.

Вътре беше тъмно и само на тавана се виждаха малки светли процепи. Миришеше силно на вино.

Чувството му за опасност се обади, но късно. Той полетя през една дупка на пода и тежко падна на долния етаж. Когато се изправи, видя, че се намира в бутилка.

ГЛАВА 2

Беше стъклена бутилка с широко гърло, от тези, които в наше време не се срещат често, достатъчно голяма, за да побере среден на ръст демон като Аззи. Падането леко го зашемети и той чу шум над главата си, но не разбра какво е, докато не погледна нагоре. Забеляза, че бутилката е запушена с дървена тапа. Аззи бързо се съвзе. Какво правеше в тази бутилка?

Погледна през зеленикавото стъкло и видя, че се намира в стая, осветена от много свещи. Около една маса седяха трима груби мъже и спореха.

Аззи почука по стъклото, за да привлече вниманието им. Те се обърнаха. Единият от тях, този с най-грозното лице, се приближи и заговори, но понеже бутилката беше запушена, Аззи не чу нищо. Показа им това, като посочи ухото си и поклати глава.

Когато грозният тип най-после разбра, той го каза на другите. Спорът им отново се разгоря, този път още по-силно. Единият се изкачи по стълбата, подпряна на бутилката, и съвсем леко разхлаби тапата.

— Сега можеш да чуваш — каза той на Аззи, — но ако се опиташ да избягаш, ще запушим бутилката пак й ще те оставим тук завинаги.

Аззи не предприе нищо. Прецени, че има доста добър шанс да избие тапата, преди те да успеят да я напъхат здраво. Но го интересуваше какво имат да кажат.

— Дошъл си за вещицата, нали? — попита мъжът.

— По-лесно ще ми е, ако знам имената ви — каза Аззи.

— Това е Ансел, това е Кор, а аз съм Халд. Ние сме братя, а мъртвата вещица Миранда ни е сестра.

— Така ли? Къде е тя?

— Тук, наблизно. Запазили сме я с лед.

— Купен за много пари — напомни му брат му Ансел. — Искаме да си върнем парите за леда и да получим още.

— Много бързате — каза Аззи. — Кое ви кара да мислите, че тази Миранда, която наричате вещица, изобщо струва нещо?

— Докторът ни каза.

— Кой доктор?

— Старият доктор Парвеню. Той също така е и местният алхимик. След като онзи побърканият уби Миранда и я донесохме тук, първата ни мисъл беше да се посъветваме с него. Той е експерт в тези неща. Разбира се, преди това убихме Филипе.

— Да, зная за прелъстителя й Филипе — каза Аззи. — И какво ви каза доктор Парвеню да правите с тялото на сестра си?

— Каза ни всичко и ни каза да запазим главата й.

— Защо?

— Каза, че красавица като лея със сигурност ще изкуси някой демон.

Аззи не видя причина да обяснява на тези типове какво смята да прави с главата на Миранда. Чувстваше се съвсем спокоен. Демоните бързо се научават как да се измъкват от трика с бутилката, а и тези тримата не изглеждаха много умни...

— Този лудия, който е убил Миранда... Кой е той?

— Разбрахме само, че името му е било Арманд. Никой от нас не го е виждал, защото когато стигнахме в бардака, той беше мъртъв. Когато хората научили какво е направил с Миранда, толкова побеснели, че го били до смърт и разкъсали тялото му на парчета.

— И сега искате да продадете главата на собствената си сестра?

— Разбира се! Тя беше курва! Има ли някакво значение какво ще правим с главата й?

— Струва ми се, че мога да ви дам малко злато за нея — каза Аззи. — Освен ако лицето й е обезобразено.

— Ни най-малко! — каза Ансел. — Тя изглежда така, както като беше жива. Може би и по-добре, ако харесваш апатичните физиономии.

— Преди да я купя — каза Аззи, — искам да я видя.

— Ще я видиш. Но от бутилката.

— Разбира се. Покажете ми я.

Ансел извика на братята си да извадят главата на Миранда. Кор и Халд изтичаха в дъното на избата. Скоро те се върнаха с нещо в ръце.

Преди да му покаже главата, Ансел избърса с ризата си ледените кристалчета.

Аззи забеляза, че беше съвсем хубава, дори в смъртта си. Дългите тъжни устни, бяха леко раздалечени. Пепеляворусата ѝ коса беше прилепнала към челото. На бузата ѝ проблясваше капка вода...

Аззи веднага разбра, че инстинктът му не го е подвел — това беше точно каквото му трябваше.

— Какво ще кажеш? — попита го Ансел.

— Ще свърши работа — отговори. Аззи. — Сега ме пуснете оттук, за да се споразумеем за цената.

— А какво ще кажеш най-напред да ни обещаеш по три желания? — попита Ансел.

— Не — отвърна Аззи твърдо.

— Не? Само толкова?

— Точно така.

— И не предлагаш нищо друго в замяна?

— Не, докато съм в бутилката.

— Но ако те пуснем, няма да има с какво да те заплашваме!

— Точно така.

Ансел и братята му си зашепнаха нещо. Ансел се върна.

— Казаха ми да ти предам, че знаем едно заклинание, което доста ще затрудни живота ти.

— Така ли?

— Да, така е. Наистина.

— Тогава кажете го. Тримата започнаха да припяват.

— Извинете, приятелчета — каза им Аззи, — само че съвсем сте объркали някои от думите. Трябва да казвате „фантаго“, а не „фандраго“. Има разлика. Малка е, но я има. В магическите заклинания произношението е всичко.

— Хайде де! — каза Ансел. — Обещай ни по две желания, какво ти коства!

— Мислите си, че демоните имат всякакви свръхестествени способности — отговори Аззи. — Така е, но то не означава, че трябва да ги използваме.

— Ами ако не те пуснем? Какво ще кажеш, ако трябва да прекараш години в бутилката?

Аззи се усмихна.

— Минавало ли ви е някога през ум какво става, когато хората и демонът, когото са заловили, не се споразумеят за откупа? В старите приказки не става дума за това, нали? Бъдете разумни. Не смятате ли, че имам приятели? Рано или късно ще разберат, че ме няма и ще започнат да ме търсят. Когато ме намерят тук, затворен от вас... е, предполагам, можете да си представите какво ще стане.

Ансел се замисли и никак не хареса изводите, до които стигна.

— Но защо ще ни правят нещо на нас? По правилата на магьосничеството, ние имаме право да залавяме демони. Ние те уловихме в нашия капан съвсем честно и почтено!

Аззи се разсмя. Това беше ужасният звук, който беше репетираше за случаи като този.

— Какво знаете вие, жалки глупаци, за правилата на магьосничеството? Или за законите, които управляват живота на свръхестествените същества? По-добре се занимавайте с човешки неща. Веднъж като навлезете в свръхестествената област, никога не можете да сте сигурни какво ще стане.

Ансел се разтрепери, а двамата му братя изглеждаха готови да побягнат.

— Велики демоне — каза той. — Не исках да бъда нахален. Доктор Парвеню ни каза, че всичко ще е толкова просто... Какво искаш да направим?

— Отпушете бутилката — каза Аззи.

Ансел и братята му извадиха тапата. Аззи излезе и регулира ръста си така, че да е около една глава по-висок от Ансел — най-високият от тримата.

— А сега, деца мои — каза Аззи, — първото нещо, което трябва да научите преди да си имате вземане-даване със свръхестествени същества е, че въпреки фолклора, в който се твърди обратното, те винаги ще са по-силни от вас. Така че не се опитвайте да ги мамите или заблуждавате. Забележете как отворихте бутилката, когато бях безпомощен.

Братята се спогледаха.

След миг Ансел попита:

— Искаш да кажеш, че си бил изцяло в ръцете ни?

— Да, така беше.

— И ти беше напълно безпомощен пленник?

— Точно така.

— Наистина ни праметна — отбеляза бавно третият. Спогледаха се още веднъж.

Ансел се прокашля:

— Знаеш ли, демоне... при сегашния ти ръст ми се струва, че не можеш пак да влезеш в бутилката. Искам да кажа, дори и да искаш, пак няма да можеш.

— Но ви се ще да опитам, така ли?

— Ни най-малко — отговори Ансел. — Ние сме на заповедите ти. Просто ми се щеше да видя, дали можеш да влезеш пак.

— Ако го направя, ще бъдете ли достатъчно честни, за да не сложите тапата отново?

— Да, ще бъдем.

— Ще се закълнете ли?

— Кълна се в душата си — каза Ансел.

— Ние също се кълнем — казаха другите двама.

— Добре тогава. Гледайте!

Аззи се качи на гърлото на бутилката и се мушна изцяло в нея. Веднага щом потъна, братята сложиха тапата.

Аззи ги погледна през стъклото.

— Добре! Престанете с тези глупави шеги и отпушете бутилката!

Братята се изкискаха: Ансел махна с ръка. Кор и Халд отместиха една плоча от пода и отдолу се откри облицован с камъни кладенец. От него долиташе шум на течаща вода.

— Слушай, демоне! — каза Ансел. — Ще те бутнем заедно с бутилката в този кладенец и на плочата ще нарисуваме череп и кости, така че хората да мислят, че е отровен. В него никой няма да те намери.

— Вие нарушихте думата си — каза Аззи.

— И какво от това? Нищо не можеш да ни направиш, нали?

— Мога само да ви разкажа една история — отговори Аззи.

— Хайде, да се махаме оттук — казаха двамата братя, но Ансел ги спря:

— Нека да го чуем. После ще си вървим. Аззи каза:

— Бутилките с демони се употребяват от няколко хиляди години. Всъщност, първият човек, който някога е направил бутилка — бил е китаец, между другото — я е направил, за да улови един от нас, демоните. Древните асирийци са държали техните демони в глинени

гърнета. Някои африкански племена ни държат в добре затворени плетени кошници. Ние знаем това и знаем как обичаите с капаните се различават в различните части на света. В Европа например демоните винаги си носят такива неща.

Той вдигна ръка. На показалеца му проблесна диамант.

— И с него, ние правим така.

Аззи опря диаманта до стената на бутилката извъртя ръката си в дъга. После бутна зеленикавото стъкло. Изрязаният кръг падна и Аззи излезе през дупката.

Ансел със замръзнало от страх лице, каза:

— Шефе, ние само се шегувахме! Нали момчета?

— Точно така! — казаха Кор и Халд, широко ухилени. От веждите им капеше пот.

— Тогава това ще ви хареса — каза Аззи.

Той махна с ръка и започна да мърмори под носа си. Просветна светкавица и се появи кълбо дим. Когато то се разнесе, на негово място застана един много малък демон, носещ очила с рогови рамки. Той беше съвсем наблизко и дращеше нещо с паче перо върху парче пергамент.

— Силенус — каза. Аззи. — Запиши тези тримата на моята сметка и ги отведи. Те се самопроклеха.

Силенус кимна, махна с ръка и тримата братя изчезнаха. След миг изчезна и той.

Както отбеляза Аззи по-късно, това бяха трите души, на които най-лесно е помогнал да се самопрокълнат, практически без да се налага да ги убеждава.

ГЛАВА 3

— О, господарю! Толкова е хубаво да сте си вкъщи! — каза Фрике и вдигна резето на входната врата на внушителната къща в Аутсбург.

— Наистина е хубаво — отвърна Аззи. — Бъррр — той потри ноктите си. — Тук е много студено. Трябва да запалиш огън веднага, щом като прибереш човешките части.

Демоните, въпреки или заради дългия си живот край огньовете, доста обичат да седят пред бумтящата камина.

— Да, господарю. Къде да ги сложа?

— В лабораторията, разбира се.

Фрике излезе забързано и разтовари количката. На нея, опаковани в напоени с кръв от богове парцали, имаше различни човешки части — достатъчни, ако пресмятанията на Аззи се окажеха правилни, за да се направят две цели тела — едно мъжко и едно женско — които по-късно щяха да станат герои на приказката му.

Започнаха работа по телата на следващия ден. Фрике се оказа много сръчен с иглата и конеца. Той съши тялото на Принца елегантно, като истински шивач. Разбира се, шевовете се виждаха, но Аззи му каза да не се тревожи за това. След съживяването, тези белези щяха да изчезнат.

Това бяха приятни домашни вечери. Аззи сядаше в някой ъгъл на лабораторията с „Тайните на цар Соломон“ в ръка, които отдавна искаше да прочете, но никога не му беше оставало време. Сега му доставяше истинско удоволствие да седи с отворена на коляното си книга — лабораторията беше изпълнена с миризма на газ за горене, сяра, амоняк и най-вече с богатия, всепроникващ аромат на опърлена, разложена човешка плът — и от време на време да хвърля поглед към стария Фрике, който работеше приведен с малката си стоманена игла, а поставената на пода лампа очертаваше върху стената чудовищно гърбавата му сянка.

Тази игла беше изкована от Рууд — най-малкото и най-лукаво джудже в цяла Централна Европа. Нишката, с която шиеше, беше най-

фина коприна, толкова тънка и прозрачна, че сякаш ръбовете на отделните части прилепваха един о друг по силата на някакъв магнетизъм или магия. Но единствената магия в случая беше тънката игла на Фрике, която малко по малко превръщаше купчината плът, струпана в сандъка с лед вляво от него, в цял човек.

Фрике работеше внимателно, но не беше зле да бъде наблюдаван. Не веднъж той сложи крак там, където би трябвало да е ръката — от късогледство или поради изкривено чувство за хумор. Когато обаче прикрепи торса на Принцесата към главата на Принца, Аззи реши, че вече е минал всякакви граници.

— Престани с тези глупости! — скара му се той. — Или ще те сложа в някоя Дупка, където от чакъл ще синтезираш скали!

— Извинявайте, господарю — каза Фрике и от този момент заработи акуратно и с приличие.

И така, телата постепенно се оформиха. Освен въпроса за подходящи очи, единственият реален проблем бяха неподходящите ръце на Принцесата. Не беше толкова важно, че са различни по размер. Едната беше жълта, а другата бяла, което не можеше да се допусне. Аззи изхвърли жълтата и бързо отиде до Лечителския център в Шнахтсбург. Там той има късмета да намери за принцесата ръка от джебчийка.

Скоро след като се върна, Аззи получи известие от „Снабдяване“, че замъкът му е готов за транспортиране до посоченото от него място в Трансилвания. Той замина за Унгарските равнини незабавно, като прелетя над Алпите. Земята се разстилаше пред него сочно зелена и осеяна с дървета. Намери мястото, което беше избрал, като се ориентира по една горичка от високи пурпурни дървета — единствени по вида си в целия свят. Този вид дървета е изчезнал преди съвременната наука да успее да ги обяви за ненормални. На мястото вече го очакваше Марионет — слаб, неприязнено настроен демон от „Снабдяване“, който носеше пенсне и парче пергамент, прикрепено с медни кабарчета за добре полирана дървена подложка — прототип на бележника.

— Ти ли си Аззи Елвул? — попита Марионет.

— Разбира се, че съм аз — отвърна Аззи. — Иначе защо ще съм тук?

— Може и да има защо. Имаш ли документи за самоличност?

Аззи му показа черната кредитна карта, на която беше изписано името му.

— Няма снимка — отбеляза Марионет, — но въпреки това ще я приема. Добре, къде искаш да доставя замъка?

Аззи огледа околността замислено. Мястото представляваше хълмиста равнина.

— Искам го ей там.

— На онова равно място?

— Точно така. Но най-напред трябва да сложиш стъклена планина.

— Моля? — каза Марионет.

— Искам стъклена планина. Омагьосаният замък трябва да е върху нея.

— Искаш замъкът да е върху стъклена планина?

— Разбира се. Омагьосаните замъци винаги са върху стъклени планини.

— Обикновено, дори много често. Така да, но не винаги! Мога да цитирам няколко популярни приказки...

— Този замък ще бъде върху стъклена планина — прекъсна го Аззи.

Марионет свали пенснето си, избърса го в сивата си козина и отново го закрепил на носа си. Отвори куфарчето си. То беше направено от добре оцавена човешка кожа, а закопчалките му бяха от пожълтели зъби. Аззи го погледна с възхищение и реши да си намери такава, когато има време. Марионет го отвори и започна да рови в документите вътре. Най-накрая намери един лист и го прочете с присвити устни.

— Това е оригиналната ти заявка — каза той. — Тук не се казва нищо за стъклена планина.

Аззи се приближи и прочете заявката.

— Пише, че трябва да осигурите стандартен пейзаж.

— Стандартният пейзаж не включва стъклена планина. Защо да не доставим някоя съществуваща планина?

— Трябва да е от стъкло — каза Аззи, — а доколкото ми е известно, стъклени планини не съществуват.

— А защо да не вземем изгаснал вулкан? — попита Марионет. — С много скъпоценни камъни?

— Няма да свърши работа. Стъклените планини са част от фолклора, откакто хората разказват приказки. Не може в „Снабдяване“ да нямате.

Марионет присви устни и го изгледа, изпълнен със съмнение.

— Може да имаме, а може и да нямаме. Работата е, че не е записана в заявката.

— Не можем ли да я добавим сега?

— Не, късно е.

— Не можем ли някак си да уредим въпроса?

— Какво искаш да кажеш?

— Ще платя допълнително. Не можем ли да я впишем в заявката?

— Не е там работата — Марионет отново сви рамене. — Заявката вече е попълнена и подписана.

Аззи погледна документа и посочи:

— Може да се запише ето тук, над подписа. Една стъклена планина и една омагьосана гора.

— Ако шефът ми научи...

— Ще възнаградя усилията ти — прекъсна го Аззи. Той бръкна в джоба на пелерината си и извади малката чантичка, в която държеше ценностите си. В нея бяха и скъпоценните камъни, които беше инвестирал Ронир. Аззи взе една шепа от тях и ги показа на Марионет.

— Е, и?

— Твои са — каза Аззи, — ако впишеш и една стъклена планина. Марионет погледна камъните.

— Мога да си изпатя много за това нещо...

Аззи добави още няколко камъка.

— Мисля, че ще може да се уреди — каза Марионет, пое скъпоценностите, наведе глава над документа и започна да пише.

— Но омагьосаната гора е нещо друго — каза той, когато свърши.

— Омагьосаната гора не е кой знае какво — отбеляза Аззи. — Това не е чак такава рядкост, каквато е стъклената планина. Където и да отидеш, навсякъде има омагьосани гори.

— Да, стига да не ти трябва спешно — каза Марионет, забил поглед в чантичката със скъпоценните камъни. — Предполагам, че ще искаш през нея да минава и път?

— Нищо особено. Най-обикновен коларски път е напълно достатъчен.

— А кой ще го измери, а? Ще ми трябва геодезист, а тези услуги са...

— Знам, че не са включени в първоначалната заявка — каза Аззи и извади още четири скъпоценни камъка. — Това достатъчно ли е?

— Достатъчно е за гората и за основния пейзаж. Но ти искаш и да е омагьосана, нали?

— Колко пъти да ти казвам! Каква полза, ако гората не е омагьосана?

— Не ми се муси на мен — каза Марионет. — Нямам нищо общо с тази гора и се мъча да разбера какво искаш. Какви магии имаш предвид?

— Обикновените — каза Аззи. — Дървета с жив огън ще свършат добра работа. Винаги имате достатъчно на склад.

— Да не си градинар, че знаеш? — каза Марионет саркастично. — Истината е, че по това време на годината има ужасно малко огнени дървета. И предполагам, че ги искаш с вълшебни тръни?

— Разбира се.

— Вълшебните тръни не са нормална практика. Още няколко камъка размениха собственика си.

— Чакай да видим — каза Марионет. — Какво точно трябва да правят тези вълшебни тръни?

— Обикновеното нещо — каза Аззи. — Когато покрай тях мине пътник с нечисти помисли, който не знае контрамагията, да го пронизват.

— Така си и мислех! Пронизването струва скъпо.

— Скъпо! Какво искаш да кажеш?

— Не ми е работа цял ден да стоя тук и да споря с теб — каза Марионет и разгъна крилете си, готов да полети.

Аззи му даде още няколко камъка. Чантичката му се изпразни. Беше изхарчил съкровището на Ронир за удивително кратко време.

— Споразумяхме се за основните неща — каза Марионет. — Сещам се за още няколко подробности, които могат да ти харесат, но ще струват още малко.

— Подробности са без значение. Направи каквото се споразумяхме. И, моля те, побързай! Трябва да се занимавам и с други

неща.

Марионет повика работни екипи и те се заловиха с гората. Действаха бързо — истински професионалисти. Някои от по-младите демони очевидно не бяха свикнали с ръчния труд, но надзирателите им се грижеха всичко да върви гладко.

Когато гората беше готова, със заложен, но все още неактивирани магии, главният демон на строителната група остави един от подчинените си да се занимава с горските цветя и храстите и се зае с издигането на замъка. Демоните горе в Чистилището хвърляха каменните блокове с удоволствие, а тези долу ругаеха, отбягваха ударите и ги сглобяваха. Полека-лека във въздуха се издигна конструкция с назъбени стени и остри кули. В исторически план оформлението ѝ беше неточно, но напълно отговаряше на изискванията на приказките. Появиха се някои проблеми. Когато дойде време да се изкопае защитният ров, се оказа, че не разполагат със земекопна техника. Повикаха дракони и ги подкупиха с млади момичета. След като драконите се нахраниха, изкопаха чудесен ров, петнадесет метра дълбок и десет широк. Само че в него нямаше вода и изглежда никой не знаеше, кой отговаря за нея. Най-накрая Аззи реши проблема като поръча от „Снабдяване“ кратък, но много силен дъжд. Той, заедно с оттичащата се вода, свърши работа. Добавиха и няколко лебеда за стил.

Скоро замъкът бе готов — висок и внушителен, с множество каменни кули и заоблени куполи. На най-високите от тях се вееха пъстроцветни знамена. Разбира се, вътре не беше обзаведен и ставаше страхотно течение, защото никой не си прави труда да запушва пукнатините и отворите на омагьосаните замъци. Аззи поръча мебелировката от „Снабдяване“. Проблем беше и осветлението. Реши да е вълшебно, защото с газени лампи не се виждаше почти нищо.

Най-накрая всичко беше готово. Аззи се отдръпна на няколкостотин метра и погледна замъка възхитен. И лудият крал Лудвиг би го харесал. Щеше да свърши работа.

Аззи се върна вкъщи, за да довърши работата по главните действащи лица. Телата им бяха в много добро състояние в бъчвите и шевовете постепенно започваха да се заличават. Божията кръв и

магиите вършеха своето. Все още нямаха разум, защото разумът идва най-накрая, и вършеха някои странни неща, когато една или друга част от тялото им се съживяваше. Аззи се потруди да ги стабилизира и най-накрая всичко беше наред.

Тогава Фрике отбеляза, че двете същества са още слепи.

— Прав си — съгласи се Аззи. — Оставих това за най-накрая.

Той седна и си припомни Илит. Да, беше оставил това за най-накрая.

ГЛАВА 4

Аззи обичаше вещиците. Считаше ги за нещо като постоянен пул, от който винаги можеш да си избереш подходяща компания за събота вечер. В онези далечни дни сборищата на вещици бяха нещо като примитивен нощен клуб.

— Фрике! Донеси ми тебешир! И свещи!

Фрике изтича до килера, където бяха складирани магическите принадлежности. Там в един голям сандък той намери това, което искаше Аззи.

Свещите бяха дебели колкото човешка китка и на височина бяха колкото него самия. Той взе под мишница пет от тях — по една за всеки връх на пентаграма. Свещите бяха меки като разложена плът и леко лепкави при докосване. Фрике ги донесе заедно с тебешира. Аззи махна масата от средата на стаята. Той беше свалил пелерината и жакета си и докато влачеше към ъгъла допълнителната рицарска броня, силните мускули издуваха ръкавите на ризата му.

— Не знам защо пазя тези боклуци — каза той. — Дай ми тебешира, Фрике. Сам ще нарисувам знака.

Аззи се наведе ниско и с тебешира в дясната ръка нарисува на каменния под петоъгълната фигура. Отблясъкът от огъня в камината я осветяваше и ѝ придаваше червен оттенък като подчертаваше лисичия ѝ вид. Фрике почти очакваше да види как краката на Аззи почервеняват и се покриват с лисича козина, но въпреки възбудата си, господарят му запази самоконтрол и не промени човешкия си вид. Беше постигнал това с дълги усилия, защото опитните демони много държат човешката маскировка да не пречи на идеалите им.

После Аззи нарисува магическите еврейски букви и запали свещите.

— Илит! — започна да припява той и така да подгъва коленете си, че Фрике не можеше да гледа. — Ела при мен, Илит!

В центъра на пентаграма нещо се раздвижи. Свещите изпускаха кълба цветен дим. Постепенно те се сляха, затанцуваха нагоре-надолу и се превърнаха в плътна фигура.

— Илит! — извика Аззи.

Но не беше. Съществото в пентаграма наистина беше жена, но с това се изчерпваше приликата с Илит такава, каквата я помнеше. Тази беше ниска и набита, с гърбав нос и оранжева коса. Тя скръсти ръце и го изгледа злобно.

— Какво искаш? — попита вещицата ядосано. — Извика ме тъкмо когато тръгнах за сборището! Ако не ме беше изненадал, щях да спра действието на магията ти. И без това не беше съставена правилно.

— Ти не си Илит, нали? — попита Аззи.

— Аз съм Милит — отвърна вещицата.

— От Атина?

— От Копенхаген.

— Безкрайно съжалявам — каза Аззи. — Мъчех се да повикам Илит от Атина. Изглежда нещо се е объркало в Централата.

Милит изсумтя, изтри една от еврейските букви на Аззи и на нейно място написа друга.

— Ако няма нищо друго...

— Ще се радвам, ако мога да ви изпратя обратно у дома — каза Аззи.

— Сама ще си отида. Кой знае къде ще ме изпратят нескопосаните ти заклинания!

Тя направи жест с две ръце и изчезна.

— Доста неудобно се получи — отбеляза Аззи.

— Изумен съм — каза Фрике, — че изобщо можеш да повикаш каквото и да било със заклинание. Последният ми господар, демонът Тродеус, изобщо не можеше да прави заклинания в събота.

— А защо, според теб? — попита Аззи.

— Преди да стане демон е бил равин — обясни Фрике.

Аззи отново направи заклинание и отново в центъра на пентаграма се появи оцветените кълба дим. Само че този път вместо ниска и набита, оранжевокоса вещица, се появи висока и красива, чернокоса вещица с къса копринена нощница.

— Илит! — извика Аззи.

— Кой си ти? — попита тя и разтри очи. — Аззи, ти ли си наистина? Мили мой, трябваше първо да изпратиш вестоносец! Бях заспала!

— Това дреха за спане ли е? — попита Аззи, защото през прозрачната материя с цвят на праскова се виждаха пълните ѝ добре оформени гърди, а когато я заобиколи отзад, и хубавият ѝ задник.

— Късите нощници са последната сензация във Византия — обясни Илит. — Не мисля, че ще намерят прием в Европа. Поне не скоро.

Тя излезе от пентаграма.

— Чудесно е, че те виждам, Аззи, но наистина ще ми трябват някакви дрехи.

— Виждал съм те и с по-малко от това — каза Аззи.

— Да, така е, но сега времето е друго. А и виж как се е вторачил в мен невъзпитаният ти слуга. Трябва да имам гардероб, Аззи!

— И ще имаш — извика Аззи. — Фрике!

— Да, господарю!

— Влизай в пентаграма!

— Господарю, мисля, че...

— Недей да мислиш. Прави, каквото ти казвам! Фрике изсумтя и пристъпи превил гръб в центъра на фигурата.

— Изпращам те в Атина. Вземи всички дрехи на дамата, които можеш да носиш. Ще те върна след няколко минути.

Илит каза:

— В преддверието има една тъмносиня рокля с кожена яка и тричетвърти ръкави. Моля те донеси ми я. И в малкия шкаф до кухнята има...

— Илит! — намеси се Аззи. — По-късно ще можем да вземем още дрехи, ако се окаже, че има нужда. Сега бързам.

Той вдигна ръце и произнесе заклинание. Фрике изчезна както мърмореше.

— Е, сега сме сами, Аззи! — каза Илит. — Защо не ме повика по-рано? Не сме се виждали от векове!

— Бях в Дупката. Загубих представа за времето — обясни Аззи.

Той заведе Илит до голямата кушетка недалеч от камината. Донесе ѝ вино и поднос със сладки, които знаеше, че обича. Седнаха и Аззи пусна в действие една от малките си музикални магии, които извикват хор, пеещ популярните за времето мелодии. Той се вгледа в очите ѝ.

— Илит. Имам проблем.

— Кажи ми всичко — подкани го тя.

Аззи ѝ каза и забрави Фрике в продължение на няколко часа — толкова трескаво беше обяснението му. Когато най-накрая повика слугата си обратно, той се появи с прозявка, и по него висяха дамски дрехи.

ГЛАВА 5

Аззи заведе Илит в лабораторията, където на две мраморни плочи един до друг лежаха Принцът и Принцесата, сега вече напълно сглобени и наметнати с две ленени покривки за маса, тъй като той беше забелязал, че хората често изглеждат по-добре, ако са леко облечени, отколкото ако изобщо не са облечени.

— Хубава двойка, нали? — попита Аззи.

Илит въздъхна. Удълженото ѝ подвижно лице беше красиво в един миг и зловещо в следващия. Аззи се опита да регулира възприятията си така, че да вижда само красивата ѝ страна, но това никак не беше лесно — вещиците имат неясна цикличност на характерите. Аззи дълго време изпитваше противоречиви чувства към Илит. Понякога му се струваше, че я обича, а понякога, че я мрази. Понякога се стремеше да реши проблема, като го атакуваше фронтално, а друг път предпочиташе да го забрави и да се занимава с по-дребни неща — например как е най-добре да се разпространява Злото и как да се повиши ролята му в живота. Понякога — много често — изобщо не знаеше какво да нрави. Обичаше я, но не винаги я харесваше. Въпреки всичко тя беше най-добрата му приятелка и когато имаше проблем, винаги се обръщаше към нея.

— Много са хубави — съгласи се Илит. — Само дето нямат очи. Но ти сам знаеш това.

— Затова ти ги показвам — каза Аззи. — Вече ти споменах, че смятам да ги включа в състезанието. Ще пресъздадат приказката за Спящата красавица, напълно самостоятелно, без да им се бъркам, с помощта на така наречената свободна воля, за която се казва, че всички разумни същества притежават. И те ще стигнат до лош край и ще бъдат прокълнати завинаги. Но им трябва очи, при това не какви да е, а специални. Искам омагьосани очи. Искам ги, за да придам на приказката онзи приказен аромат, онзи привкус... знаеш какво искам да кажа.

— Разбирам отлично, скъпи — каза Илит. — И искаш да ти помогна? О, Аззи, как може да си такова дете? От къде ти хрумна, че

аз мога да ти намеря очи?

Аззи не беше мислил за това. Той почеса темето си, цялото на люспи (ето това може да стане с теб в Дупката) и се замисли. После каза:

— Помислих си, че можеш да го направиш, защото именно това трябва да се направи. Ти искаш Злото да победи не по-малко от мен, нали? Представи си само, че Доброто управлява човечеството през следващите хиляда години! Може да останеш без работа!

— Прав си — съгласи се Илит. — Но не си съвсем убедителен. Защо трябва да ти помагам? Аз си имам свой живот и своя работа — сега съм в администрацията на сборището и от време на време преподавам...

Аззи въздъхна мислено — правеше го винаги, преди да се впусне в някоя голяма лъжа. При въздишката всички негови способности, геният му, се съсредоточаваха и му помагаша да изиграе ролята, която беше убеден, че е необходима.

— Илит — каза той, — всичко е много просто. Обичам те.

— Така ли? — погледна го тя презрително, но без да прекрати разговора. — Това е великолепно. Говори ми още.

— Винаги съм те обичал — продължи Аззи.

— И през цялото време се държа точно като влюбен, нали? — каза Илит.

— Мога да ти обясня защо не ти се обадох.

— Бас държа, че можеш!

Тя чакаше.

— Има две причини — започна Аззи, без да знае точно кои са те, но все пак каза „две“, в случай че една се окаже недостатъчна.

— Така ли? Да ги чуем.

— Вече ти казах, че бях в Дупката.

— И не можа да драснеш два реда? Чувала съм вече това „бях в Дупката“!

— Илит! Просто трябва да ми повярваш! Има някои неща, за които един мъж не може да говори. Но повярвай ми, случи се нещо! Бих могъл да ти обясня, ако имаше време, но важното е, че те обичам. Лошата магия най-накрая свърши и отново можем да бъдем заедно, както винаги си искала и както съм искал и аз, тайно, разбира се, нищо, че съм говорил друго!

— Каква магия? — попита Илит.

— Споменах ли някаква магия?

— Каза: „Лошата магия най-накрая свърши“.

— Казал съм това? Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна!

— Не е трябвало да го казвам. Едно от условията да се махне магията беше никога да не споменавам за нея. Дано не съм я активирал отново!

— Каква лоша магия?

— Нямам представа за какво говориш — каза Аззи. Илит се изправи в цял ръст и го изгледа свирепо.

Той беше най-невъзможният демон. Демоните естествено лъжат, но и най-лошият от време на време казва истината. Невъзможно е понякога да не казваш истината по погрешка. Но не и Аззи! И не беше така, защото имаше лъжовно сърце! Не! Просто се опитваше наистина усърдно да бъде лош. Тя не можеше да не му съчувства. Той още я привличаше. А в Атина времената никак не бяха добри.

— Обещай, че вече никога няма да си отиваш от мен! — каза тя.

— Обещавам! — потвърди Аззи, но разбра, че е капитулирал прекалено бързо и добави:

— При нормални условия, разбира се.

— Какво разбираш под „нормални условия“?

— Условия, които не са ненормални.

— Например?

— Откъде да знам?

— О, Аззи!

— Трябва да ме приемеш такъв, какъвто съм, Илит! Наистина се радвам, че те виждам. А сега, идва ли ти нещо наум за тези очи?

— Да, идва ми. Доста неща.

— Бъди кукличка и веднага се заеми с тях — каза Аззи. — Кръвта от богове ми свършва, а не смея да ги съживя без очи. Може да се отрази на развитието им.

— Ще трябва да почакаш — каза Илит. — Не можеш толкова лесно да намериш два чифта специални очи.

— Ще те чакаме, кралице моя!

Илит се изсмя пресипнало, но Аззи знаеше, че й харесва да чува такива неща. Той й махна, тя се завъртя, превърна се във вихрушка от

виолетов дим и изчезна без следа.

ГЛАВА 6

В продължение на много години тя беше напълно удовлетворена от живота си в Атина — обичаше да ходи на гости, да се забавлява, да има много любовници и да си пребоядисва къщата. С течение на времето вещиците стават все по-мързеливи и започват да лежат на старите си лаври. Греховете, към които са тласкали хората, с годините започват да ги измъчват. Постепенно те изгубват знанията, придобити във великите училища за вещици. Преди Аззи да я повика, Илит беше живяла празен живот в продължение на доста време.

Сега тя се изненада на самата себе си за това, че прояви готовност да търси очи за младата двойка. Дали ѝ се искаше да прави именно това? Толкова ли много обичаше Аззи? Или се опитваше да си намери някакво задължение — нещо, по-голямо от нея самата, на което да служи? Както и да е, за втория чифт очи щеше да има нужда от съвет.

А когато ставаше дума за това, най-мъдрият съветник, когото познаваше, беше Скандер...

Драконите живеят дълго време, а умните дракони не само живеят много дълго време, но също така, периодично променят имената си, за да не би хората да усетят колко дълго живеят и да ги обземе завист. А знайно е, че най-много от всичко на света героите обичат да убиват възрастните дракони. За един дракон годините са това, което са рогата за елените.

Скандер, а и не само той, бе осъзнал колко много герои се мъчат да го уловят и бе станал много предпазлив. Старите дни, когато драконите се излежаваха наоколо, охраняваха съкровища и нападаха всеки, който се появи пред погледа им, отдавна бяха отминали. И сега не бяха лоши в тази си дейност, но човек чува само за победите на героите. А победите на драконите не бяха никак малко, при все че самите те бяха ужасно малко, а потокът от герои не секваше. Това продължи по този начин, докато един ден драконите се изхитриха.

Състоя се голяма конференция, на която бяха изслушани множество становища. По онова време най-многобройни бяха

китайските дракони, но те пък пазеха мъдростта си най-ревностно от всички и не искаха никой друг да я научи. Когато ги питаха за съвет, те само казваха нещо от рода на: „Полезно е да се срещнеш с великия човек“, „Ще пресечеш реката“ или „Висшето същество е като пясъка“. А китайските философи, които обичаха неясните думи, събираха тези фрази в книги и ги продаваха на европейците, тръгнали да търсят мъдрост.

Окончателното решение на конференцията бе да се изоставят някои от по-агресивните методи, създали лоша репутация на драконите и да започнат да се спотайват. Единодушно бе гласувано да се изоставят древните като тях самите „трупане на съкровища“ и „охрана“ в полза на по-благоприятните „прикриване“ и „отбягване“. „Недей само да охраняваш някое съкровище — казваха си те. — Слей се с пейзажа, живей на дъното на някоя река.“ Защото имаше дракони с хриле, които можеха да живеят под вода и се хранеха с акули и хищни китове. Земните дракони трябваше да прибегнат до по-различна стратегия. Те се научиха да се маскират на малки планини, хълмове, дори на горички.

Наложи се да изоставят старата си свирепост и да се задоволяват със случайните ловци, попаднали на териториите им. От време на време някои от тях се връщаха към стария си начин на живот, но неизбежно ги намираха и убиваха. Имената на тези дракони влизаха в списъците на драконите герои, а на останалите се препоръчваше да не правят като тях.

Скандер беше стар дори за драконовите разбирания. Затова беше станал свръх хитър и се пазеше много. Живееше в Централна Азия, някъде близо до Самарканд, но се беше установил там много преди да възникне градът. Бихте могли да търсите с години и никога да не го намерите, ако сам той не иска това. Иначе беше услужлив понякога и разполагаше с огромна мъдрост, макар че беше нервен и често настроенията му се сменяха.

Илит знаеше това, но трябваше да опита. Тя взе един сноп метли — от тези, на които може да се лети. Това бе най-голямото достижение на вещиците. Те се крепяха на магии, разработвани в Главната квартира на вещиците във Византия. Силата на тези магии беше циклична и нееднакво добра — някои вършеха работа с години, други — далеч по-малко. Те се подчиняваха на природните закони, но

понеже последните не бяха достатъчно добре изяснени, понякога магиите успяваха да възвърнат силата си за известно време.

Най-логично ѝ се стори да започне да търси Скандер там, където го беше срещнала за последен път — при „Драконовата скала“. Драконите бяха достатъчно умни, за да разберат, че човек няма да тръгне да ги търси на място с такова име.

През района бяха минали много герои и много от тях бяха въоръжени само с лек извит меч, който и без друго не върши никаква работа срещу дракон. Но Скандер не искаше да се пробва дори и срещу тези дребни риби. Макар че кожата му бе покрита с дебели плочки и можеше да устои дори на снежна лавина, и за него мечовете не представляваха нищо, освен ако не бяха подкрепени от някоя могъща магия, той знаеше, че хората са коварни — струва ти се, че се целят в рамото, а изведнъж получаваш стрела в окото. Драконите често получават стрели в очите, а не са овладели човешкия трик да се правиш, че стреляш на едно място, а всъщност да стреляш другаде. Това не влиза в навиците им и го смятат за несъвместимо с войнската етика.

Както и да е, Илит беше срещнала Скандер при „Драконовата скала“, където беше отишла на гости у роднини, наскоро преселили се от Скития. Точно тогава, Скандер употребяваше една нова магия за промяна на външния вид, която му беше попаднала напоследък. Драконите винаги търсят такива магии, защото са интелигентни и се стремят да попаднат в човешко обкръжение. Макар че хората не знаят това, в много дворове на монарси са присъствали дракони с променен външен вид, които са се наслаждавали на споровете с философите. Но по-разпространената причина е, че се уморяват да са сами, а те неизбежно са сами, тъй като изпитват силни подозрения към драконите от противоположния пол. Именно заради това, а не поради липсата на възможности или сладострастие, те рядко се сношават и рядко имат малки. Сред драконите, които имат малки, не е уточнено кой родител трябва да ги възпитава. Няма консенсус и по въпроса кой да ги мъти. С тези природни инстинкти те са приключили преди години. Станали вече разумни същества, те са се мъчили да разрешат тези проблеми помежду си и се говори, че именно тогава видът им е бил унищожен.

Героите спечелили битката по време на объркването. Драконите били напълно изумени, когато са видели, че рицарите — охранени човечи с метални костюми — могат да ги убиват. Хората били толкова явно неинтелигентни и единствено дворцовите ритуали компенсирали този факт, но те печелели, защото били склонни да убиват, докато драконите не били склонни да правят каквото и да било.

Илит отлетя до района на Самарканд и кацна в Яр Диги — най-близкото до „Драконовата скала“ селце.

То беше малко и западнало, а на единствената му улица имаше само магазини за сувенири. Те бяха пълни с материали за драконите, но нямаше клиенти. Когато Илит попита един книжар на име Ахмед защо това е така, той й отговори:

— Така е, защото дългоочакваният бум в драконовия фолклор още не е започнал. Сега вниманието привличат други места. В Англия например, където дракон не се е появявал от векове, има специални екскурзии до местата, където някога са живели и там продават сто пъти повече от нас. Питаш къде е драконът? Някъде в пещерата си в „Драконовата скала“. Нагоре по пътеката. Но никой не може да го намери, освен ако драконът не пожелае да има посетители. Само че никога не можеш да си сигурен. Малко е особняк.

Илит се отправи в указаната посока и след като си плати таксата, я пуснаха да тръгне по пътеката. Тя извървя няколко завоя, мина покрай сергия за закуски и покрай самата „Драконова скала“. Никъде не видя нищо, наподобяващо пещера.

Спря едва когато чу дълбоко резониращо хълцукане.

— Скандер! Звукът се чу отново.

— Аз съм, Илит!

Изведнъж видя едно сенчесто място между две скали, което би могло и да не е обикновена сянка. Приблужи се и забеляза, че в средата тъмнината се сгъстява. Влезе.

Не беше сигурна кога точно е потънала изцяло в мрака на входа, но кънтенето на стъпките й я убеди, че е вътре.

— Скандер? — повика отново.

Пак не последва отговор, но Илит забеляза нещо светло напред и вдясно от себе си. Тръгна нататък, премина един завой и стигна до място, където сякаш самите скали излъчваха светлина — отгоре и отстрани. Сега виждаше по-добре и ускори крачки. Проходът се

разклоняваше няколко пъти и Илит всеки път тръгваше натам, където е по-осветено.

Най-накрая достигна до една зала, в която лежеше тъмната плочеста фигура, която търсеше. Скандер я гледаше втренчено. Ако не бяха очите му, можеше и да не го забележи, толкова неподвижен бе той. Спря неловко на прага.

— Скандер, това съм аз, Илит.

Той надигна глава и леко притвори клепачи.

— Да, така е наистина — отбеляза той. — Колко време мина?

— Много. Как я караш?

— Мечтаех си за ренесанса.

— Какво е ренесанс?

— Съжалявам. Столетията ми са объркани. Ренесансът ще дойде по-късно. Ето това му е лошото, когато си далновиден. Не знаеш кога е сега и кога е тогава.

— Скандер — каза Илит. — Трябва ми помощ.

— Така си и мислех — отвърна драконът. — Иначе какво ще те накара да дойдеш на това далечно място? Какво искаш, мила моя? Огънят ми още не е изгаснал. Искаш да изгоря някого ли?

— Трябват ми очи — каза Илит и обясни за Аззи, Принца и Принцесата.

— Очи — измърмори Скандер и обикновено червеникавокафявата му кожа стана бяла като тесто. Беше му припомнила едно пророчество.

— Защо стоиш тук? — попита го Илит.

— Заради славата, разбираш ли? — отвърна Скандер. — Хората тук ще ме направят известен. Обещах да впиша това място в географските карти. Още не се е случило, но няма как да не стане.

— Къде мога да намеря наистина добри очи? — попита Илит.

— Очи — замисли се Скандер. — Че очи има навсякъде! Защо си си направила труда да питаш мен?

— Знаеш къде са най-добрите. Всички дракони знаят.

— Да разбира се — съгласи се Скандер. — Само че не ми се разговаря за очи, ако нямаш нищо против.

— Не ти се разговаря за очи?

— Суеверен съм, знаеш. Извинявай.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Добре. Преди много време, в Китай, забелязах, че винаги когато рисува дракони, един придворен художник прави очите най-накрая. Попитах го защо и той ми обясни, че те придавали на рисунката някакъв особен живот и че този живот не можел да се събужда, преди да е готово всичко останало. Някакъв мъдрец му бил казал, че очите на моя род са фокус на духа. В тях бил животът и трябвало да се правят последни. Тогава аз намерих този мъдрец — беше монах таоист — и той ме увери, че това е вярно. Също така, той ми пророкува, че когато една вещица започне да говори за очи в мое присъствие, това ще означава пълно разменяне на местата на Ин и Янг.

— Какво означава това?

— Младо момиче... — проговори той и затвори очи.

Тя изчака, но Скандер не продължи. След още малко Илит се прокашля.

— Скандер... и после какво?

Не последва отговор.

— Спиш ли, Скандер?

Тишина.

Тя се приближи и сложи ръка до ноздрите му. Не усети дъх. Приблужи се още и сложи ръка върху плочите на гърдите му. Не долови пулс.

— Ох! И сега какво? Но вече знаеше.

Когато свърши, тя погали мъртвия дракон по ноздрите — приживе той обичаше това. „Горкият стар дракон! — помисли си тя. — Толкова стар и мъдър и докаран до това положение... Купчина месо, изстиваща в планинска пещера.“

Скоро щеше да се свечери, а това не е добро време да стоиш в чужда страна. Местните демони скоро щяха да излязат и можеха да й направят някоя пакост, ако решат. По онова време европейските и азиатските демони не преливаха от любов едни към други и войната между тях още очаква своя хроникьор.

Илит уви очите в копринена кърпичка и ги сложи в малкото ковчеже от шипково дърво, което използваше за пренасяне на деликатни и скъпи неща. След това се обърна и излезе от пещерата.

Навън се изправи в целия си ръст и видя как слънцето се отразява от ледовете на близките планини. Тя тръсна разкошната си

черна коса и се качи на метлата. Издигна се и се понесе на запад, а земята на дракона изчезна под нея.

ГЛАВА 7

Когато Илит пристигна, в Аугсбург бе още светло, защото беше летяла с попътен вятър и беше успяла да изпревари дори самото слънце. Тя кацна недалеч от входната врата на Аззи и почука силно с медното чукче.

— Аззи! Върнах се! Взех ги!

Последва зловеща тишина. Макар че беше лято, във въздуха имаше хлад. Илит усети, че е притеснена. Чувството ѝ на вещица ѝ подсказа, че нещо не е наред. Тя докосна предпазващия амулет от кехлибар, който винаги носеше около шията си. Почука отново.

Най-накрая вратата се отвори. На прага застана Фрике с изкривено от мъка лице.

— Фрике! Какво се е случило?

— Уви, господарке! Нещата наистина се объркаха!

— Къде е Аззи?

— Точно това е най-лошото! Няма го.

— Няма го? Но къде може да е?

— Не знам — отвърна Фрике. — Но не съм виновен аз.

— Кажи ми какво се случи.

— Преди няколко часа — започна Фрике — господарят приготви разтвор, с който да измием косата на Принцесата, защото беше станала мръсна и сплъстена. След това започнах да я суша. Спомням си, че беше някъде около обяд, защото когато излязох да взема дърва за огъня слънцето беше още високо...

— Продължавай! Какво стана после?

— Върнах се с дървата, а господарят Аззи си тананикаше весела песничка и режеше ноктите на Принца... Той винаги се отнася много внимателно към подробностите... Изведнъж спря да тананика и се огледа. Аз също се огледах, макар че не чух никакъв звук. Тогава господарят Аззи погледна мен и мога да се закълна, че се беше променил. Беше преbledнял и косата му беше изгубила блясъка си. „Чухте ли нещо, господарю?“ попитах го, а той отговори: „Да, чух звук, който няма да ми донесе нищо добро. Бързо ми дай книгата с

магиите!“ След това падна на колене, а аз изтичах да донеса книгата. Той нямаше сили да я отвори... Онази голямата с медния обков, ей там на пода. Помоли ме да му помогна да разлисти страниците. Каза ми: „По-бързо, Фрике, обзема ме някаква слабост и преставам да съм демон“. Помогнах му, а той каза: „По-бързо, Фрике, по-бързо, докато сърцето ми не излезе от мен окончателно“. И аз започнах да прелиствам по-бързо, но вече съвсем сам, защото ръката на господаря беше отпусната надолу и единственото, което можеше да прави, беше да гледа книгата, макар че очите му бяха изгубили обикновения си блясък. След това каза: „Добре, спри тук. Я да видим...“ и това беше всичко.

— Всичко? Какво искаш да кажеш?

— Че повече не каза нищо, господарке.

— Разбирам това достатъчно добре. Интересува ме какво се случи.

— Изчезна, господарке Илит.

— Изчезна?

— Пред очите ми. Изчезна без следа. Щях да се побъркам, защото не знаех какво да правя. Не ми беше оставил никакви напътствия и едва не изпаднах в истерия, но след малко реших, че ще е най-добре да изчакам завръщането ти.

— Опиши ми начина, по който изчезна — каза Илит.

— Начина? — попита Фрике.

— Да. Появи ли се облак дим? Бързо ли се разсея? Имаше ли светкавица? Може би се е чул слаб гръм? Смали ли се преди това до размерите на точка?

— Не знам, господарке. Затворих очи.

— Затвори очи! Ти си глупак, Фрике!

— Да, господарке, но все пак надзърнах.

— И какво видях?

— Господарят стана много тънък и изчезна някак си настрани.

— На коя страна?

— Надясно, господарке.

— Гладко ли се плъзна, или с движение нагоре-надолу?

— С движение.

— Фрике, това е много важно. Преди да изчезне напълно промени ли се цветът му?

— Точно така, господарке Илит! Цветът му се промени точно преди да се превърне в нищо!

— Какъв стана?

— Син, господарке!

— Точно както си помислих — каза Илит. — Дай сега да видим книгата му с магиите.

Фрике постави тежкия том на една поставка, където Илит можеше да чете по-лесно. Книгата още беше отворена на страницата, която беше гледал Аззи преди изчезването си. Илит се наведе и бързо прочете руническото писмо.

— Какво е това? — попита Фрике.

— Магия за освобождаване, Фрике — обясни му тя. — Демоните я използват, когато някой се опитва да ги призове със заклинания. Нарича се „Общо противопоставяне“.

— Закъснял ли е?

— Очевидно.

— Омагьосан! Но господарят сам владее магиите!

— Разбира се. При това доста добре. Но всички, които правят магии сами са уязвими за действието им. Това е един от големите закони на Невидимото царство.

— Чувал съм това — каза Фрике. — Но кой би могъл да отвлече господаря така?

— Има много възможности — отговори Илит. — Но при тази последователност на събитията най-вероятно е да е бил някой смъртен. Но може и да е вещица, алхимик или друг демон, който държи Аззи в ръцете си по някакъв начин и е в състояние да го повика без неговото съгласие.

— А кога ще го видим отново? — попита Фрике.

— Нямам представа — отвърна Илит. — Зависи от това, кой го е повикал, каква магия е използвал и какво задължение е поел Аззи към него.

— А дали ще е скоро? Илит сви рамене.

— Може да се върне всеки момент или да се забави с дни, седмици, дори с години. Може да изчезне и завинаги. Трудно е да се погледне назад и да се разбере каква е истината, след като стане нещо такова.

— С радост бих пожертвал задника си, ако можех да го повикам обратно! — извика Фрике. Той закърши ръце от мъка и несигурност, след което в тъмните ъгълчета на съзнанието му дойде една мисъл. Той извика:

— О, не!

— Какво не?

— Телата!

— Какво телата?

— Могат да се разложат, господарке. Защото тази сутрин изразходвахме последното си късче лед и вече почти нямаме божия кръв. Казах това на господаря веднага щом се събуди, а той ми каза да не се безпокоя, защото щял да поиска от „Снабдяване“ веднага щом си подремне.

— Да си подремне? Но нали каза, че тъкмо бил станал!

— Той обичаше да си подремва след събуждане, господарке.

— Да, сега, след като ми го каза, си спомних, че наистина беше така — каза Илит.

Тя отиде в лабораторията, където в отворените дървени сандъци, подобни на ковчези, едно до друго лежаха телата. Ледът от Алпите се беше разтопил. На дъното имаше съвсем малко кръв.

— Господарят ти е проявил голяма небрежност — каза Илит.

— Но той не очакваше да го отвлекат, господарке.

— Предполагам, че не е. Но всяко нещо по реда си, Фрике. Трябва да охладим тези тела.

— Моля?

— Трябва да намерим начин да понижим температурата им.

— Можеш ли да доставиш лед, господарке?

— Не мога — отвърна Илит. — Заклинанията на вещиците не стават за такива неща. Пренасянето на предмети е работа на демоните. Само че нашият изчезна. Доста сложно положение. — Тя отиде до кушетката и седна. — Стига си хленчил, Фрике, пречиш ми да мисля.

Илит отиде до сандъците, наведе се и докосна телата. Все още бяха студени, но скоро щяха да се стоплят повече отколкото трябва. След някой и друг час скъпоценните тела на Аззи щяха да се превърнат в разложено месо, вероятно с червеи. Тогава нямаше да има никакво значение дали той ще се върне, или не. Състезанието щеше да е приключило.

— Ще направя нещо с тези тела, Фрике — каза Илит. — Ще поговоря с този-онзи. По-добре не гледай докато изчезвам. Това е женска магия и не е за мъжки очи.

— Когато ти потрябвам ще съм тук — каза Фрике и се измъкна навън.

Илит се залови за работа.

ГЛАВА 8

Илит взе една новозаредена метла и след като се увери, че защитните ѝ амулети са на мястото си, излетя през прозореца на къщата и се насочи нагоре, право нагоре, към необятната синева на най-високите слоеве на атмосферата. Докато летеше, тя си мърмореше защитни заклинания, защото това, което щеше да направи, никак не я радваше. Въпреки всичко, когато се чудеше как да охлади телата, първата ѝ мисъл беше да поиска помощ от харпиите.

Харпиите и вещиците бяха в добри отношения помежду си. Те са женски демони, обзети от Силите на Мрака след рухването на класическата митология. Не само вършат злини, но и самото им присъствие е обезпокоително. Дъхът им е зловонен, а маниерите им на масата за хранене — отвратителни. Но Илит реши да отиде при тях, защото макар и противни, имаха бърз ум. Би могла да се обърне към много други демонични същества, но само харпиите и техните сестри сирените, щяха да разберат веднага какво се иска от тях и бяха достатъчно почтени, за да доведат докрай това, което са обещали.

Тя вложи всичките си усилия в летенето и скоро премина през пукнатината, която разделя човешкото от нечовешкото и свръхчовешкото.

Почти веднага се озова в обширна облачна пустош със заснежени хълмове и планини. Там също така имаше и реки, по чиито брегове се издигаха храмове, и всичко това беше от облаци. Илит продължи да лети нататък, спусна се ниско над земята, видя минотавъра и химерата в малка, нейна собствена долчинка, после един хипопотам, който разтвори паст. Тя без усилия избягна звяра и отлетя нататък, към един район, в който облаците бяха оцветени в синьо и всичко отдолу беше синкавозлатно като очертанията на смътно запомнен сън. Спускаяки се още повече, на брега на една сънлива река, Илит забеляза красиви женски фигури и в близост до тях водопад, където те можеха да спортуват и да се пързаят.

Илит се насочи към тях. Това беше един от районите, в които харпиите и сирените живееха заедно. Тя забави скоростта си и кацна

на левия бряг на реката. Беше Стикс — великата река, която тече от най-дълбокото минало, към най-далечното бъдеще. По бреговете ѝ имаше дървета от неизвестен вид, защото все още очакваха появата си на Земята. Под тях, на тревистия бряг, лениво се изтягаха жените. Бяха осем — сирени и харпии. Сирените са известни с това, че с нежните си песни примамват хора, най-вече моряци, към тяхната гибел. Харпиите са по-съвършен вид сирени с руси коси и твърди, добре оформени гърди, но се хранят така, че и една хиена би се изчервила. Задачата им е да измъчват душите от класически тип, като грабват храната от устите им и ги обливат с огнени екскременти.

Илит зае храбра поза, но всъщност бе доста уплашена, защото тези древни демонични създания бяха склонни да се отдават на странни перверзни и особени мисли, а настроението им никога не е ясно определено и постоянно.

Илит събра кураж и каза:

— Сестри, нося ви поздрави от света на човеците.

Една от сирените се размърда. Беше едра, пепеляворуса, а устата ѝ беше като нежна розова пъпка. Трудно можеше да се повярва, че това е Полдарг — едно от най-зловещите женски божествени създания на света.

— Какво ни засяга светът на човеците? — попита Полдарг. — Наш дом са бреговете на тази река. Тук ние се забавляваме една друга, като възпяваме подвизите си от миналото и от време на време дори и по някой мъж пада в ръцете ни, ако изпадне от лодката на Харон. Грабваме го от речните божества и си играем с него докато полудее, а после го изяждаме, като си го поделяме по равно.

— Помислих си, че бихте се зарадвали на малко разнообразие, ако е в името на добра кауза. Макар и този речен бряг да е чудесен, не може понякога да не копнеете за света на хората, където могат да се вършат хубави неща.

— Какво ни интересуват хората? — каза Полдарг.

— Но продължавай, сестро, кажи ни какво искаш.

Илит разказа за голямото състезание на хилядолетието, за Аззи и за плана му за участие срещу Силите на Доброто като използва две съживени човешки същества и ги включи в изопачена приказка със зловещи последствия. Сирените и харпиите изръкопляскаха. Само

мисълта, че следващите хиляда години биха могли да бъдат посветени на Злото, ги накара да настръхнат от удоволствие.

— Радвам се, че одобрявате — каза Илит, — но има един проблем. Аззи изчезна. Някой го повика с магия.

— Но сестро — отвърна Полдарг, — знаеш, че не можем да помогнем с нищо. Забранено ни е да се бъркаме в работите на хората и демоните освен в някои обстоятелства, които в случая не са налице.

— Не искам от вас да намерите Аззи — каза Илит. — Ще го намеря сама. Само че това ще ми отнеме известно време, а телата на Принца и Принцесата лежат несъживени в ковчезите си. Вече нямаме лед и божия кръв, Аззи го няма, за да набави още и рискуваме те да се разложат, защото на земята е пролет. Това ще осуети великия план.

— Това без съмнение е тъжно — каза Полдарг. — Но защо ни го казваш на нас? Тук нямаме лед.

— Разбира се, че нямате — отвърна Илит. — Но вие сте въздушни същества и сте свикнали да отвлечате безпомощни същества от Земята и да ги предавате на проклятие.

— Така е. Но какво общо има това с Принца и Принцесата?

— Помислих си — каза Илит, — че бихте могли да помогнете да запазим телата им. Трябва ни студ, а в горните слоеве на атмосферата е много студено.

Харпиите зашушукаха помежду си. Накрая Полдарг каза:

— Добре, сестро, ще се погрижим за тези тела. Къде каза, че са те?

— В къщата на демона в Аугсбург. Намира се...

— Не се притеснявай — прекъсна я Полдарг. — Харпиите могат да намерят всяко място на Земята без никакво усилие. Сестри, елате с мен.

Полдарг разпери тъмните си криле и се издигна. Последваха я още две харпии.

Илит ги проследи с поглед. Знаеше, че харпиите се отегчават много лесно и никак не беше сигурна, че няма да зарежат работата, за да се върнат край реката и вечните си забавления. Наистина те имаха чувство за дълг към равните на себе си и Илит се надяваше, да я считат за такава.

След това излетя и тя. Имаше идея къде би могла да намери Аззи.

ГЛАВА 9

Когато харпиите отлетяха, за да вземат телата, никой дори и не помисли, да уведоми Фрике. Той само видя как две харпии нахълтват през прозореца. Седеше на един нисък стол в лабораторията на Аззи, слушаше как капе топящият се лед и чакаше да се върне Илит. Изведнъж чу пърхане на крила и усети миризма на лошо.

За да летят по-добре, харпиите бяха прибрали краката си и големите им бронзови крила поддържаха само торсовете с издадените им напред гърди и главите. Те крещяха със силни стържещи гласове и цапаха всичко.

Фрике изпищя и се скри под масата. Харпиите започнаха да се въртят из лабораторията и да крещят. Когато забелязаха ковчезите, запляскаха с криле над тях.

— Махайте се, нещастници! — извика им Фрике и се спусна към тях с ръжена в ръце. Харпиите се спуснаха към него със стоманените върхове на крилето си и зелените си нокти и го прогониха от стаята. Той хукна, за да вземе лък и стрели, но преди да успее да се върне, харпиите грабнаха Принца и Принцесата и се издигнаха във въздуха, макар и с по-тежко пляскане на крилата. Фрике най-накрая намери оръжията и хукна назад, но харпиите вече ги нямаше. Бяха се издигнали високо и изчезваха в пролуката между реалното и нереалното. Фрике размаха юмрук след тях и седна. Надяваше се Аззи да не иска от него много подробни обяснения. Нямаше никаква представа какво се беше случило.

От друга страна, къде ли беше господарят?

ГЛАВА 10

Аззи работеше в лабораторията, когато почувства познатото психическо трепване, което подсказва, че те викат с магия. То е нещо като теглене, което започва в стомаха. Не е неприятен, но при всички е недобър знак за това, което те очаква. Може би бил дори добър, ако си седиш без никаква работа, само че хората обикновено те викат, точно когато си потънал до гуша в някаква деликатна задача.

— Проклятие! — каза Аззи.

Нищо не ставаше в график и никой не можеше да каже още колко време замъкът щеше да стои така без надзор, с разпадащите се остарели магии. А и младите хора — Принцът и Принцесата — трябваше да бъдат съживени колкото се може по-скоро, за да не се влоши състоянието им.

И ето го, сега се носеше из въздуха без да е в състояние да произнесе контрараклинанието си и да предотврати случилото се. Не че със сигурност би могъл да го предотврати. Заклинанията с общо приложение често не вършат работа в специфични ситуации.

При пренасянето си Аззи загуби съзнание. Когато се свести, главата го болеше. Опита се да стане, но изглежда лежеше на хлъзгава повърхност. Всеки път, когато се надигнеше, отново се свличаше. Освен всичко друго изпитваше и гадене в стомаха.

Лежеше в една пентаграма. По-омагьосан от това не можеше да бъде.

Разбира се, не му беше за първи път. Всеки демон, който желае да живее активен живот сред хората, трябва да свикне да го омагьосват многократно, защото хората обичат да погаждат номера на демоните точно така, както и демоните на тях. Никога не е било мъжете и жените да не търсят помощта на демоните посредством магии. В много приказки се разказва за успехите и провалите на хората, тръгнали по този път. Но в тях няма и дума за това, до колко много на брой смислени решения се е стигало, тъй като човешката душа е стока, която може да се купи сравнително лесно. От край време е така — демонът свършва някоя работа и в замяна получава душа. Кралете

винаги са били добри благодетели и много от тях са имали слуги демони. Но това не е било едностранно — много демони също са имали крале за слуги.

— Татко видя ли? Нали ти казах, че ще дойде! Гласът беше на Бригите и звучеше тържествуващо.

И ето го сега, стоеше изправено над него — момиченцето с изпоцапано лице, което се беше възползвало от изтръгнатото насила от него обещание да дойде, когато го повика.

— Май добре си се справила — каза един дебел мъжки глас. Беше бащата на Бригите — Томас Писаря. Сякаш беше дошъл на себе си, но, разбира се, не помнеше нищо за Дупката и за срещата си с Аззи. Аззи беше благодарен за това. Когато хората знаят прекалено много, стават опасни.

— А, значи ти си била? — каза Аззи, когато си спомни момиченцето, което го беше заловило, докато той наглеждаше баща му. — Какво искаш?

— Да изпълниш желанието ми! — отвърна Бригите. Да, наистина. Аззи дължеше да й изпълни едно желание. Би дал мило и драго да можеше да го забрави, но обещанията, разменени между хората и свръхестествените същества, се регистрират в света на вълшебствата като факти с огромно значение. Аззи при всички случаи трябваше да се справи с възникналото положение.

— Добре — каза той, — отворете една от страните на пентаграма и ме пуснете да изляза. След това ще поговорим.

Бригите се наведе, за да изтрие една от чертите, но баща ѝ я дръпна назад.

— Не го пускай! Ще изгубиш властта си над него! Аззи сви рамене. Все пак, струваше си да опита.

— Господин Писар — каза той, — кажете на малката си дъщеря да бъде разумна. Бихме могли да решим въпроса съвсем бързо и аз да вървя по пътя си.

— Не го слушай! — каза Писаря на дъщеря си. — Демоните са богати, можеш да поискаш от него всичко! Абсолютно всичко!

— По-добре е да внесе малко яснота по въпроса — каза Аззи. — Това е така според масовите суеверия, но е далеч от истината. Демоните могат да изпълняват желания само в рамките на собствената

си сила. Голямо богатство може да ви осигури само много висш демон, а аз съм беден и работя със средства на „Управлението“.

— Иска ми се да имам нова кукла — каза Бригите на баща си. Аззи се напрегна и се наведе напред. Това не беше желание в истинския смисъл на думата, защото не беше отправено към него, но ако го кажеше още веднъж...

— Кукла? — каза той. — Мога да ти дам най-чудесната кукла на света. Чувала ли си за Снежната царица? Тя има една специална къщичка с играчки, с малки човечета и мишки, които тичат насам-натам, а и други неща. Да ти я донеса ли?

— Чакай! — изкрещя Писаря, без да пуска Бригите. — Дъще, опитва се да ни измами! Този демон може да прави чудеса, може да те направи богата, може да те направи принцеса...

— Няма нищо такова — каза Аззи.

— Искай нещо сериозно! — продължи Писаря. — Или по-добре отстъпи желанието си на мен и аз ще поискам нещо достатъчно голямо, за да бъдем богати и двамата. След това ще ти купя всички кукли на света!

— И пак ли ще трябва да разтребвам масата след ядене? — попита Бригите.

— Не, ще си наемем слуга.

— Ще трябва ли да доя кравите, да храня кокошките и да се занимавам с всички останали домакински работи?

— Разбира се, че не!

— Не му вярвай, Бригите! — предупреди Аззи. — Ще ти кажа какво да направиш. Каж ми да ти донеса нещо хубаво и аз ще те изнадавам. Какво ще кажеш, а?

— Не го слушай! — каза Писаря. — Най-малкото трябва да поискаш голямо имение!

— Не го слушай! — каза Аззи. — Той винаги се е държал зле с теб, нали? Но аз си спомням как веднъж беше много доволен, че може да разчита на помощта ми.

— Какви ги дрънкаш? — каза Писаря. — Никога не съм те виждал.

— Така си мислиш. Бригите, какъв цвят да е къщичката ти за кукли?

— Къде сме се виждали? — попита Писаря.

— Всъщност искам... — започна Бригите.

— Чакай! — изкрещя Писаря. — Ако поискаш някаква глупост, ще ти оцавя кожата!

— Омръзна ми да ми крещиш — отвърна Бригите.

— Мога да ти помогна — каза Аззи и направи жест. Томас Писаря отвори уста, но от нея не излезе нито дума. Той се напрегна, езикът му започна да се движи, бузите му се издуха, но не излезе и звук.

— Какво направи?! — извика Бригите.

— Изпълни желанието ти — отвърна Аззи. — Вече никога няма да крещи. На теб или на когото и да било.

— Не е честно! — каза Бригите. — Говорех с баща си, не с теб! Още не си изпълнил желанието ми!

— Добре, Бригите. Пожелай си нещо. Само по-бързо, защото трябва да се махам оттук.

Томас Писаря се опита да каже нещо. Лицето му беше почервеняло, очите му бяха ококорени като твърдо сварени яйца. Беше много забавно и Бригите започна да се смее, но изведнъж престана. Нещо се беше появило във въздуха.

То се втвърди.

И пред тях застана Илит — появи се изневиделица с разрошена коса, а от края на метлата ѝ излизаше дим.

— Аззи! — извика тя. — Добре, че ми каза за това обещание... и че си го спомних! Има ли някакъв проблем?

— Не се ли вижда? — попита Аззи. — Още се мъча да накарам това хлапе да изрече някакво желание, аз да го изпълня и да се махам оттук. Само че още спорят с баща си какво да бъде то.

Томас Писаря направи умолителен жест към Илит.

— Какво си му сторил? — попита тя.

— Бригите каза, че иска той да не ѝ крещи и аз го накарах да млъкне.

— О, Аззи, стига си си играл! Момиченце, каква искаш да станеш, когато пораснеш?

Бригите се замисли.

— Когато бях малка, исках да съм принцеса.

— Не знам дали Аззи ще може да се справи с това — каза Илит.

— Сега вече не искам. Сега искам да стана вещица.

— Защо искаш да станеш вещица?

— Защото ти си вещица — отвърна Бригите. — Искам да съм като теб. Да яздя метла и да омагьосвам хората.

Илит се усмихна.

— Аззи, какво ще кажеш?

— Още една вещица. Има ли някакво значение? Това ли е желанието ти, дете? Искаш ли да станеш вещица?

— Да!

Аззи се обърна към Илит:

— Какво ще кажеш?

— Аз наистина вземам помощници от време на време. Бригите е доста малка, но след някоя и друга година...

— Да, моля ви се! — каза момиченцето.

— Добре — съгласи се Илит.

— Е, имаш, каквото пожела, дете — каза Аззи. — А сега ме пусни да си вървя оттук.

— Най-напред върни говора на баща ми.

Аззи направи това. Томас Писаря се спусна, за да удари здрав шамар на дъщеря си, но някаква невидима сила задържа ръката му.

— Какво направи? — попита Бригите Илит.

— Съвсем проста магия — отвърна тя и се обърна към Писаря:

— Бъди добър с дъщеря си. Само след няколко години ще е в състояние да те направи на кайма. А ще си имаш работа и с мен.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ИЛИТ

ГЛАВА 1

След като Бригите освободи Аззи от плен, Илит завърза две метли със здраво въже от слама. Аззи се качи отзад и двамата полетяха към Аугсбург. Прилепналото до гърба ѝ мъжествено тяло на младия демон, ѝ доставяше голямо удоволствие. Когато ноктите му, стиснали раменете ѝ, случайно докосваха гърдите ѝ, през тялото ѝ преминаваше сладостна тръпка. Какво удоволствие е да летиш с любимия високо над облаците! За малко тя забрави всякакви мисли за грях и грешници, всички въпроси за доброто и злото излязоха от главата ѝ. Летяха през виолетово оцветени облаци с фантастични форми, които се променяха пред очите ѝ. На Аззи също му харесваше, но я подкани да бързат към дома. Трябваше да вземат младата двойка от харпиите.

Когато се прибраха, Илит успя да измие косата си и да я пристегне безопасно с фиби. След това беше готова за пътешествието.

Тя взе новозаредена метла и се отправи към висините, този път сама. Земята се отдалечи и скоро Илит се оказа в искрящата синева на небето. Започна да търси, но не видя и следа от харпиите. Обиколи цялото земно кълбо, но пак не намери и следа от тях. Точно тогава се появи един бавно летящ пеликан, който ѝ каза:

— Търсиш харпиите с двата трупа, нали? Казаха ми да ти предам, че им е станало скучно, оставили са труповете на сигурно място и са отишли при сестрите си.

— Само това ли казаха? — попита Илит, като правеше усилия, за да лети бавно колкото пеликана.

— И нещо за някакви забавления — отвърна птицата.

— Не казаха ли къде е това сигурно място?

— Нито дума. Помислих си да ги попитам, но те вече бяха отлетели и нямаше как да ги настигна. Знаеш колко бързо летят с тези крила.

— Накъде тръгнаха?

— На север — каза пеликанът и посочи с върха на крилото си.

— Същинския север или магнитния север?

— Същинския.

— Тогава ми се струва, че знам къде са.

Тя промени курса си и се насочи на север, като увеличи скоростта си максимално, макар и да знаеше, че от вятъра очите ѝ ще станат червени и непривлекателни. Прелетя над земята на франките за нула време и после премина над набраздените от фиорди брегове, на които северните племена все още почитаха старите богове и се биеха с чукове, брадви и други селскостопански сечива. Премина и над земята на лапландците, които, въпреки че усетиха присъствието ѝ докато прекарваха еленовите си стада по снега, не ѝ обърнаха никакво внимание, защото когато се сблъскаш с някакво необяснимо явление, най-добре е да се правиш, че не си го видял. Най-накрая тя достигна до Северния полюс — истинския Северен полюс, който се намираше във въображаемата точка на същинския и абсолютен север и до който не можеха да достигат смъртни същества. Илит се спусна през гънката на реалността, в която се намираше той, и точно под себе си видя селцето на Дядо Коледа.

Селцето беше построено върху здравия лед, с който беше покрит полюсът. Къщичките наистина бяха хубави — наполовина покрити с дърво. В единия край Илит видя работилницата, в която джуджетата изработваха всякакви подаръци за смъртните. Тази работилница е добре известна. Не така добре известен е фактът, че в задния ѝ край има специална стаичка, в която от тайни складове на Земята се получават есенции от Добро и Зло. Във всеки подарък се поставя по малко добър или лош късмет, но никой не може да каже кой какво ще получи. Илит закрачи през работилницата и като гледаше как работят малките човечета с чуковете и отвертките си, ѝ се струваше, че процесът наистина е малко или много хаотичен. В средата на голямата работна маса имаше улей и в него падаха блестящи късчета лош и добър късмет, които напомняха малки букетчета билки. Джуджетата се протягаха и ги поставяха в подаръците, без дори да погледнат какво вземат.

Илит попита джуджетата дали не са идвали две харпии със замразени хора в ръце. Те поклатиха раздражено глави. Правенето на подаръци е прецизна работа и говоренето нарушава ритъма. Едно от тях кимна с глава към дъното на работилницата. Илит тръгна нагам и видя една врата, на която беше написано: **КАНЦЕЛАРИЯ НА КОЛЕДА**. Тя почука и влезе.

Дядо Коледа беше едър, дебел човек, с лице, което се усмихва много лесно. Но външният вид не винаги казва истината. Сега той беше намръщен, лицето му беше удължено и изпито. Говореше в една вълшебна раковина:

— Ало? „Снабдяване“ ли е? Искам да говоря с някого!

Отговорът долетя от една маймунска глава, препарирана и окачена на стената:

— Тук е „Снабдяване“. С кого разговарям?

— Коледа. Дядо Коледа.

— Да, господин Коледа. Вие упълномощен ли сте да ни се обаждате тук в „Снабдяване“?

— Предполагам, че не сте чули за мен — каза Дядо Коледа. — Аз съм този, който разнася подаръци на двадесет и пети декември по новия календар всяка година.

— А, този Коледа. Кога ще започнете да раздавате подаръци и на демоните?

— Достатъчно се преуморявам и с подаръците за хората — отвърна Дядо Коледа. — Имам един проблем...

— Момент моля — каза гласът, — свързвам ви със служителя по проблемите.

Дядо Коледа въздъхна. Отново му губеха времето. След това забеляза Илит, която току-що беше влязла. Той бързо мигна три пъти зад малките си правоъгълни очила.

— Боже мили! Ти не си джудже, нали?

— Не съм — отвърна Илит. — Не съм и елен. Но ще ти подсказва. Дойдох тук с метла.

— Тогава трябва да си вещица.

— Позна.

— Да не би да искаш да ме омагьосаш? — попита Коледа като подсмъркна тъжно, когато видя прелестите ѝ, станали съвсем очебийни под прилепналите от вятъра дрехи. — Нямам нищо против да ме омагьосат, знаеш ли? На никой и през ум не му минава да омагьоса Дядо Коледа. Като че ли нямам и аз нужда от малко разнообразие. Кой носи подаръци на Дядо Коледа, а? Мислила ли си за това? Само давай, давай, давай. А какво получавам срещу това, а?

— Удовлетворение. Всички те обичат.

— Обичат подаръците, не мен.

— Подаряващият е част от подареното — каза Илит.

Дядо Коледа замълча и се замисли.

— Наистина ли смяташ така?

— Че как иначе би могло да бъде?

— Е, тогава е по-добре. Мога ли да се поинтересувам какво правиш тук? Наоколо има само джуджета и елени. Има ме и мен, разбира се.

— Дойдох — каза Илит, — защото трябва да взема едни неща оставени за мен.

— Неща? Какви неща?

— Едното мъжко, другото женско. Човеци. Замразени. Донесли са ги харпиите.

— О, тези ужасни харпии! — каза Дядо Коледа. — От тях снегът пожълтя на километри наоколо.

— Ами замразените хора?

— Там отзад са, под навеса за дърва.

— Ще ги взема — каза Илит. — А, и още нещо. На Земята има едно малко момиченце на име Бригите, дъщеря на Писаря.

— Едно малко хлапе с изпоцапано лице и лошо поведение? — Дядо Коледа никога не забравяше децата.

— Точно така. Тази година искам да получи кукленска къщичка като тези, които даваш само на принцеси. С движещи се същества, тапети, радиоапарати и други вълшебни неща.

— А това дете слушало ли е, а?

— Послушанието няма нищо общо — каза Илит. — Получила е обещание от един демон и това е част от разплатата.

— А защо не дойде самият демон?

— Има си друга работа. Знаеш какви са демоните. Дядо Коледа кимна:

— Добре, ще получи подаръка. Искаш специално да се погрижа да получи и добър късмет?

Илит премисли това много внимателно.

— Не. Дай й, каквото се падне. Играчката е достатъчна. За късмета си ще трябва да разчита на случайността, както всички останали.

— Умно — каза Дядо Коледа. — Преди да си тръгнеш, позволи ми да ти дам един подарък.

— Какъв подарък? — попита Илит.

— Този! — извика Дядо Коледа и задърпа долната част на дрехите си.

— Благодаря все пак — каза Илит, като го отблъсна без особени усилия. — Но нямам нужда от подаръка ти сега. Запази го за някоя друга дама с късмет.

— Но тук не идва никой! Има само джуджета и елени!

— Лошо.

Илит отиде до навеса за дърва и изнесе телата на Принца и Принцесата. Бяха замразени, твърди като пънове и тежки като грях. Илит трябваше да вложи цялата си вещерска сила, за да ги повдигне.

— Изпрати ми някоя от твоите приятелки — провикна се Дядо Коледа. — Кажй й, че раздавам подаръци!

— Ще го направя. Вещиците обичат да получават подаръци.

Илит се издигна във въздуха с Принца и Принцесата и полетя с всички сили към къщата на Аззи в Аугсбург.

ГЛАВА 2

Аззи се разхождаше нервно в задния двор, когато Фрике му каза:
— Мисля, че това е тя, господарю!

Сочеше към небето на изток.

Аззи се вгледа и видя как Илит приближава с четири метли, за които бяха завързани двете тела.

— Внимавай как ги спускаш! — извика Аззи, докато тя се готвеше за приземяване.

— Не учи една вещица как да лети с метла — отговори Илит и елегантно спусна товара си пред вратата на алхимичната лаборатория.

— Най-накрая! — каза Аззи и се спусна, за да види телата. — Не се беше разбързала кой знае колко, нали?

— Много благодаря! — каза Илит. — Следващия път отиди сам да си вземеш телата! И сам си търси очи!

Аззи веднага омекна.

— Съжалявам, Илит, но наистина се налага да бързам. Иначе няма да успея да съживя тези двамата до времето на състезанието. Взех още малко божия кръв. Да оставим Принца засега, да пренесем Принцесата до замъка и да я съживим.

— Както искаш — каза Илит.

— Много добре — отбеляза Аззи, когато свършиха с Принца. — Надявам се, че в замъка всичко е готово. Ще отидем там веднага.

Така и направиха. Илит взе Принцесата, която още беше вкочанена от студ, а Аззи, използвайки значителните си летателни способности, взе Фрике и един чувал с провизии и магии, които си помисли, че могат да му потрябват.

— Запали този огън! — каза Аззи на Фрике по-късно, когато стигнаха в омагьосания замък. Бяха на горния етаж, където за Принцесата имаше подготвена стая. Най-напред, разбира се, трябваше да я съживят.

— Къде са очите? — попита Аззи.

— Ето ги — отвърна Илит. — Тези са от Ходлос, художника, който я е нарисувал като Магдалена.

— А за Принца?

— Очите на дракона Скандер.

— Много хубаво — каза Аззи. — Защо все още е толкова студено тук?

Фрике слагаше дърва на огъня в голямата камина от близо един час, но стаята още не се беше затоплила. Каменните стени изглеждаха поглъщаха топлината. При това положение Принцесата никога нямаше да се разтопи. През синкавия лед фигурата ѝ изглеждаше доста деформирана. Изражението на лицето ѝ беше спокойно. Шевовете на Фрике не биеха много на очи. Краката на танцорка, които беше прикрепил към торса, бяха защити в средата на бедрото, но шевът приличаше на жартиер. Фрике притежаваше някои изненадващи умения.

Но защо след толкова много време не се беше размекнала? Да не би ледът да беше омагьосан? Аззи го натисна с нокът и се увери, че едва е почнал да се топи.

Огънят още не беше затоплил помещението достатъчно. Аззи беше поръчал магии за затопляне преди доста време, но още не бяха доставени. Сега отново повтори поръчката с неограничената кредитна карта, за да си осигури незабавна доставка. След миг във въздуха нещо избухна и се появи чисто нова затопляща магия, опакована в непрозрачна яйчена черупка.

— Най-после! — каза Аззи и счупи черупката. Магията излезе с тихо свистене и стаята почти моментално се затопли с десет градуса.

— А сега процедурите за съживяване — каза Аззи след като ледът се поразтопи. — Фрике, бързо дай кръвта!

Слугата се наведе над легналата Принцеса и плисна лицето ѝ с божия кръв.

— А сега заклинанието за съживяване — каза Аззи и го изрече.

Съставеното от различни части същество, което наричаха „Принцеса“, лежеше неподвижно като смъртта и също толкова бяло. След това бузата леко потрепна. Добре оформените устни се раздвижиха и се разделиха, а малкото езиче се показа, за да вкуси божията кръв. След това деликатните ноздри се разшириха, тялото се размърда и отново се отпусна.

— Бързо! — каза Аззи. — Сложи очите!

Те застанаха на местата си лесно. Сега беше необходимо още едно заклинание — за включване на зрението. То беше рядко срещано, но от „Снабдяване“ бяха успели да намерят. Докато Аззи го произнасяше с напевен глас, клепачите на Принцесата трепнаха, замигаха и накрая се повдигнаха. Новите ѝ очи — сапфиреносини — погледнаха света. На лицето ѝ се появи изражение, оживя. Огледа се наоколо и простена тихо.

— Кой сте вие? — попита тя.

Гласът ѝ беше силен и гневен, а в добавка имаше и доза раздразнение. На Аззи не му се хареса, но за щастие не той трябваше да я обича. Това беше работа на Принца.

Принцесата — новосъздадено същество — нямаше никакви спомени. Налагаше се да ѝ се обяснят нещата.

— Кой сте вие? — попита тя отново.

— Аз съм чичо ти Аззи, разбира се. Не ме ли помниш?

— Помня те — отвърна Принцесата, макар че, разбира се, това не беше вярно. Смъртта беше заличила спомените от главата ѝ — както добрите, така и лошите.

— Какво става, чичо Аззи? Къде е мама?

Това беше очакван въпрос. Всички живи същества считат, че имат майка и не могат дори да допуснат, че някой би могъл да ги е съшил от съставни части.

— Мама и татко — отвърна Аззи, — тоест техни кралски височества, са омагьосани.

— Техни кралски височества ли каза?

— Да, мила моя. Ти, разбира се, си Принцеса. Искаш да ги освободиш от магията, нали?

— Какво? А, да — каза тя. — Значи съм принцеса!

— Те могат да бъдат освободени само след като самата ти се спасиш от магията си.

— Омагьосана ли съм?

— Точно така, мила моя.

— Тогава ме спаси!

— Боя се, че не мога да направя това. Не съм този, който трябва.

— О! И каква е тази магия?

— Магия за сън. Прекарваш по двадесет и повече часа на ден или в сън, или в дрямка. Хората те наричат Спящата красавица. Само

един човек може да те освободи от магията. Принцът.

— Принцът? Кой Принц?

— Не си го виждала, мила моя. Той е един приятен, хубав млад човек от благородно семейство, който е чул за твоето нещастие едва напоследък. Той е на път за тук, за да те събуди с целувка и да те отведе, за да живеете в блаженство.

Принцесата се замисли.

— Добре звучи. А сигурен ли си, че не сънувам всичко това?

— Това не е сън, освен в смисъл, че е възможно всичко — спането и будуването, животът и смъртта — да е сън. Но като оставим метафизиката настрана, ситуацията е реална и ти си омагьосана да спиш. Повярвай ми, довери ми се за това. Очевидно в момента не си заспала, защото трябва да поговоря с теб и да ти дам някои съвети.

— Може би магията не действа — каза Принцесата.

— Боя се, че действа — каза Аззи и скришом извади от торбата си магията за сън, като натисна малкото копче, което я задейства.

Принцесата изпусна една прозявка.

— Прав си. Наистина ми се спи. Но още не съм вечеряла!

— Вечерята ти ще е готова, когато се събудиш — каза Аззи.

Очите на Принцесата се затвориха и скоро тя потъна в дълбок сън. Под зоркия поглед на Илит, Аззи я взе, занесе я в спалнята и я сложи в леглото.

В течение на няколко дни стана ясно, че Принцесата щеше да създава проблеми. Тя не искаше да слуша Аззи и дори Илит, със спокойния ѝ и интелигентен подход, не можеше да достигне до момичето, макар и в ролята на негова леля. Че Принцесата е красива нямаше никакво съмнение. Не на последно място сред достойнствата ѝ бяха дългите ѝ крака на танцорка, маслиненокафяви и прекрасно оформени, които носеха бялото като алабастър тяло и русата глава. Краката ѝ създаваха впечатлението, че са обути в копринени чорапи и това ни най-малко не намаляваше красотата ѝ.

Но тези дълги крака сами по себе си бяха проблем и сякаш имаха свой собствен живот. Принцесата беше обзета от мания да танцува. Аззи трябваше да приложи доста магии докато се справи с това.

Дори и под влиянието на магията, Принцесата ходеше на сън и дългите ѝ крака непрекъснато я водеха долу в балната зала, където танцуваше под звуците на фламенко, чувани само от нея. Аззи трябваше да вземе под внимание и тези странствания на Принцесата.

— Илит — попита той, — ще останеш ли да се грижиш за нея? Боя се, че е малко нестабилна. Може да падне и да се нарани. Въпреки всичко у нея има дух и съм сигурен, че ще се справи с това, което ѝ възлагаме.

— Сигурно е така — отвърна Илит. — Между другото, помолих Дядо Коледа да донесе на Бригите кукленска къщичка.

— О, благодаря ти.

— Казвам ти го, в случай, че си забравил какво си ѝ обещал.

— Не бях забравил — каза Аззи, въпреки че беше. — Все пак, благодаря. Добре се грижиш за нея, а?

— Правя го заради теб, Аззи — каза Илит с размекнат глас.

— Наистина съм ти благодарен — отвърна той с глас, който изразяваше противоположното. — Трябва да отида и да съживя Принца. Ще се видим по-късно.

Илит поклати глава и любимият ѝ демон изчезна в кълбо от бляскави светлини. Защо изобщо се беше влюбила в демон? И като е демон, защо точно този? Не знаеше. Пътищата на съдбата са най-малкото неразгадаеми.

ГЛАВА 3

— Надявам се да нямаме проблеми с него, Фрике — каза Аззи.
— Готови ли са очите на дракона?

— Да, господарю — отвърна Фрике и отвори непромокаемата торбичка от еленова кожа, в която драконовите очи киснеха в смес от божия кръв, солена вода и оцет. Той извади очите, като не забрави преди това да избърше ръцете си в престилката, защото макар и хигиената в онези дни да не беше много на почит, в конкретния случай беше от значение.

— Красиви са, нали? — каза Аззи и ги постави на местата им, като намаза ръбовете им с божия кръв.

И наистина бяха красиви очи — с цвят на топаз и с дълбок блясък.

— Тези очи ме безпокоят — каза Фрике. — Имам чувството, че могат да различават измамата.

— Точно това е нужно на един герой.

— Но няма ли да разбере тази измама? — каза Фрике и посочи с ръка Аззи, стоята и себе си.

— Не, драги ми Фрике. Драконовите очи не могат да различават измамата, когато се касае за собственото им положение. Могат да забелязват недостатъците у другите, но не и у себе си. Няма да е лесно да заблудиш нашия Принц, но той няма да е достатъчно умен или далновиден, за да отгатне какво става с него.

— О! — каза Фрике. — Размърда се!

Аззи предвидливо беше приел вида на добрия чичо.

— Няма нищо, няма нищо, момчето ми — каза той и погали русата глава на младежа.

— Къде съм? — попита той.

— По-добре попитай кой си — отговори Аззи. — И после трябва да се поинтересуваш кой съм аз. От жизненоважните въпроси „Къде“ е най-незначителният.

— Добре де... Кой съм аз?

— Ти си благороден принц, чието име никой не знае.

— Принц — учуди се младежът и стана. — Това означава, че съм от аристократично потекло, нали?

— Да, така е — потвърди Аззи. — Ти си Принцът, а аз съм чичо ти Аззи.

Младежът прие това веднага.

— Здравей, чичо. Не те помня, но щом казваш, че си ми чичо, сигурно е така. След като научих това, мога ли да знам къде съм?

— Разбира се — отговори Аззи. — В Аугсбург.

— Много добре — каза Принцът малко замислено. — Имам чувството, че винаги съм искал да видя Аугсбург.

— Ще го видиш — каза Аззи и се усмихна вътрешно при мисълта какво хрисимо същество е създал. — Ще го разгледаш добре по време на подготовката си и още веднъж, когато тръгнеш от града, за да изпълниш подвига си.

— Подвиг?

— Да, момчето ми. Преди нещастния случай да отнеме паметта ти, ти беше известен войн.

— И какъв беше този нещастен случай, чичо?

— Ти се би храбро срещу многобройни врагове. Уби доста от тях — много си добър с меча — но един се промъкна зад теб и те удари по главата, когато не очакваше.

— Но това е нечестно.

— Хората често са такива — каза Аззи. — Но ти си твърде невинен, за да осъзнаеш това. Но няма значение. Чистото ти сърце и високият ти дух ще печелят симпатиите на околните където и да отидеш.

— Това е добре — каза Принцът. — Искам хората да имат добро мнение за мен.

— И ще имат, момчето ми, когато изпълниш големия подвиг, който е писано да те прослави. — Какъв е този подвиг, чичо?

— Да преминеш през различните прежеждия, които те отделят от Принцесата, Спящата красавица.

— Каква принцеса? Какво говориш?

— Говоря за големия подвиг, който ще те прослави по целия свят и ще те направи безмерно щастлив.

— Добре звучи. Продължавай, чичо. Спомена някаква спяща красавица?

— Тя всъщност само дреме. Но при всички случаи, това е голям недостатък. Момчето ми, писано е, че само целувка от твоите устни може да я освободи от магията. Когато тя се събуди и те види, ще се влюби в теб до полуда. Ти също ще се влюбиш в нея и всички ще са щастливи и доволни.

— А хубава ли е?

— Без съмнение — каза Аззи. — Ще я събудиш с целувка. Тя ще отвори очи и ще те погледне. Ще те прегърне, ще повдигне лице към твоето и ще познаеш блаженство, рядко преживявано от смъртен човек.

— Искаш да кажеш, че ще се забавлявам, така ли?

— Това е прекалено слаба дума за удоволствието, което ще изпиташ.

— Звучи прекрасно — каза Принцът. Той стана и направи няколко крачки. — Хайде да го направим веднага, а? Ще я целуна и после ще можем да се забавляваме.

— Не може да стане толкова бързо — каза Аззи.

— Защо?

— Никак не е лесно да се стигне до Принцесата. Трябва да си пробиеш път през много премеждия.

— Какви премеждия? Страшни ли са?

— Боя се, че да — отвърна Аззи. — Но не се безпокой. Ще успееш, след като Фрике и аз те научим да боравиш с оръжие.

— Не каза ли, че вече съм научен?

— Е, да. Но малко тренировки няма да ти навредят.

— Честно казано, всичко това ми се струва доста опасно.

— Разбира се, че е — каза Аззи. — Такива са всички премеждия. Но няма значение. Ще се справиш. Фрике и аз ще те обучим и след това ще тръгнеш.

— Оръжията са опасни. Някой може да ме убие с тях. Дотолкова мога да си спомня.

„Ще си спомниш, разбира се, страхливецо“ — помисли си Аззи, а на глас каза:

— Твоите оръжия ще са по-съвършени и никой няма да може да застане срещу тях. Освен това ще разполагаш с магически заклинания. И най-важното, ще имаш вълшебен меч.

— Меч! — каза Принцът с израз на отвращение. — Сега си спомних за мечовете! Ужасни остри предмети, с които хората си пробиват ужасни дупки един на друг!

— Но помисли си за каузата — каза Аззи. — Помисли за Принцесата! Разбира се, ще се наложи да се биеш, но ще победиш!

— Не мога да го направя — каза Принцът. — Не. Съжалявам, но не мога.

— Защо? — попита Аззи настойчиво.

— Защото си спомних, че съм пацифист.

— Дявол да го вземе! Та ти току-що беше прероден! Тоест, събуди се от дълбокия сън, причинен от раните ти. Как изведнъж стана пацифист?

— Защото много добре знам, че ако попадна в положение, в което насилието е неизбежно, просто ще припадна и толкова.

Аззи погледна Фрике, който гледаше с празен поглед една точка в стената. Дори и това подлежеше на тълкуване. Аззи знаеше, че Фрике тайно му се надсмива, задето си е направил толкова труд да създаде Принца и е бил достатъчно глупав да му даде сърце на страхливец.

— Чакай да се разберем — каза Аззи. — Ти ще бъдеш обучен. След това ще ти дам вълшебен меч, който ще се справя с всичко, което се изпречи на пътя ти. След това ще тръгнеш, за да изпълниш задачата си.

— Ами ако ме ранят?

— Принце — каза Аззи строго. — По-добре е да овладееш този твой страх. Уверявам те, че или ще тръгнеш оттук въоръжен с вълшебния меч и ще вложиш цялото си старание, или ще ти дам да разбереш. А тъй като имам приятели демони, да си имаш работа с мен е по-болезнено, отколкото изобщо можеш да си представиш. А сега отиди в стаята си и се измий. Време е за вечеря.

— Какво има за вечеря? — попита Принцът. — Надявам се да е нещо френско с много сос.

— Говеждо с картофи — каза Аззи. — Тук създаваме бойци, а не учители по танци!

— Добре, чичо — каза Принцът и излезе. Походката му беше съвсем отчетливо страхлива. Аззи погледна Фрике ядосано в очакване на коментар. Слугата му бързо се дръпна настрана. Аззи взе един стол

и седна до камината. Трябваше да измисли нещо. Беше сигурен, че Принцът ще побегне веднага щом се изправи срещу някаква опасност, а това щеше да направи Аззи за посмешище пред три свята. Това той не можеше да понесе.

ГЛАВА 4

На следващата сутрин Аззи започна да обучава Принца. Най-напред започнаха упражнения с меч. За един млад човек, който ще се изправи срещу опасни магии, мечът беше универсалното оръжие. Използван правилно, той може да убие почти всичко. Принцът се оказа доста надарен. Торсът и дясната му ръка бяха принадлежали на много умел войн. Това пролича, когато нападаше и парираше ударите, по стойката му и по начина, по който въртеше оръжието. Дори Аззи, който не беше слаб фехтувач, беше доста изненадан от уменията на творението си.

Но Принцът сякаш не беше способен да използва преимуществата си. Аззи, облечен само с една риза и защитен от съвсем слаба магия за отбиване на удряци мечове, повтаряше отново и отново основните неща.

— Хайде! — каза му той запъхтян един ден, когато двамата се занимаваха в задния двор на къщата. — Вложи малко душа! Нападай!

— Не искам да те нараня, чичо! — отвърна Принцът.

— Повярвай ми, няма дори да ме докоснеш. Хайде, нападай!

Принцът опита, но вроденият му страх му попречи. Винаги щом се приближеше достатъчно, за да може да нанесе смъртен удар, той се изпълваше с колебание и жилавият демон го докосваше с меча си.

И още по-лошо — когато Аззи нападаше, кресцейки свирепи думи и тропайки с крак, уменията на Принца сякаш се изпаряваха, той се обръщаше и хукваше да бяга.

Фрике гледаше и клатеше глава. Кой би предположил, че една малка част от тялото, сърцето на страхливец, ще е достатъчна, за да повлияе на цялото му поведение?

Аззи опита всички възможни заклинания, за да му вдъхне кураж, но нещо в него упорито го правеше неподатлив както на молби, така и на магии.

Когато не се занимаваха, Принцът отиваше в един малък овраг в далечния край на имението. Там държеше играчките си — защото, въпреки обещаващия си външен вид, той обичаше да си играе с кукли,

да ги облича и да ги храни. Аззи си помисли да му ги вземе и да не му ги даде, докато не се научи да се бие както трябва, но Фрике го посъветва да не го прави.

— Често — каза той — отнемането на детинското удоволствие може да влоши поведението на един млад човек. Нашият Принц е достатъчно ненадежден и без да му се вземат куклите.

Аззи трябваше да се съгласи. Беше очевидно, че се налага да направи нещо. Но най-напред трябваше да намери омагьосан меч за Принца.

От „Снабдяване“ му обещаваха да му го доставят от цяла вечност, но все още не бяха направили нищо. Разбира се, те имаха голямо количество Сравнително щастливи мечове, но никой от тях не беше истински вълшебен, за да може да преодолява всякаква защита, да пронизва плочките на дракон, да се забива дълбоко в сърцето на врага. Всички известни вълшебни мечове бяха заети от други герои, тъй като Аззи далеч не беше единственият, който се занимаваше с приключения. Той обясни, че състезанието е нещо специално, че от резултата му зависи ни повече, ни по-малко съдбата на Доброто и Злото през следващите хиляда години.

— Аха — каза чиновникът от „Снабдяване“, — всички казват така. Важно, супер спешно и не знам какво си. Повярвай ми, чували сме такива работи и друг път.

— Но това е самата истина!

Чиновникът се усмихна кисело.

— Разбира се, че е самата истина. Колкото и всичко останало.

Аззи реши да повери обучението на Принца на Фрике, защото му се струваше, че от него той се плаши малко по-малко, а сам тръгна към омагьосания замък, за да види как върви подготовката там.

Стигна до омагьосаната гора. Доста време ѝ бе отделил и от „Снабдяване“ му бяха обещали всичко, което беше поискал.

Застана край нея и се вгледа. Беше зелена и обрасла с хрусталаци като всяка друга гора. Аззи навлезе. Още в самото начало дърветата започнаха да се движат и да протягат клони към него, за да го уловят. Той им се изплъзна без особено усилие. Все още нямаше пълен набор фантастични животни и други странни твари, а клоните се движеха толкова бавно, че дори и глупак като Принца би ги избегнал без

проблеми. „Проклятие! — помисли си той. — Защо от «Снабдяване» му играят такива номера?“

Ядосан, той отлетя обратно в Аугсбург, за да види как Фрике се справя с обучението. Намери слугата си да яде ябълка, седнал на стъпалата пред входа.

— Какво става? — попита го Аззи. — Защо не се упражнявате?

Фрике сви рамене:

— Каза, че му стигало толкова. Каза, че е решил да даде клетва да не убива никакво живо същество. Ще повярвате ли, господарю, станал е вегетарианец и смята да стане член на монашески орден.

— Това наистина е прекалено — каза Аззи.

— Така е, господарю — съгласи се Фрике. — Но какво можем да направим?

— Ще трябва да се посъветвам с някой експерт. Отиди да приготвиш вълшебните ми прахове и Амулета за пътуването. Време е и аз да поговоря с някого.

ГЛАВА 5

Отначало Аззи си помисли, че заклинанията му не вършат никаква работа, защото Хермес не се появяваше, каквото и да правеше. Опита още веднъж, този път със свещите от мъртвешка лой, които пазеше за особено трудни случаи. Сега усети, че магията действа. Той вля в нея енергия и почувства как тя се отправя през етера, как се промъква през пролуката между световите и как нюха наоколо като ловно куче птичар. След това Аззи чу раздразнен глас, който каза:

— Добре де, събудих се!

Миг след това пред него се появи героичното тяло на Хермес. Богът още решише дългата си кестенява коса и беше доста ядосан.

— Уважаеми Аззи — каза той, — никога не използвай принуждаваща магия, за да ме викаш, когато ти падне! Ние, съветниците на духовете, също имаме личен живот, нали? Никак не е приятно да изоставиш всичко заради млад демон като теб.

— Съжалявам! — каза Аззи. — Но в миналото ти беше толкова щедър към мен... И проблемът ми сега е много сериозен.

— Добре де. Да го чуем — каза Хермес. — Предполагам, че нямаш подръка чаша божия кръв?

— Имам, разбира се — отвърна Аззи и наля течността в чаша, направена от един цял аметист. Докато Хермес пиеше, той му обясни за какво става дума.

— Да помисля... — каза Хермес. — Да, спомням си едни стари ръкописи посветени на въпроса. Това, което твоят Принц прави в момента, се нарича „Герой, отказващ се от приключението“.

— Не знаех, че героите могат да правят това — каза Аззи.

— Могат и още как. Случва се много често. Знаеш ли нещо за семейството му?

— Но той няма семейство! — отвърна Аззи. — Аз сам го създадох.

— Знам — каза Хермес. — Спомни си какво научихме за краката му. Всички части на тялото му имат своите спомени. Особено сърцето.

— Сърцето му наистина е на страхливец — съгласи се Аззи. — Но не знам нищо за семейството му.

— Ще отида да проверя — каза Хермес и изчезна, но не в облак дим, както изчезват обикновените демони, а в кълбо от огън. Аззи се възхити. Наистина искаше да се научи да го прави.

Хермес се върна скоро.

— Както и предполагам — каза той, — трупът със сърце на страхливец е средният от тримата братя.

— И какво от това?

— В старите приказки средният брат обикновено не става за нищо. Най-големият брат наследява царството. При обикновеното стечение на обстоятелствата най-малкият брат тръгва по света и спечелва друго царство. Средният брат само се навърта наоколо и не прави почти нищо. По този начин природата уравнива качествата на хората.

— Гръм и мълния! — възкликна Аззи. — Попаднал съм на среден брат, който е страхливец! Какво ще правя сега?

— Тъй като той все още не е напълно оформен като характер, има шанс да го променим. Може би ще успееш да го убедиш, че е най-малкият брат. Тогава ще е по-подготвен за задачата си.

— Това ще го направи ли по-малко страхлив?

— Боя се, че не — отвърна Хермес. — Ще помогне, разбира се, особено ако му кажеш колко свирепи са били предците му. Но страхът му е част от него и не може да бъде премахнат със заклинания.

— Какво ще ме посъветваш тогава? — попита Аззи.

— Единственият лек против страх — отвърна Хермес — е една билка, която се нарича „Гутсия семпервиренс“.

— Къде расте тя? И наистина ли помага?

— Ефикасността ѝ е вън от всякакво съмнение. Гутсията, или „нервното растение“, както още е известна, изпълва човека с дързост и го заслепява. Трябва да се дава в малки дози, иначе го прави глупашки безразсъден и героят умира преди още да е започнал както трябва.

— Трудно мога да си представя моят Принц безразсъден.

— Дай му Гутсия колкото най-малкия му нокът и резултатите ще те изненадат. Но не забравяй, че винаги е добре да я комбинираш с нещо друго. Например Коландрия — билката на внимателното премисляне.

— Няма да забравя — каза Аззи. — Къде да намеря тази гутсия?

— Това е истинският проблем — призна Хермес. — Назад, през Златните векове, от нея е имало много и никой не я е пиел, защото в онези дни не е било нужно да имаш кураж. Трябвало е само да можеш да се забавляваш. След това дошла Бронзовата ера, когато хората започнали да се бият помежду си, а след нея и Желязната ера, когато се биели не само помежду си, но и срещу всичко, което се изпречело на пътя им. В онези дни консумирали големи количества от билката. Затова именно хората от старите времена са били толкова храбри. Само че човешкият род едва не изчезнал заради всичките тези войни, водени с толкова много смелост. С промяната на климата билката постепенно изчезнала. Сега може да се намери само на едно място.

— Кажи ми къде е то?

— Някъде на задните рафтове в „Снабдяване“ — отговори Хермес. — Последните останали растения са изсушени и са поставени в специална тинктура за вечно съхранение.

— Но аз вече ги попитах за нещо такова! — каза Аззи.

— Такива са — съгласи се Хермес. — Трябва да намериш начин да ги накараш да потърсят наистина както трябва. Съжалявам, Аззи, но нищо повече не мога да направя за теб.

Проблемът беше сериозен, защото „Снабдяване“ действаше все по-неохотно и по-неохотно. Всъщност Аззи имаше впечатлението, че изцяло са отписали неговата задача и сега дремят в очакване на нещо друго. Знаеше, че ще има неприятности. Той поговори с Принца, разказа му за героичните дела на предците му и го подкани да се държи като тях във всяко едно отношение. Само че на Принца не му беше интересно да слуша. Дори когато Аззи му показва миниатюрен портрет на Принцесата, нарисуван от демони художници, които не бяха оставили не изобразена никоя нейна красота, младият човек продължи да не се интересува и започна да говори, че когато стане малко по-възрастен, иска да отвори магазин за рокли.

ГЛАВА 6

Беше привечер. Августовското слънце цял ден беше пекло къщата в Аугсбург. Аззи седеше на грубо скования шезлонг и четеше една от брошурките, които от време на време издаваше Министерството на адските работи. Тя съдържаше обикновените неща — умоляваха се всички да вършат Зло в името на общата кауза и имаше списък на последните събития в Ада. Имаше и календар на рождените дни на подменените бебета. Тези бебета бяха взети тайно от родителите им, за да бъдат дооформени и изпратени в Новия свят при племето на ацтеките, защото кървавите им жертвоприношения бяха заслужили всеобщо възхищение. Имаше и обяви за няколко празненства с изгаряне на къщи и за няколко разпродажби в Дупките. Обикновените неща, гарнирани тук-там с някоя новина. Аззи четеше, макар че всъщност не му беше никак интересно. Понякога в тези брошурки можеше да се намери и нещо заслужаващо внимание, но по-често нямаше нищо.

Тогава, когато клепачите му натезаха и той започна да дреме пред камината, на входната врата се почука силно. Ударите прокълтяха така, че той едва не падна от стола си. Принцът, който копираше десен за рокля от една глинена плочка върху пергамент, скочи и излезе още преди да заглъхне последният удар. Единствено старият Фрике остана невъзмутим, макар че това не беше израз на смелост от негова страна — силните удари го бяха вцепенили от страх, подобно на заек, когато над него се спуска сокол със силно пляскане на крила и разтворени нокти.

— Доста е късно за посетители — учуди се Аззи.

— Да, господарю — съгласи се Фрике, който се отпусна, колкото да може да затрепери силно. — И доста силно чука.

— Съвземи се, човече — каза му Аззи. — Сигурно е някой странник, който е загубил пътя си. Сложи на огъня вода да се топли, а аз ще видя кой е.

Аззи отиде до вратата и дръпна масивните резета от двойно закалена стомана.

На прага стоеше фигура, облечена в бяло. Имаше обикновен златен шлем с гълъбови крила, прикрепени към двете му страни. Беше със снежнобяла ризница и от раменете му се спускаше бяла мантия. Мъжът беше блудкаво красив, с добре оформено лице и големи сини очи.

— Здравейте — каза посетителят. — Надявам се да не съм сбъркал адреса. Това ли е жилището на демона Аззи Елвул?

— Дотук няма грешка — каза Аззи, — но каквото и да искате да ми продадете, няма да го купя. Нямам нужда от нищо. Как смееете да ме безпокоите, когато си почивам?

— Ужасно съжалявам за това, но ми казаха да дойда тук колкото се може по-бързо.

— Казаха ви? Кой са те?

— Управителният съвет на Силите на Светлината във връзка със състезанието на хилядолетието.

— Вие сте от Силите на Светлината?

— Да. Ето документите ми.

Той извади един свитък, завързан с алена панделка и го подаде на Аззи. Аззи го пое, развърза го и прочете написаната с тежък готически шрифт заповед да се позволи на приносителя — Бабриел, ангел от втори разред към Силите на Светлината, да ходи, където пожелае и да наблюдава всичко, което счете за необходимо, като това особено се отнася за демона Аззи Елвул, към когото понастоящем той е придаден като наблюдател.

Аззи го изгледа сърдито.

— С какво право онези те изпращат тук? Тази работа е изцяло на Силите на Мрака и вашата страна не може да се намесва!

— Трябва да ви уверя, че изобщо нямам намерение да се намесвам. Може ли да вляза и да ви обясня по-подробно?

Аззи беше толкова изумен от нахалството на това създание на Доброто, че не можа изобщо да възрази, когато високият русокос ангел влезе в къщата му и се огледа наоколо.

— Колко хубава мебелировка! Особено ми харесват символите на стената.

Той посочи дясната, западната стена, където, поставени в специални ниши, имаше няколко глави на демони, изработени от черен

оникс. Те бяха разнообразни — имаше маймуна, сокол, змия и лакомец от Новия свят.

— Това не са символи, глупако! — каза Аззи. — Това са бюстове на предците ми!

— Ами този? — каза ангелът и посочи главата на лакомеца.

— Това е чичо ми Занзибар. Той емигрира в Гренландия заедно с Ерик Червения и остана там докато не започнаха да използват лика му за орнамент.

— Колко много е пътувало семейството ви! — каза ангелът с респект. — Възхищавам се на Злото заради неговата смелост и енергия. То не е хубаво, разбира се, но въпреки всичко е възхитително. Между другото, казвам се Бабриел.

Фрике попита:

— Щом си ангел, къде са ти крилата?

Бабриел разкопча ризницата си и под нея се показва чифт доста смачкани, но красиво оцветени криле.

— Какво искаш? — попита Аззи. — Имам да върша важна работа и нямам време за губене в приказки.

— Както казах, изпратен съм от Силите на Светлината. Висшият съвет реши, че участието ви в състезанието представлява голям интерес за нас и затова бях определен за наблюдател. Трябва да сме сигурни, че няма да играете нечестно. Разбира се, това не е обвинение. Просто решихме, че е добре да гледаме какво правите. Не искаме да ви обидим.

— Като че ли са ми малко другите проблеми — каза Аззи, — ами сега и ангел ще наднича над рамото ми.

— Искам само да гледам — каза Бабриел — Там, откъдето идвам, много се говори за Злото, но никога не съм го виждал отблизо.

— Там, откъдето идваш, трябва да е доста тъпо — отбеляза Аззи.

— Така е, разбира се. Но е Добро, така че ни харесва. А шансът да видя истински демон в действие... Е, трябва да призная, че мисълта за Злото ме вълнува.

— Харесва ти, а?

— О, не! Не бих казал това. Но наистина ми е интересно. Може би дори бих могъл да помогна с нещо.

— На мен? Шегуваш ли се?

— Знам, че изглежда странно, но Доброто в самата си същност е склонно да помага, дори и за лоша кауза. Истинското Добро няма предразсъдъци по отношение на Злото.

— Не искам да слушам нищо повече за Доброто — каза Аззи. — Надявам се, че не си от мисионерския тип и няма да се опитваш да ме агитираш да мина на другата страна. Безполезно е. Разбираш ли ме добре?

— Сигурен съм, че няма да създам никакви проблеми — каза Бабриел. — Вашите хора също се съгласиха.

— Свитьъкът ти ми изглежда съвсем истински — каза Аззи. — Е, нямам нищо против. Гледай каквото си искаш. Само не се опитвай да откраднеш някоя от магиите ми.

— По-скоро бих дал да ми отрежат дясната ръка, отколкото да крада от вас! — каза Бабриел.

— Вярвам ти — каза Аззи. — Ти наистина си глупак, нали? Няма значение — добави той след това, когато видя посърналото лице на ангела — просто така си приказвам. В килера има достатъчно храна. Не, предполагам, че тя няма да ти хареса. Фрике, донеси на госта пиле от селото.

— Но аз с радост бих споделил това, с което се храните и вие — каза Бабриел.

— Не, няма да е с радост — прекъсна го Аззи. — Можеш да ми вярваш. Как я кара Доброто напоследък?

— Нашата подготовка върви добре — отвърна ангелът. — Основите са добри и всичко останало. Олтарът, мястото за хора, куполът...

— Подготовка? За какво говориш?

— За участието на Доброто в състезанието.

— Смятате да строите нещо?

— Да. Вдъхновихме един майстор строител и вдъхнахме сили на жителите на едно градче, за да вземат участие в грандиозен архитектурен проект. Той ще подтиква хората към висши неща — истината, красотата, добротата...

— Как го наричате?

— Харесва ни името „Готическа катедрала“.

— Хм. Добре, добре. И при вас ли има наблюдател?

— Да. При нас е Бестиалиал. Аззи изсумтя презрително:

— Той не е истински практик. Кабинетен тип. Все пак... когато внимава е доста разумен. И мислиш, че проектът ви е добър, а?

— О, да. Доволни сме от него — отвърна Бабриел. — Това е, което ще представим. Но предполагам, че сте чували израза: „Доброто винаги може да стане по-добро“.

— И със Злото е така — каза Аззи. — Ела в кабинета ми. Ще ти дам глътка божия кръв.

— Чувал съм за това — каза Бабриел, — но никога не съм опитвал. Опиващо ли е?

— Върши работа — отвърна Аззи. — Искам да кажа, щом животът е такъв, какъвто е...

Бабриел реши, че последните думи са доста неясни, меко казано, но пък кога Доброто е разбирало Злото? Той последва Аззи в кабинета му.

— Добре — каза Аззи. — Щом оставаш, оставаш. Предполагам, че ще искаш да живееш в къщата.

— За работата ми това ще е доста удобно — каза Бабриел. — Бих могъл да плащам наем...

— За какъв ме вземаш? — попита Аззи, макар че мисълта да получава наем беше минала през ума му. — Ти си мой гост. Там, откъдето идвам, гостът е свещен.

— И там, откъдето аз идвам, е така — каза Бабриел.

— Голяма работа! — каза Аззи презрително. — За създание на Светлината да смята госта си за свещен не е кой знае какво, но за създание на Мрака, това е нещо наистина забележително.

— Точно това щях да кажа — отвърна Бабриел.

— Не се опитвай да ми се подмазваш — каза Аззи. — Знам номерата ти и презирам всичко, свързано с теб!

— Така и трябва да бъде — отвърна Бабриел с усмивка.

— Значи и ти ме презираш, така ли?

— Ни най-малко! Искях да кажа, че така трябва да бъде с вас. Вие сте естествени, както казват нашите архангели. Да видя как действате, за мен е привилегия.

— Ласкателствата няма да те доведат доникъде — каза Аззи и с раздражение разбра, че Бабриел доста му се нрави. Трябваше да

направи нещо!

— Заведи го в малката стаичка на тавана — каза той на Фрике.

Фрике взе една газена лампа и присвит почти на две, с бастун, потропващ отпред, се заизкачва по стълбите, следван от Бабриел.

Стълбите се виеха нагоре покрай лъскавите коридори и хубавите стаи на долните етажи. Колкото повече се изкачваха, толкова повече стълбата ставаше по-тясна и по-стръмна и тук-там липсваха цели стъпала. Фрике потропваше непоколебимо напред, а Бабриел, висок и строен, го следваше наведен, за да избегне ниските греди на тавана, а наметалото му светеше леко на пламъка на лампата.

Най-накрая стигнаха до площадката почти до върха на високата старинна сграда.

В дъното на късото тъмно коридорче имаше врата. Фрике я отвори и влезе с лампата. На трептящата жълта светлина Бабриел видя малка стаичка с толкова нисък и наклонен таван, че сам той не би могъл да стои изправен в нея. Гореще имаше малка капандура. Обзавеждането се състоеше от желязна пружина и ниско нощно шкафче. Стаичката беше съвсем малко по-дълга от пружината. На пода имаше дебел слой прах и въздухът миришеше на разгонени котки и стари паяжини.

— Много е хубава — каза Бабриел.

— Малко е мъничка май — отговори Фрике. — Може би, ако помолите господаря, ще ви даде един от апартаментите на третия етаж...

— Няма нужда — отвърна Бабриел. — Тази стая ще свърши чудесна работа.

В този момент на вратата се почука.

— Кой там? — попита Фрике.

— Небесна транспортна служба. Багажът на ангел Бабриел.

— А, да. Благодаря — каза Бабриел и отвори вратата. На прага стоеше средна на ръст фигура с униформа и фуражка. Тя подаде на Бабриел лист хартия и писалка. Ангелът се подписа на обратната страна. Служителят дръпна къдрицата на челото си и изчезна.

— Багажът ми пристигна — каза Бабриел. — Къде да го сложа?

Фрике се огледа изпълнен със съмнение.

— Може би на леглото — каза той. — Но пък няма да остане място за спане...

— Ще се намести — каза Бабриел и дръпна куфара си в стаята. Той беше много голям и единственото място, където можеше да се побере, наистина бе леглото, защото двамата бяха заели почти цялото свободно пространство.

Бабриел се огледа и попита:

— Мислиш ли, че ще може да влезе там?

Фрике погледна острия ъгъл, в който се срещаха стените.

— Там не може да се побере и миши труп, камо ли такъв голям куфар.

— Нека опитаме все пак — каза Бабриел.

Той свали куфара от леглото и го бутна. Между леглото и стената имаше само няколко сантиметра, но куфарът продължаваше да се движи. Вместо да го спре, стената се изду навън, за да се отвори място, а останалите стени се раздалечиха, за да се запазят пропорциите на стаята. Таванът също се издигна и Фрике изумен видя, че стаята е станала доста по-голяма от тази, в която влязоха.

— Как го направи? — попита той.

— Това е една от дреболиите, които научаваш, когато пътуваш много — отвърна Бабриел скромно.

Освен, че се беше разширила, стаята също така беше станала и по-светла, но на пръв поглед не беше съвсем ясно как точно се е получило това. Очите на Фрике се разшириха, после се разшириха още повече, защото в краката си чу странни звуци. Погледна надолу и видя нещо малко, горе-долу колкото плъх, да изчезва от ползрението му. Фрике примигна и когато зрението му се изчисти, забеляза, че подът — досега осеян с котешки мръсотии и покрит с прах — е почистен и излъскан. Обзе го страх.

— Ще кажа на господаря, че сте се настанили чудесно — каза той и бързо излезе.

След пет минути в стаята на Бабриел влезе Аззи. Той я огледа — два пъти по-голяма, отколкото я помнеше, ярко осветена, приятно мебелирана, чиста, ухаеща на тамян и смирна, а на едната стена имаше малка врата, която водеше към хубава баня с фаянсови плочки, която, Аззи помнеше дяволски добре, по-рано не беше там.

Беше се появил гардероб, който сега беше отворен и в него се виждаха множеството униформи на Бабриел — всякакви модели и кройки, някои с медали, други с дантелени яки и огромни маншети. Бабриел беше облякъл една от тях. Беше сребристобяла, с островърха шапка. Аззи си помисли, че изглежда нелепо, чак зловещо.

— Радвам се да видя, че се чувстваш като у дома си — каза Аззи.

— Позволих си да направя някои подобрения — отвърна Бабриел. — Преди да си тръгна с радост ще възстановя всичко както си беше.

— Не се притеснявай за това. Ако знаех, че искаш нещо по-така, щеше да го получиш. Какво е това?

Аззи посочи една топка от седеф и бронз, която висеше на кръста на Бабриел.

— О, това е моят телефон. С него се свързвам с Главната квартира.

Аззи изгледа устройството гневно:

— А на нас още не са ни дали!

— Когато го получите, много ще ви хареса — каза Бабриел.

ГЛАВА 7

Времето през септември беше много приятно. Аззи все повече свикваше с присъствието на Бабриел в къщата си. Стаята му продължаваше да се разширява и се наложи да го помоли леко да я свие, защото имаше опасност къщата да се събори от голямата тежест на върха ѝ. Обучението на Принца продължаваше. Младежът ставаше все по-уверен в себе си. Аззи му даваше разнообразни билкови смески, както и други екзотични вещества като например стрит рог от еднорог, изсушена тор от таласъм и дестилирана трупна пот. Сега Принцът можеше да се противопостави на Фрике в схватка с дървени мечове, макар че Фрике се биеше със сакатата си лява ръка, за да може силите да се изравнят. Въпреки всичко, определено имаше напредък, макар и да беше трудно да се каже кога Принцът ще може да се изправи срещу истински враг.

Това бяха спокойни дни и нощи. Аззи съжаляваше единствено за отсъствието на Илит. Трябваше да я остави в омагьосания замък, за да се грижи за Принцесата, чието непокорство все още създаваше проблеми.

Една вечер, докато Аззи седеше във всекидневната и пушеше лулата си над чинийка сърца от лакомец в собствен сос, над главите им се вдигна страхотен шум. Бабриел, който четеше една от безбройните си книги по въпроса как да бъдеш добър, погледна стреснато нагоре и чу тропот на копита. Последва стържене, примесено с ругатни. Звуците приближаваха през комина. Към тях се добавиха пъшкане и сумтене, и накрая от камината се измъкна нещо голямо.

За щастие, тъй като беше топла септемврийска нощ, огънят не беше запален. Дядо Коледа се изправи. Червеният му костюм беше изпоцапан със сажди, шапката му беше килната на една страна и мръсното му лице беше изкривено в болезнена гримаса.

— Защо — попита той — коминът ви не е чистен цяла вечност? И без това е тесен!

— Съжалявам Коледа — каза Аззи. — Не те очаквах в този сезон. А и при нас, демоните, не идваш често, нали?

— Това е така, защото според хартата трябва да носим подаръци най-напред на хората, а те стават все повече и повече с всеки изминат ден.

— Напълно разбирам — отвърна Аззи. — Както и да е, ние демоните си имаме свои собствени начини да даваме и да вземаме. А защо си тук? Ако си дошъл на гости, а не по работа, можеше да влезеш през вратата.

— Идвам по работа — каза Дядо Коледа. — Имам спешна поръчка от една млада дама-вещица, която ми даде този адрес. Казва се Илит. Тук ли е тя?

— Не. В другото ми имение е. Мога ли да помогна с нещо?

— Можеш да приемеш пратката вместо нея. Дядо Коледа извади от торбата си голям, опакован в шарена хартия пакет.

— Разбира се. С удоволствие.

— Ще ѝ го предадеш ли? За едно момиченце на име Бригите е. Илит му го е обещала.

— Ще се погрижа да го получи.

— Благодаря — каза Дядо Коледа. — Споменах на Илит колко самотно се чувства човек на Северния полюс. Обеща да ми изпрати някои вещици, за да им дам подаръци и за да ги позабавлявам.

— Вещиците обикновено биват надценявани. Няма да ги харесаш.

— Мислиш ли? Опитай да караш само на джуджета известно време и тогава мини на вещици. Е, трябва да тръгвам.

Аззи изпрати Дядо Коледа до вратата и го проследи с поглед, изненадан, че такъв едър човек може толкова ловко да се изкачва по фасадата към покрива. Скоро се чу тропот на копита и всичко утихна.

Аззи влезе вътре и отвори пакета. В него имаше миниатюрна къщичка с двор. Всички подробности бяха изработени много добре. Имаше човечета, животни, малки огледалца, прозорчета, масички, столчета...

— Ще трябва и една детска гилотина — каза си той. — Тук някъде имах...

ЧАСТ ПЕТА
БАБРИЕЛ

ГЛАВА 1

През следващите няколко дни Принцът продължи да напредва в изкуството на фехтовката. Но той се справяше добре само когато всичко вървеше по предварителния план. Необичайните неща го стряскаха, нарушаваха координацията му. Беше много разсеян. Всеки птичи крясък или затръшване на врата го караха да подскача и да се обръща. Неравностите по земята го препъваха. Настъпваше така, както се отстъпва. Внезапните пориви на вятъра го караха да затваря очи.

Но Аззи се тревожеше най-много заради страхливостта му, защото знаеше, че тя е главната причина за всичко останало.

Бабриел дълго време гледа, без да каже дума, макар че потреперваше при всяко неумело движение на Принца и при неговото стъписване всеки път щом Фрике вдигнеше меча си.

— Какво точно не е наред с него? — попита Бабриел най-накрая.

— Дадох му сърце на страхопъзльо. Вместо да му вдъхне здрав разум, както би трябвало да се очаква, то го изпълни изцяло със страх.

— Но щом е толкова страхлив, как ще се справи със задачата си?

— Съмнявам се, че ще успее — отвърна Аззи. — Мъча се да го подтикна, но не става. Изглежда съм победен, преди дори да съм започнал.

— О, Боже! — възкликна Бабриел.

— Да. Можеш да кажеш това. И още много други неща.

— Но състезанието... приказката, която искаш да представиш...

— Край. Свършен съм, унищожен, съсипан, consumatus est. Както щеш го кажи.

— Това е нечестно — каза Бабриел. — Но защо се отчайваш толкова рано? Искам да кажа, мътните го взели, не може ли да се направи нещо?

— Трябва ми малко гутсия, само че хората от нашето „Снабдяване“ не могат да намерят.

— Не могат, а? Шайка мързеливци, това са те! Я да видим какво могат да направят моите хора.

Аззи се втренчи в него:

— Смяташ да ми намериш гутсия?

— Такова беше предложението ми.

— Но за теб това не е добре!

— Остави аз да се тревожа за тези неща. Ти беше толкова добър домакин! Просто трябва да ти се отблагодаря по някакъв начин. А и шоуто трябва да продължава, нали?

Бабриел се изправи и наведе глава, защото асмата, под която седяха беше ниска. Бръкна в джоба си и извади пластмасова кредитна карта. Беше почти същата като тази на Аззи, само че беше бяла, а не черна като катран. В единия ѝ край имаше златно изображение на съзвездие, което се придвижваше към мястото, което щеше да заеме в края на хилядолетието. Бабриел се огледа, за да намери къде да я мушне, но не откри подходящо място.

— Хайде да се поразходим — каза Бабриел. — Може би ще намерим нещо подходящо... А, ето едно лаврово дръвче. Те винаги са добри.

Той намери процеп в кората и мушна картата.

— Какво трябва да стане сега? — попита Аззи.

— Ще трябва да изчакаме малко докато отговорят. Този район е малко необичаен за ангел на Светлината, разбираш, нали?

— Ами „Готическата катедрала“ как е тук?

— Стените ѝ са много по-високи.

След миг се чу слаба експлозия, след това камбанен звън и фанфари. Снабдителната на Светлината се появи пред тях. Беше млада руса жена с обикновена бяла роба, която не попречи на Аззи да забележи, че би било истинско удоволствие да се позабавлява с нея. Той започна да си тананика античната песничка „Нощта, в която грешникът срещна ангел“ и запристъпва към служителката.

Тя го цапна с малкото тефтерче, което носеше.

— Не бъди груб — каза му тя с приятен глас, който показваше, че макар и да говори сериозно, не му се сърди. После се обърна към Бабриел:

— Как мога да ви помогна?

Аззи понечи да ѝ каже как би могла да помогне на него, но Бабриел се намръщи и каза:

— Имам нужда, мило същество, от известно количество гутсия. Това е билка, която смъртните използват, за да придобият смелост.

— Знаех си, че е за смъртен — отвърна служителката. — От пръв поглед личи, че на вас самия не ви липсва кураж.

— Колко мило, че казвате това — отговори Бабриел. — Хвала на Бога!

— Хвала на Нея! — отвърна служителката.

— Какво?! — каза Аззи. — Винаги съм смятал, че...

— Когато говорим за Върховния принцип на Доброто, използваме ту „Той“, ту „Тя“. По равно.

— Понякога дори го наричаме „То“ — допълни служителката. — Не смятаме, че „Тя“ може да бъде! „То“, но се опитваме да не показваме предразсъдъци.

— Не можете ли да решите какво е, в края на краищата? — попита Аззи.

— Няма никакво значение — отвърна жената. — Върховният Бог е над сексуалността.

— На нас ни говорят друго — каза Аззи. — Според нашите експерти сексуалността е висш израз на Злото, особено, когато е добра. Както може да е между нас двамата, маце — завърши Аззи с хрипящ глас. От него беше започнал да излиза обезпокоителен аромат на мускус.

Служителката се намръщи, приглади косата си и се обърна към Бабриел:

— Нима не можеш да възпреш този грозен призрак на Злото, който така неприкрито се е вторачил в мен?

— О! — каза Бабриел. — Това е Аззи. Той е демон. Те се държат така по природа — непочтително и сексуално. Горкият, нищо не може да направи! Но дори и демоните имат шанс да изкупят греховете си!

— Хвала на Бога! — каза служителката.

— Да, хвала на Него! — отвърна Бабриел.

Аззи каза:

— Ей, не може ли да престанем с хвалбите и да се заемем с това, което ми е нужно? Вие двамата можете да се ухажвате друг път.

— Колко отвратителни думи! — каза служителката, изчерви се и извърна поглед. — Ще проверя за гутсия. Чакайте тук.

Тя изчезна съблазнително.

— Вашите снабдители са по-хубави от нашите — каза Аззи.

— Това е, защото според правилата на Доброто всички създания са равни — отвърна Бабриел. — Тъй като ще трябва да почакаме, може би ще е добре да ти обясня някои по-важни моменти от нашата доктрина.

— А, не си прави труда — каза Аззи. — Смятам да подремна.

— Толкова ли лесно можеш да го направиш?

— Известно е, че Злото винаги е нащрек. Освен, когато наистина му дойде до гуша.

Той затвори очи. Равномерното му дишане скоро показа, че или е заспал, или много успешно се прави на заспал.

Оставен сам със себе си, Бабриел произнесе една въздълга молитва за спасението и възвисяването на всички същества, дори и демоните. Когато свърши, служителката се беше върнала.

— Донесох екстракт от гутсия — каза тя и подаде на Бабриел малко шишенце, в което леко се поклащаха червени, виолетови, жълти и сини пластове гъста течност.

— Чудесно! — каза Бабриел. — Благодарни сме. Толкова благородно, мило, великодушно...

— Хайде да свършваме — намеси се Аззи. — Много ти благодаря, маце. Ако някога ти се доще да промениш живота си...

Служителката изчезна сред облак възмущение.

Аззи отиде в кухнята, за да каже на Фрике как да смеси екстракта от гутсия със супата на Принца. Колкото и да беше благодарен на Бабриел за билката, не можеше да не изпитва дълбоки съмнения. Защо толкова много му помогна този ангел? Чистата щедрост му се струваше недостатъчно силна причина. Ангелите способни ли бяха на двуличие? Какво ли всъщност беше намислил този Бабриел?

ГЛАВА 2

Аззи започна терапията с гутсия още същата вечер и състоянието на Принца се подобри значително. През следващите няколко дни уменията и агресивността му се увеличиха. Вече не се интересуваше от куклите.

Аззи реши, че е дошъл моментът да заговори за най-главното.

— От известно време насам — каза той един тих следобед, когато с Принца бяха в голямата всекидневна на къщата, — ми се ще да поговорим за твоето бъдеще.

— Да, чичо.

— Спомняш ли си какво ти казах, за Спящата красавица? Наближава времето, когато ще трябва да тръгнеш към замъка ѝ.

— Нямам нищо против да се навъртам в замъка ѝ — отвърна Принцът.

— Остави това — каза Аззи. — Очакват те големи приключения.

— Много хубаво, чичо. Само че, знаеш ли, чудя се откъде-накъде трябва аз да ходя дотам, да я целувам и всичко останало.

Аззи придаде на гласа си пророчески тон:

— Момчето ми. Писано е отдавна, че само целувка от устните на нейния истински любим, ще събуди Принцесата от вечния сън.

— Да се надяваме, че ще ѝ помогне — каза Принцът.

— Разбира се, че ще ѝ помогне! На теб, Принце, съдбата е отредила да бъдеш неин любим и съпруг!

— Сигурен ли си, че съм аз, чичо? Искам да кажа, откъде знаеш, че не е някой друг?

— Знам, защото така е писано.

— Къде е писано?

— Няма значение къде! Щом ти казвам, че е писано, значи е писано. Момчето ми! Ти си роден с късмет! Твоята Принцеса е най-красивата жена и има богата зестра. Да стигнеш до нея ще бъде трудно и опасно, но зная, че ще се справиш отлично.

— Колко трудно ще ми бъде, чичо? Колко опасно?

— Трябва да преминеш през една омагьосана гора — поясни Аззи. — Ще трябва да се пребориш с различните ѝ обитатели. След това някак си ще трябва да се изкачиш по стъклената планина.

— Звучи ми доста трудно. Стъклена планина, а? Може и да успея. Но не съм сигурен.

— Ще се погрижа да не пострадаш — каза Аззи. — Някога да съм те лъгал?

— Този път и да искаш няма да можеш — каза Принцът след като размисли. — Няма да отида.

— Поне виж портрета ѝ. Какво ще кажеш? — Аззи му показва миниатюрата.

— Добре изглежда — отвърна Принцът с пълно безразличие.

— Хубава е, а?

— Обикновена хубост.

— Красиви очи, а?

— Късогледа е, без съмнение.

— И устните!

— Най-обикновени.

— Тънки, божествени!

— Прекалено присвити.

— Наистина е красива, нали?

— Нищо ѝ няма, предполагам — каза Принцът. — Само че съм твърде млад, за да си имам своя собствена принцеса за вечни времена. Досега дори не съм имал гадже!

Липсата на всякакъв интерес у Принца беше отчайваща. Аззи не беше очаквал това. Най-обикновен демон, през повечето време самият той беше изпълнен с похотливост. Дори само мисълта, че младият Принц може да е толкова безразличен към красивата Принцеса го изумяваше. Освен това го дразнеше, а когато се замисли, започна и да го тревожи.

Щом като Принцът не показваше нищо повече от учтив интерес към Принцесата, как щеше той да премине през огън и жупел, за да застане до леглото ѝ и я събуди с целувка? Такъв, какъвто се показваше, по-вероятно да ѝ изпрати писмо, в което пише: „Време е за ставане, госпожице“.

Всуе насочваше вниманието му към прелестите на Принцесата. Принцът реагираше с убийствено безразличие, което нараняваше

чувствата на Аззи, защото, в края на краищата, Принцесата беше негово творение. Но не можеше да се ядосва прекалено много, защото той беше създал и Принца, и малко или много носеше отговорност за поведението му.

Такова развитие на нещата Аззи не беше очаквал. И през ум не му беше минало, че Принцът няма моментално да се влюби в Принцесата. Сега, след като страхливостта му беше овладяна, се оказа, че е безчувствен.

— Проклятие! — отбеляза Аззи и изскърца със зъби. — О, проклятие! Пак дефект!

Ситуацията беше пъклена.

ГЛАВА 3

Вечерта той се отърва от Принца като го омагьоса да заспи дълбоко. После отиде в стаята си за магии. Там беше Фрике, който си тананикаше и подреждаше шишенца с дяволско биле и други подобни, които демоните считат за полезни.

— Остави тези глупости — каза му Аззи. — Трябва да повикам един дух. Донеси ми десет милилитра кръв от прилеп, малко дяволско биле и половин унция чемерика.

— Нямаме кръв от прилеп — отвърна Фрике. — Не може ли сок от крастава жаба да свърши работа?

— Мисля, че ти казах да поддържаш запасите.

— Съжалявам господарю. Но започна да ми харесва.

Аззи изсумтя:

— Ако прекаляваш, растежът ти ще спре и по дланите ти ще поникнат косми. Донеси ми малко корен от *agius regae* тогава. Би трябвало да свърши работа.

Фрике донесе корените и под напътствията на Аззи ги подреди по страните на пентаграма, очертана с бисери. Той запали черните свещи и Аззи започна заклинанието с напевен глас. В думите му имаше много гърлени съгласни, характерни за древния език на Злото. След малко в средата се появи нишка сивочервен дим. Тя се уголеми, разшири, сгъсти, стана по-висока и най-накрая се превърна в Хермес Тризмегистус.

— Хайл, Велики!

— Здравсти, дребни — отвърна Хермес. — Какъв ти е сега проблемът?

Аззи разказа за трудностите си с Принца. Хермес каза:

— Направил си грешка, че първо си му казал за Принцесата, Аззи. Решил си, че в истинския живот нещата стават както в приказките и че Принцът ще се влюби лудо в Принцесата само от един поглед на портрета ѝ.

— А нима не става така?

— Така става само в приказките.

— Но нима това не е приказка?!

— Не. Още не е — отвърна Хермес. — Ще стане приказка, когато всичко свърши и го преразкаже някой бард. Тогава ще стане приказка. Засега това условие не е изпълнено. Не можеш просто да покажеш на един млад мъж картинка и да очакваш той да се влюби в нея. Трябва да използваш малко психология.

— Това някаква магия ли е? — попита Аззи. Хермес поклати опушената си глава.

— Наричаме го наука. Наука за човешкото поведение. На света още не се е появила. Затова всички са толкова неуравновесени. Никой не може да каже защо прави това, което прави, защото още няма психология.

— Добре де, ами аз какво да направя?

— Най-напред премахни от главата на Принца спомена, че си му казвал за Принцесата. Малко вода от Реката на забравата ще свърши работа. Не много, само колкото да забрави последния си разговор с теб.

— И после?

— После ще ти кажа какво да правиш.

Нямаше никакъв проблем да се намери вода от Реката на забравата. Хермес я донесе в малко кристално шишенце и Аззи я даде на Принца. Същата вечер двамата седнаха да вечерят в голямата трапезария с орехова ламперия. Фрике сервираше и разливаше супата по покривката както обикновено, защото залиташе. Когато пушеният бут и сметановите пасти бяха изядени, Аззи каза:

— Между другото, Принце, смятам да замина за известно време.

— Къде ще ходиш, чичо?

— Имам да свърша една работа.

— Каква работа, чичо?

— Моята работа не е твоя работа! Фрике! Донеси ми ключовете!

Фрике се заклатушка навън и се върна с голяма връзка ключове, нанизани на метална халка.

— А сега слушай внимателно, Принце — каза Аззи. — Ще ти оставя да пазиш ключовете от имението. Този големият е от външната врата. Малкият отваря задната, а този е за конюшнята. Това е ключът от избата, в която държим виното, бирата и консервираното месо. Този,

с орнаментите е от сандъчето ми с магии. Можеш да си играеш с тях, ако искаш, в момента не са активирани.

— Да, чичо — каза Принцът и пое ключовете. Един от тях — малък сребърен, със сложна украса — привлече погледа му.

— А за какво е този, чичо?

— Ах! — каза Аззи. — Забравил съм го на връзката!

— Да, чичо.

— Не го използвай.

— Но за какво е?

— Отключва малката врата в дъното на спалнята ми. С другия му край се отключва сандъчето, което е в тази стая. Но не бива да влизаш в тази стая и не бива да отваряш сандъчето.

— Защо, чичо?

— Много дълго е за обясняване.

— Имам много време — каза Принцът.

— Разбира се, че имаш. Нямах нищо друго, освен време, нали? Само че аз нямам никакво време. Тръгвам незабавно. Помни ми думите. Ако отключиш онази врата, ще стане нещо лошо. Не го прави.

— Добре, чичо.

— Честна дума?

Принцът вдигна дясната си ръка.

— Кълна се, чичо.

— Добре. А сега трябва да тръгвам. Довиждане, момчето ми.

— Довиждане, чичо. Приятен път.

Принцът го придружи до конюшната и Аззи възседна един огнен арабски кон.

— Внимателно, Белшазар! — извика Аззи. — Довиждане племеннико! Ще си дойда след два-три дни. Най-много седмица.

Принцът и Фрике му махаха с ръце, докато не се изгуби от погледа им.

Един час по-късно (всъщност по-малко от час, защото пясъчният часовник избързваше) Принцът каза:

— Скучно ми е.

— Още една игра на карти? — предложи Фрике и разбърка тестето.

— Не. Омръзна ми да играя на карти.

— Тогава какво, млади момко? Тенис? Домино? Кегли?

— Не. Писнаха ми тези глупави забавления! Не можеш ли да измислиш нещо по-интересно?

— Да отидем на лов — предложи Фрике. — Да отидем за риба, да пускаме хвърчила?

— Не, не... — Принцът присви очи, след малко ги отвори и лицето му се оживи. — Сетих се!

— На вашите услуги, господарю — каза Фрике.

— Хайде да надникнем в стаята, в която не трябва да влизам!

Фрике беше много добре обучен. Той прикри усмивката, която заплашваше да го издаде и каза:

— Не можем да направим това!

— Не можем ли?

— В никакъв случай! Господарят ще се ядоса ужасно!

— Само че той няма да разбере, нали? Изражението на Фрике говореше, че тази мисъл не му е минавала през ум.

— Искаш да кажеш... да не му казваме?

— Точно това искам да кажа.

— Но ние винаги му казваме всичко!

— Този път ще направим изключение.

— Но защо?

— За по-интересно, Фрике. Ето защо.

— О... По-интересно — Фрике сякаш се замисли. — Щом е само за по-интересно, мисля че няма нищо лошо. Сигурен ли си, че не си намислил нещо друго?

— Фрике, кълна ти се, че не.

— Добре тогава.

— Да вървим! — извика Принцът й затича през четири стъпала нагоре с връзката ключове в ръка.

Навън Аззи, който беше завързал коня в гората и се беше върнал пеша, или по-скоро с крила, защото под великолепната му пелерина имаше напълно годни такива, се издигна до прозореца на спалнята си и се усмихна. Никога не беше чувал за тези психологически трикове, за които му беше казал Хермес, но сега за сега, те вършеха чудесна работа.

ГЛАВА 4

Илит тъкмо подпъхваше одеялото под Принцесата, която беше заспала по средата на разговора им, когато на вратата на замъка се почука. Аззи не би чукал и Илит не можеше да си представи кой друг би могъл да бъде. Тя остави момичето в кожената прегръдка на едно голямо кресло, излезе от всекидневната и се запъти към малкото преддверие на замъка. Чукането се повтори.

Тя дръпна резето на малката вратичка до голямата порта и погледна навън. Една висока фигура, не неприятна на външен вид, облечена в бяло и златно, отвърна на погледа ѝ и се усмихна.

— Да? — каза Илит.

— Прав ли съм, да смятам, че това е замъкът на Спящата красавица, Принцесата?

— Да — отвърна Илит. — Но вие не може да сте нейният Принц, нали? Малко е рано за него, а и очите ви не са същите. Не че имам нещо против сините очи. Наистина.

— О, не съм — отвърна мъжът. — Името ми е Бабриел и съм наблюдател на Силите на Светлината. Гостувам на Аззи и реших да надникна при вас, за да видя как вървят нещата. Всичко ли е наред?

— Да, разбира се! — отвърна Илит. — Няма ли да влезете?

— Благодаря, ще вляза — каза Бабриел.

— Аз съм сътрудничка на Аззи. Името ми е Илит. Радвам се да се запознаем.

Илит му подаде ръка. Той се наведе и я целуна.

— О! — възкликна тя и се втренчи в ръката си. — Хм, оттук, моля. Ще ви заведа да видите Принцесата. Тя спи, разбира се.

— Разбира се — каза той и осъзна, че още не е пуснал ръката ѝ, което веднага направи, — ако е удобно.

— Да, да.

Тя се обърна и го поведе през преддверието.

— Хубаво преддверие — отбеляза той.

— Благодаря.

— Отдавна ли сте заедно с Аззи?

— О, познаваме се от доста време. Но не сме... в истинския смисъл заедно... в момента. Заедно работим само по проекта, искам да кажа.

— Добър проект.

— Сигурно е така. Аззи измисли всичко. Аз само му помагам в името на старата дружба.

— Разбирам — каза Бабриел. — Братството на Злото и така нататък. И сестринство, разбира се — поправи се той бързо.

— Нещо такова. Отгук — каза тя и го поведе през преддверието към всекидневната. — Ето я. Спящата красавица. Хубава е, нали?

— Прекрасна — отбеляза той.

Илит се изчерви, защото видя, че Бабриел гледа нея. Изведнъж той изпадна в пристъп на кашлица.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — предложи тя. — Може би малко божия кръв?

— Да, моля.

— Седнете. Чувствайте се като у дома си.

Тя излезе и след малко се върна с две чаши.

— Заповядайте. Реших да ви направя компания.

— Благодаря.

Той отпи бавно, а тя седна недалеч.

— Доколкото разбирам, проектът върви добре? — повтори след малко Бабриел.

— О, доколкото зная, Аззи има някои проблеми — отвърна тя.

— Сигурно сте голяма помощ и утеха за него.

— Не съм сигурна — каза Илит. — Напоследък е малко нещо затворен.

— Не разбирам.

— Последния път, когато разговаряхме, беше малко... студен. Може би има повече проблеми, отколкото мога да си представя, или може би...

— Какво?

— Просто се държи така с мен.

Известно време отпиваха от питиетата си, без да говорят. След това Бабриел отбеляза:

— Предполагам, че лошото държане е в природата на Злото. Дори към близки и приятели.

Илит погледна встрани.

— Не винаги е бил такъв с мен.

— О!

— При вас нещата са по-приятни в това отношение, предполагам
— каза Илит.

— Струва ми се, че е така.

— Но пък и така би трябвало да бъде... По природа.

— Предполагам. Но предпочитам да мисля, че го правим, защото ни се иска. Така се чувстваме по-добре.

— Хм.

Тя се обърна към Принцесата:

— Погледнете я. Горкото същество няма никаква представа, че е само пионка в една игра.

— Но иначе дори не би съществувала.

— Може би това е по-добре, отколкото да те използват.

— Интересен теологически въпрос.

— Теологически! По дяволите! Извинете ме. Но хората не са предмети, за да бъдат използвани по този начин.

— Не са. Те имат свободна воля. Принцесата все пак е личност. И именно това прави въпроса интересен.

— Свободна? Дори когато възможностите за избор са изкуствено премахнати?

— Това е друг интересен теологически въпрос... Тоест... да, предполагам, че не е много хубаво. И все пак, какво може да се направи? Тя наистина е нещо като пионка.

— Така е. Не мога да не я съжалявам малко или много.

— О, аз също. Ние сме ненадминати в състраданието си.

— Само толкова ли? Искам да кажа... това не ѝ помага много, нали?

— Но на нас не ни е позволено да помагаме в този случай. Макар че, след като споменахте, бих могъл да я препоръчам за някоя благословия.

— А това няма ли да е нечестно? Не е ли помощ?

— Не в действителност. Благословията е един вид помощ, без да е помощ, ако разбирате какво искам да кажа. Един вид тя ти помага да си помогнеш сам. Не го виждам като нечестна игра. Да, може би трябва да го направя...

Още една глътка.

— Винаги ли сте такъв? — попита Илит.

— Какъв?

— Мил.

— Предполагам.

— Колко приятно е това! Така по-лесно ще ви приема като наблюдател.

— Вие винаги ли сте била вещица?

— Въпрос на избор на професия. Направих го много отдавна.

— Удовлетворена ли сте?

— През повечето време. А с какво ще участват в състезанието Силите на Светлината?

— Наричаме го „Готическа катедрала“. Изцяло нова концепция в архитектурата на набожността и добротата.

— А с какво се отличава от обикновения вид катедрали? Нека ви наля още малко.

— Благодаря.

Когато Илит се върна, Бабриел започна да ѝ обяснява за готическите катедрали. Тя се усмихваше и кимаше запленена.

ГЛАВА 5

Принцесата се разхождаше пред Илит.

— Писна ми да дремя! — каза тя. Продължи да се разхожда.

— Струва ми се, че никога не мога да се разбудя напълно, а и никога не мога да се наспя през нощта като хората. Трябва да направя нещо друго! Не мога само да седя в този глупав замък и да чакам някакъв тип да дойде да ме събуди! Искам да се махна оттук! Искам да си поговоря с някого!

— Можеш да си говориш с мен — каза Илит.

— О, лельо Илит! Ти си толкова мила! Ако те нямаше, съвсем щях да обезумея. Но искам да поговоря с някой друг! Разбираш, нали? С мъж!

— Ще ми се да можех да ти помогна — каза Илит. — Но знаеш, че не бива да имаме никаква компания. Ти трябва да спиш, докато не дойде твоят Принц.

— Знам, знам — очите на Принцесата се изпълниха със сълзи, — само че тук е толкова скучно! Да спя през цялото време! При това не както трябва. Да дремя! О, лельо Илит, няма ли някакъв начин да ми помогнеш?

Илит се замисли. Сега беше по-ядосана на Аззи, отколкото преди. Трябваше да помисли по-внимателно преди да му се довери отново. След всичкото това време. И все пак, вече беше късно.

На следващия ден на вратата се почука. Това стана в един от редките моменти, когато Принцесата беше будна и тя изтича да отвори сама.

На вратата стоеше двуметрова жаба с ливрея на лакей и с леко килната перука върху пъпчивата глава.

— Здравей! — каза Принцесата спокойно.

Вече съвсем беше свикнала с омагьосани посетители. След като беше разговаряла с Аззи (с появяванията и изчезванията си сред облак дим той беше много странен) и Илит, която прекарваше голяма част от времето си пред вълшебна огледало, в което наблюдаваше местните хора от подножието на планината, а и други далечни места

(включително задгробния свят и долните астрални царства) — нищо не можеше да я учуди.

— Вие ли сте Принцът, който трябва да ме събуди? — попита тя.

— О, Небеса! Не! — отвърна жабата. — Аз съм пратеник:

— Но под жабешкия ви вид се крие красив млад мъж, нали?

— Боя се, че не — беше отговорът. — Омагьосан съм, колкото да мога да говоря с човешки глас и да съм два метра висок.

— А как изглеждате, когато не сте омагьосан?

— Висок съм шест сантиметра и квакам.

— За какво сте дошъл?

— Нося една покана.

Жабата подаде малко картонче, на което беше написано:

ПОКАНЕНА СТЕ НА ТЪРЖЕСТВЕН
БАЛ С МАСКИ
В ЧЕСТ НА ПЕПЕЛЯШКА
И НЕЙНИЯ ПРИНЦ
МУЗИКА ОТ ОРЛАНДО И ФУРИОЗО
ДЖОРДАНО БРУНО
И АЛХИМИЧЕСКАТА ТРАДИЦИЯ
СПАРТАК И ВЪСТАНАЛИТЕ РОБИ
ВИКТОРИНИ ИГРИ
ИЗТЪНЧЕН ГУЛЯЙ

— О, благодаря ви! — каза Принцесата. — Но защо ме кани принцеса Пепеляшка? Та ние дори не се познаваме!

— Разбра, че сте сама тук и много ви съчувства. Тя също е имала своите проблеми, знаете, нали?

— Как бих искала да отида! Но нямам бална рокля!

— Без съмнение ще можете да получите.

— И транспорт... Как бих могла да отида дотам?

— Просто се свържете с „Доставчици вълшебни балове“ и те ще ме изпратят в уреченото време с колесница направена от тиква.

— О! А няма ли роклята ми да се изцапа с тиквен сок?

— Никакъв шанс. Вътрешността е тапицирана с най-рядката водна коприна.

— Водна?

— Суха е, не се притеснявайте.

— Благодаря ви! О, благодаря ви! Принцесата се втурна да каже на Илит за чудесната покана.

— Повярвай ми, дете, Аззи има магическа власт над цялото това място — отвърна Илит. — За да излезеш оттук ще ти трябва върховно пълномощно. Само Силите на Злото могат да ти го осигурят.

— Но какво мога да направя?

— Нищо, мила моя... Макар че, ако имаше неограничената кредитна карта на Аззи, доста неща биха били възможни. А и той никак не я пази. Държи я в горното джобче на дрехата си. Да се надяваме, че ще я изпусне, когато дойде тук следващия път и че ще успееш да я вземеш преди да разбере, че я е загубил.

— Ами ако не я изпусне?

— Можеш да си помогнеш със собствените си ръце — каза Илит. — Особено с лявата.

Принцесата погледна ръцете си. Лявата, тази на крадлата, беше малко по-малка от дясната и някак си изглеждаше по-коварна от нея.

— Какво ми има на лявата ръка? Виждам, че е малка й предполагам, че е изящна. Но какво от това?

— Тази ръка има способността да взема това, което ти е необходимо.

— А, ако взема картата?

— Тогава — отвърна Илит — би могла да си поръчаш бална рокля и да изпратиш заявка до „Доставчици вълшебни балове“. След това ще можеш да отидеш на бала, при условие че се върнеш веднага след това.

— Защо ми каза всичко това?

Илит извърна лице:

— От гняв и жалост, мила моя — каза тя най-накрая. — Първото е сила, а второто слабост. Така че считай, че е най-вече заради първото. А и време е да научиш за баловете. И за свободната воля.

Тя потупа дланта на Принцесата, която през това време почти успя да й свали пръстена.

— Да — продължи Илит. — По дяволите Аззи! — И се усмихна. — Това е благословия за теб.

ГЛАВА 6

Когато Аззи дойде следващия път на посещение, Принцесата се разтопи в усмивка. Започна да бърбри за сънищата си, които бяха единственото интересно нещо в ежедневието ѝ. Показа му някои танцови стъпки, които си спомняше отпреди смъртта си. Завъртя се вихрено, като накрая направи пирует през стаята и се отпусна в ръцете му.

— Нека те прегърна, чичо Аззи! Ти направи толкова много за мен!

Аззи почувства малките ѝ остри гърди опрени в неговите и изобщо не помисли какво правят тънките ѝ ловки пръсти в това време.

Когато Илит остана насаме с Принцесата, я попита:

— Взе ли я?

Принцесата се усмихна, като показа малките си равни зъби и трапчинките в ъгълчетата на бузите си. Тя извади черната карта:

— Ето я.

— Много добре — каза Илит. — Сега трябва да я използваш.

— Да — каза Принцесата, като едва сдържа прозявката си. — А какво да направя с тази проклета магия за сън?

— Изпий една солидна глътка божия кръв — отвърна Илит. — Аз ще добавя магия. Ще спиш три-четири пъти повече от обикновеното, а после ще бъдеш будна също толкова време.

Лицето на Принцесата просветна.

— Бързо! — каза тя.

ГЛАВА 7

Тиквената колесница с колела от репички се плъзна тихо под козирката на входа. Жабата лакей скочи от капрата и отвори вратата, за да слезе Принцесата. Тя излезе, като внимаваше да не повреди роклята си. Беше прекрасна — розов тюл с избродиран зюмбюл. Бе създадена специално за нея от италиански моделиер и вписана в сметката на Аззи.

Униформените лакеи я приветстваха и я въведоха вътре. Балната зала искреше от светлина и цветове. В дъното беше оркестърът. Принцесата се почувства замаяна. Никога не беше виждала нещо такова. Беше като приказка и фактът, че и самата тя беше част от приказка, ни най-малко не намали удоволствието ѝ.

— Вие трябва да сте Спящата красавица.

Беше я заговорила ослепително красива жена, горе-долу на нейната възраст.

— Вие ли сте принцеса Пепеляшка?

— Как ме познахте? Нима имам сажди на носа?

— О, не... просто предположих... след като получих поканата ви... — тя се смути, но Пепеляшка се усмихна и я избави от неудобството ѝ.

— Това беше един малък жест. Толкова се радвам, че успяхте да дойдете! Разбрах, че сте омагьосана с магия за сън.

— Всъщност тя е за дрямка. Но как разбрахте за това?

В света на приказките нещата се разчуват лесно — отвърна Пепеляшка. — Ако се наложи, горе имаме стаи за почивка, а също и различни стимуланти, в случай че състоянието ви се влияе от химически средства.

— Няма да се наложи. Успях временно да се освободя.

— Както и да сте успели да го направите, радвам се, че дойдохте. Вие сте дебютантката на сезона, знаете ли? Тук има много добри партии за женитба предимно от благородничеството, но също и някои известни, но много забавни хора от простолюдието като Пер Гинт

например. Елате, ще ви наля чаша шампанско и ще ви запозная с някои хора.

Пепеляшка ѝ даде чаша пенливо шампанско и започна да я развежда от една група великолепно облечени хора към друга. Главата на Принцесата се замая, а музиката — силна и ритмична — караше краката ѝ на танцьорка да потропват. Стана ѝ много приятно, когато един висок, мургав и хубав мъж с жълт костюм от ламе и ален тюрбан на главата я покани на танц.

Те се завъртяха на дансинга. Мъжът с тюрбана се представи като Ахмед Али. Беше отличен танцьор, на „ти“ с новите танцови стъпки. Принцесата пък имаше природен афинитет към танцовите стъпки и съвсем скоро започна да прави „възсядащата патица“, „куцащия лакът“, „пигмейския скок“, „лудия кучи крак“ и „двойния лакомец“ — танцовите сензации през тази изпълнена със събития последна година от хилядолетието. Ахмед Али сякаш летеше над дансинга и умението му едва ли отстъпваше на нейното. Останалите танцуващи се отдръпнаха, за да им направят място — толкова по-добри бяха от обикновеното множество. Оркестърът започна да свири „Лебедово езеро“, защото танцът им напомняше балетен спектакъл. Принцесата и Ахмед продължиха да се носят по дансинга, докато тромпетите и китарите гърмяха и виеха. Те продължиха да правят още по-дръзки па де дьо, завъртания и подскачания под звуците на засилващите се аплодисменти. Накрая, за финал, Ахмед Али я изведе с танцова стъпка на малко балконче.

Балкончето гледаше към малко езеро. Луната току-що беше изгряла и малки сребърни вълнички се придвижваха бавно към тъмния бряг. Принцесата започна да си вее с китайското ветрило, което ѝ беше осигурило „Снабдяване“, и се обърна към Ахмед Али с официален тон:

— Уважаеми господине, не съм виждала равен на вас в танца досега.

— И аз на вас — отвърна Ахмед Али галантно. Лицето му — приятно разположено от двете страни на ястребовия му нос — имаше тънки, добре оформени бледорозови устни, зад които се намираха зъбите с алабастрова белота, които се показваха, когато той се усмихваше или правеше подигравателната гримаса, с която изразяваше чувствата си. Той обясни на Принцесата, че е принц от двора на Великия султан, чиито земи се простират от мъгливите граници на

Източен Туркестан до окъпаните от морето брегове на Западна Азия. Описа ѝ великолепието на двореца му, в който имало толкова много стаи, че никой не можел да ги преброи, освен посветените в математическата магия. Разказа ѝ за забележителностите в него — езерцата с шарани, минералните извори, огромната библиотека, в която можело да се намерят писания от целия свят. Спомена за кухнята, в която всеки ден се приготвяли удивителни деликатеси, за да доставят радост на групата щастливи и талантливи млади хора, съставлящи султанския двор. Каза ѝ как пред нечуваното и неவிждано великолепието на деликатните ѝ и фини черти всички красавици на този двор щели да бледнеят. Заяви ѝ, че въпреки краткото им познанство, той е напълно и изцяло заслепен от нея и я помоли да го придружи, за да ѝ покаже разкоша на султанските владения и, ако пожелае, да му погостува известно време. Описа ѝ разкошните подаръци, с които щял да я обсипе, и продължи в този дух и в други подобни духове и насоки, докато главата на Принцесата не се завъртя напълно.

— Бих искала да дойда и да видя тези неща — каза му тя, — но обещах на леля си да се върна веднага след бала.

— Няма проблеми — отвърна Ахмед Али и щракна с пръсти. Чу се пляскащ звук и Принцесата видя голям и луксозен летящ персийски килим, който сякаш се появи от небитието и се сниши до нивото на балкона.

— Това е летящ килим — поясни Ахмед Али. — По нашите земи той е масово употребявано транспортно средство. С негова помощ мога да те заведа до двореца на султана, да те разведа из него и да те върна обратно далеч преди да свърши вечерта.

— Звучи много примамливо — каза Принцесата, — но аз наистина не бива да...

Ахмед Али се усмихна с тънка; невероятно привлекателна усмивка и прекрачи парапета на балкончето, за да се качи на килима. После се обърна към Принцесата и ѝ протегна ръка.

— Ела с мен, очарователна Принцесо — каза той. — Аз съм луд по теб и ще ти покажа много хубави неща. Ще се радваш на почтеното ми отношение през цялото време и ще те върна тук достатъчно рано, за да можеш да се завърнеш при уважаемата си леля, както си ѝ обещах.

Принцесата знаеше, че не бива да го прави. Само че неочакваната свобода, временното отървяване от вълшебната дрямка,

великолепието на бала, тайнственото и подмамващо присъствие на Ахмед Али, чашата непривично за нея шампанско и ароматът на растението Матер делириум, поникнало под балкона — всичко това накара чувствата ѝ — да се завъртят във вихрушка и я изпълни със смелост. Без да е наясно какво прави, тя пое ръката на Ахмед Али и се качи на килима.

ГЛАВА 8

Пепеляшка тъкмо се канеше да отиде до изобилния бюфет, за да си вземе още една чаша шампанско и може би и малко шербет, когато един лакей се приближи до нея, поклони се ниско и каза:

— Ваше височество, някакъв човек иска да разговаря с вас.

— Мъж?

— Демон, според мен, макар и в човешки образ.

— Демон... — зачуди се Пепеляшка. — Не си спомням да съм канила никакви демони.

— Доколкото разбрах, дошъл е по свое усмотрение, ваше височество — отвърна лакеят, като се напрягаше да намери време, за да каже, че сам той е омагьосан принц.

— Какво иска?

— Не зная — каза лакеят, като приглади с ръка буйния си мустак. — Твърди, че въпросът е много важен.

Разговорът би могъл да продължи още много време, ако в този момент не беше влязъл Аззи, който крачеше между двамата пазачи на входа, които висяха на ръцете му, мъчейки се да го спрат. Той тръсна рамене, запрати ги на пода и попита:

— Ти ли си Пепеляшка?

— Да, аз съм.

— И ти даваш този бал?

— Да, аз. И ако смяташ да го провалиш, трябва да те уведомя, че имам собствени демони, които ще дойдат за миг, ако ги повикам.

— На този бал си поканила моята племенница.

Пепеляшка се огледа наоколо. Няколко от гостите сякаш се интересуваха от разговора, а лакеят още седеше до тях, сучеше смешния си мустак и се опитваше да се намеси, за да представи фалшивата си легитимация.

— Ела ей там. В тайния будоар ще можем да разговаряме на спокойствие.

Те влязоха в будоара.

— Можеш да оставиш метлите си в ъгъла — каза Пепеляшка.

— Не смятам да ги оставям. Стига празни приказки. Къде е Принцесата?

— Наистина ли си й чичо? Не трябваше да оставяш горкото дете толкова дълго само в омагьосания замък. Реших, че нищо лошо няма да стане, ако я поканя на празненството си.

— Къде е тя сега? — попита Аззи, като тупаше с крак по пода заплашително.

Пепеляшка излезе, огледа се за Принцесата и като не я видя, повика един лакей — не онзи с мустаците, а друг, с малка козя брадичка — и му каза да я намери.

След миг лакеят се върна и каза разтревожено:

— Казаха ми, че е напуснала с господина с тюрбана, Ахмед Али.

Аззи се обърна към лакея:

— Как са тръгнали?

— С летящ килим, ваша светлост.

Аззи потри брадичката си и се замисли.

— И в каква посока са тръгнали?

— На изток, ваша светлост.

— Знаеш ли кой е този човек? — попита той Пепеляшка.

— Той е благородник от двора на Великия султан, повелител на цял Туркестан.

— Само това ли знаеш за него?

— А ти знаеш ли нещо *al contrario*?

— Каза ли ти какъв е в двора на султана?

— Не.

— Така. Трябва да те уведомя, че той е главният доставчик на харема на Великия султан.

— Откъде знаеш това?

— Старая се да научавам подобни неща.

— Сводник!? Да не искаш да кажеш, че...

— Искам да каже, че в този момент Принцесата преминава национални граници, с цел да бъде направена бяла робиня и султанска проститутка!

— Но аз нямах представа, че... — каза принцеса Пепеляшка. — Къде е главният ми везир? Да се задраска Ахмед Али от списъка на гостите! Веднага! С двойна черта! Драги демоне! Нямам думи да изразя съжалението си...

Но нямаше кой да я чуе. Аззи вече беше прескочил парапета на балкона и като спря само колкото да включи двигателните механизми на метлите, излетя в небесното пространство в посока изток.

Летящите килими са бързи, защото ги задвижват мощните магии на всемогъщите джинове. Само че имат лоша аеродинамика и са нестабилни. Предният им край при полет неминуемо се подгъва нагоре като детска шейничка и причинява въздушни завихряния, които пречат на полета. И все пак Ахмед Али управляваше умело. От своя страна Принцесата се беше замислила върху положението си и то вече не ѝ се струваше толкова прекрасно, колкото в началото. Беше се вгледала в Ахмед, седнал на пулта за управление на килима, и беше забелязала зловещите бразди, врязани в лицето му, които някак си беше пропуснала преди, а също и жестокия начин, по който черните му мустаци се спускаха надолу и после се издигаха нагоре, за да завършат с остри връхчета намазани с восък. Даде си сметка, че е била малко неразумна, когато е приела поканата. Едва след това си беше помислила за своя Принц. Та той дори и в този момент би могъл да влиза в замъка. Ами какво щеше да стане, ако пристигне, не намери никой и отиде при някоя друга? Щеше ли тя да прекара целия си живот сама, под въздействието на магията за сън? Имаше ли някакво спасение за спящите красавици, които са имали нещастieto да не бъдат намерени от техните принцове? А и в края на краищата, в какво се беше забъркала? Беше ли този Ахмед Али почтен и искрен?

— Ахмед — каза тя. — Промених решението си.

— Така ли? — каза Ахмед с безразличие.

— Искам да се върна на бала на Пепеляшка.

— Дворецът на Великия султан е вече съвсем близо.

— Не ме интересува! Искам да се върна веднага!

Ахмед се обърна към нея. Сега лицето му беше станало грозно от мъжка грубост, гордост, омраза, неверие, а също и малко малодушие.

— Малка Принцесо, ти избра това приключение и вече няма връщане назад.

— Защо правиш това? — попита Принцесата. — Рано или късно ще дойде времето на истината!

— Защото това е моята работа и Великият султан ще ме възнагради добре след като те прибавя към харема му. Има ли нужда да се изразя по-ясно?

— Няма да отида в никакъв харем! По-скоро ще умра! — каза Принцесата. Тя се приближи до ръба на килима. Погледна и далеч надолу видя островите на Гърция — тъмни петна в млечнобялото море. Реши, че ситуацията все още не е станала толкова екстремна, че да налага самоубийство. Поне засега.

Тя се отдръпна в средата на килима и вече съжаляваше за красивия млад Принц, когото никога нямаше да види. Приглади косата си назад, защото се беше разрешила от вятъра и зад себе си — защото се беше обърнала, за да облекчи схванатия си врат — видя малка черна точица, която се движеше точно към тях. Точицата се увеличаваше и в сърцето на Принцесата разцъфна надежда. Тя се обърна встрани, за да не издаде на Ахмед Али с вълнението си това, което е видяла.

Аззи, подкарал двете метли на пълна скорост, видя летящия килим пред себе си, фантастично очертан на фона на пълната луна, и продължи да се приближава към него, като присвиваше очи заради насрещния вятър. Гневът му сякаш увеличаваше скоростта на метлите. Той бързо настигна летящия килим и като се издигна нагоре, с мощно гмуркане се спусна върху него.

Ахмед Али най-напред чу страхотен рев, който заглушаваше дори воя на насрещния вятър, после се обърна и видя един демон с лисича муцуна, възседнал две огнени метли, да се спуска към него отгоре и отзад. Ахмед приплъзна рязко килима встрани и хвана Принцесата с една ръка, за да не падне. Тя изпищя, защото беше сигурна, че ще се разбият. Но Ахмед спря падането само на няколко метра от блестящата морска повърхност. Той пусна в действие мълниите, задвижвани от магия. Не за първи път съжаляваше, че не разполага с новите супермълнии, но султанът — иначе разточителен, когато ставаше дума за харема му — никак не беше щедър, когато искаха от него да осъвремени оборудването на летящите килими.

Преди Ахмед Али да успее да улучи със стандартното си въоръжение, Аззи вече го обстрелваше със зигзагообразни електрически дъги — от късия, експлодиращ и болезнен вид. Ахмед

започна да криволичи и да прави заблуждаващи маневри, но мълниите на Аззи все повече го приближаваха, пърлеха краищата на килима и влошаваха и без това лошите му аеродинамични характеристики. Ахмед разбра, че колкото и да се опитва, нишките на тъканта вече не могат да го държат. Килимът се наклони рязко и Ахмед трябваше да се улови с две ръце за единия му край. Принцесата полетя надолу, защото вече нищо не я държеше.

Тя падаше и беше толкова ужасена, че от парализираните ѝ устни не можа да излезе дори писък. Морето се надигаше към нея бързо. В средата му имаше малък остров със стръмни скали, който летеше към нея с главомайваща скорост.

Смъртта ѝ се струваше неминуема. Но в последния възможен момент, когато остриите като игли зъбери на острова се протягаха като пръсти към нея, Аззи мина отдолу и я метна на метлите си като чувал с брашно на гърба на земно товарно животно. Докато Аззи се мъчеше да измъкне метлите от гмуркането, което сякаш неминуемо щеше да ги хвърли в морето, Принцесата усети силите на нарастващото ускорение. След това Аззи овладя положението и те отново се издигнаха към небето, спасени!

— О, чичо Аззи! — каза Принцесата. — Толкова се радвам, че те виждам. Толкова бях уплашена!

— Ти беше ужасно непослушна — отвърна Аззи. — Ако не беше толкова късно, щях да те оставя да попаднеш в харема на султана и да си направя нова принцеса. Моят Принц заслужава вярно сърце!

Принцесата каза:

— Никога повече няма да бягам! Обещавам! Ще дремя тихо в спалнята си и ще го чакам да дойде!

— Поне ще си имаш едно наум по отношение на послушанието — каза Аззи и насочи метлите към омагьосания замък.

ГЛАВА 9

След като си взе кредитната карта и остави Принцесата в замъка, където ѝ беше мястото, Аззи продължи към Париж — един от най-любимите му градове. Беше решил да не се прибира в Аугсбург няколко дни, за да може Принцът да посъзерцава портрета на Принцесата, който му беше забранено да вижда, така че по законите на психологията, да се влюби в нея.

И как по-добре да прекара това време освен в бурен живот в някой от сатанинските клубове, с които Париж още тогава се славеше?

Този, на който се спря, клубът Хелиогабалус, се намираше в една пещера под града. След като слезе надолу по една безкрайна стълба, той се озова в пещерна зала, украсена с черепи и скелети. В железните поставки горяха факли, които хвърляха мрачни сенки. Масите бяха саркофази, докарани от някой изобретателен предприемач чак от Египет, където има неизчерпаеми количества от тях. По-обикновени ковчези служеха за столове. Напитките се сервираха от келнери и келнерки в монашески одежди. Тези нещастници освен това услужливо предоставяха телата си за оргиите, с които завършваше всяка вечер. Секс и смърт — това беше един от първите барове с тематична програма.

— Какво ще желаете? — попита един доста едър човек в монашеско расо.

— Дай ми скъпа вносна бира — отговори Аззи. — Имате ли нещо за ядене?

— Начос — отвърна сервитьорът.

— Това пък какво е?

— Нещо, което е донесено от Новия свят.

Аззи си поръча начос, което се оказа овесени хлебчета, покрити с ароматен камамбер и с доматен сок. Той ги поля с една халба внесена от Англия тъмна бира и веднага се почувства по-добре.

Докато се хранеше, имаше чувството, че някой го наблюдава. Започна да се оглежда. В един далечен ъгъл имаше тъмна маса,

неосветена дори от свещ. В мрака той долови, че нещо се движи. Чувството, че го наблюдават изглежда идваше оттам.

Най-напред реши да не обръща внимание. Поръча си още една порция начос и мина на вино. След малко започна да се чувства пийнал. После, с напредването на вечерта, се напи окончателно. Но не просто като свиня, а като демон. Това наистина означава много пиян. Започна да си пее една песничка, която си пеят демоните от Ханаанската земя, когато се забавляват. Ето я:

*О, не чувствам болка пак
и никак не знам как
да наричам добрата стара веселба,
която пак ме сполетя,
защото съм пиян!*

Песничката имаше още няколко куплета, но Аззи не можеше да си ги спомни, а всъщност не можеше да си спомни и нищо друго. Беше доста късно. Имаше чувството, че стои на това място от много време. Огледа се наоколо и видя, че другите посетители са си отишли. Какво ли бяха сложили във виното му? Сега беше невероятно пиян. В стомаха си усещаше нещо особено и не беше сигурен, дали може да се изправи.

— Кой ми направи това? — каза той, но се чу само фъфлене.

— Здравсти, Аззи — разнесе се глас зад него. Имаше чувството, че вече е чувал този глас.

Опита се да се обърне, но точно тогава нещо тежко се стовари върху главата му близо до лявото ухо — много чувствително място у демоните. При нормални обстоятелства би могъл бързо да се отърси от последствията на подобен удар. Един демон не може да бъде свален лесно. Но този път алкохолът, и това което може би му бяха пуснали в чашата, го бяха обезсилили напълно. Проклятие! Беше загазил и за момента успя да си помисли само това, защото загуби свят толкова бързо, че чак не разбра това до много по-късно.

ГЛАВА 10

Аззи дойде на себе си след неопределено време. Върна се към реалността съвсем разнебитен и не много щастлив. Махмурлукът му по размер и обхват беше монументален. Опита се да се обърне, за да облекчи болката в главата си, но откри, че може да мърда съвсем малко. Изглежда ръцете му бяха завързани. Също и краката му. Целият беше завързан за един много голям стол.

Отвори очи един-два пъти с експериментална цел, после ги отвори окончателно и се огледа. Намираше се в нещо като пещера. Виждаше стените ѝ, искрящи от слюдата в скалите.

— Хей! — извика той. — Има ли някой тук?

— О, да! — каза един глас. — Без съмнение аз съм тук.

Аззи се напрегна и след малко в мрака видя някаква фигура. Беше много малка и имаше брада. Аззи позна чертите, поне тези от тях, които се виждаха под окосмяването.

— Ронир!

Защото това наистина беше джуджето, което беше накарал да му даде феликсита и съкровището си.

— Поздрави, Аззи! — каза Ронир. Гласът му трепереше от злоба. — Не се ли чувстваш много добре?

— Не, не съм съвсем добре — призна Аззи. — Но няма значение. Много лесно се възстановявам. Имам чувството, че съм оплетен в нещо, което ме държи за стола. Ако бъдеш любезен да ме освободиш и да ми дадеш чаша вода, мисля, че всичко ще е наред.

— Да те освободя? — каза Ронир. Смехът му беше презрителен, какъвто често бива смехът на джуджетата. Последва го и друг, придружен с мърморене.

— С кого говориш? — попита Аззи.

Сега, след като очите му бяха по-привикнали с полумрака, той забеляза, че освен него и Ронир в пещерата има и други фигури. Те бяха малки човечета, джуджета, и бяха застанали в кръг наоколо, а очите им светеха.

— Това са джуджетата от моето племе — каза Ронир. — Бих могъл да ви запозная, но не си струва труда. Ти не си тук за любезности и празни приказки.

— Но за какво изобщо става дума? — попита Аззи. — Длъжник си ми! Ето за какво става дума — отговори Ронир.

— Знам. Но това ли е начинът да говорим за това?

— Твоят слуга не ни пушна да влезем, когато дойдохме при теб, за да говорим нормално.

— Този Фрике! — изкиска се Аззи. — Толкова е предпазлив!

— Може и да е. Но аз си искам парите. И съм тук, за да си ги взема. Незабавно! В този момент!

Аззи сви рамене.

— Вероятно вече сте ми пребъркали джобовете. Знаете, че у себе си нямам нищо, освен дребни монети и някоя и друга резервна магия.

— И това нямаш вече — каза Ронир. — Взехме ти ги.

— Тогава какво повече искаш?

— Да ми платиш! Искам не само печалбата, която ми обеща от моето съкровище, но и самото съкровище!

Аззи се засмя.

— Драги приятелю — каза той, — няма нужда от всичко това. Всъщност, аз дойдох в Париж, за да те намеря и за да ти кажа колко добре вървят нещата с инвестицията ти.

— Ха! — каза Ронир.

Това беше възклицание, което би могло да означава всичко, но най-вероятно изразяваше недоверие.

— Хайде, Ронир! Няма нужда от всичко това! Пусни ме и ще си поговорим като джентълмени.

— Ти не си джентълмен — каза Ронир. — Ти си демон.

— А ти си джудже. Знаеш какво искам да кажа.

— Искам си парите!

— Изглежда си забравил, че се споразумяхме за една година. Не му е дошло времето. Работите ти вървят добре. Когато всичко приключи, ще получиш капитала си обратно.

— Премислих нещата и реших, че не ми харесва идеята да оставя капитала си да работи за мен по този начин. Струва ми се, че това в бъдеще може да причини нещо ужасно на трудовите класи като нас, джуджетата. Знаеш ли, един скъпоценен камък в торбата струва

два или три пъти повече от чувал камъни на чуждия пазар, който всеки момент може да колабира.

— Споразумението си е споразумение — каза Аззи — и ти се съгласи да ми оставиш камъните за една година.

— Сега вече не съм съгласен. Искам си съкровището.

— Вързан не мога да направя нищо за теб.

— Но ако те пуснем, ти ще направиш някоя магия и толкова по въпроса за нас и парите ни.

Аззи смяташе да направи точно това. За да отклони вниманието на джуджетата, той каза:

— Защо казваш „ние“? Защо се месят тези други джуджета?

— Те са мои съдружници — каза Ронир. — Може би мен ще успееш да заблудиш, но с тях няма да ти е толкова лесно.

Едно от джуджетата пристъпи напред. Беше ниско дори за джудже и брадата му беше бяла, освен около устата, където беше пожълтяла от дъвченето на тютюн.

— Аз съм Елгар — каза то. — Ти си измамил наивното джудже Ронир, но с нас наистина няма да се отървеш толкова лесно. Върни ни парите веднага. Или...

— Казах ви! Нищо не мога да направя със завързани ръце. Дори и носа не мога да си изсекна.

— А защо ти е да секнеш носа си? — попита Елгар. — Не виждам да ти тече.

— Казах го фигуративно — поясни Аззи. — Имах предвид...

— Знаем какво имаше предвид. Няма да ни измамиш, скъпи приятелю. След като не можеш да платиш, имаме чудесен план за теб.

— Мога да платя, но не и завързан за стол! — Аззи се усмихна подкупващо. — Развържете ме и ме пуснете да потърся пари. Ще се върна веднага. Ще се закълна, с която клетва искате.

— Никъде няма да ходиш — каза Елгар. — Ако те пуснем и на сантиметър, веднага ще се нахвърлиш върху нас с проклетите си магии! Не, докато броя до три трябва да върнеш всичко, което дължиш на Ронир. Едно, две, три. Нямах пари? Тогава това е.

— Какво искаш да кажеш? — попита Аззи. — Кое е „това“.

— Заслужи си го, това е „това“.

— Защо?

Елгар се обърна към другите:

— О'кей, момчета, да го закараме при Колелото на труда.

Аззи никога не беше чувал за него досега, но изглежда скоро щеше да научи какво представлява. Десетки малки груби ръчички вдигнаха стола и Аззи и ги понесоха по-навътре в пещерата.

ГЛАВА 11

Докато се движеха нататък по галерията, джуджетата пееха. Те навлизаха все по-навътре и по-навътре в недрата на земята и минаваха покрай сталактити, сталагмити, камилски гърбове, заобикаляха пропасти, джапаху в потоци. Беше много тъмно и от опитите да види нещо Аззи го заболяха очите. Джуджетата продължаваха да пеят, после започнаха други песни, на език, който Аззи не разбираше, и най-накрая стигнаха до една подземна равнина.

— Къде е това? — попита Аззи.

Те не му обърнаха внимание. Когато го отвързваха от стола и го завързваха за нещо друго, го държаха десетки малки ръчички. На Аззи то му заприлича на нещо като рамка с дървени и метални части. Когато се опита да направи крачка това, на което беше стъпил, се раздвижи. След миг разбра, че е завързан здраво във вътрешната страна на голямо колело, подобно на воденично. Краката му бяха свободни, но ръцете му бяха здраво хванати за някакви дръжки, които идваха някъде отстрани.

— Това — каза Ронир — е Колелото на труда. Ти ще ходиш в него, а то ще се върти. Чрез система зъбни колела то задвижва машини в една от горните зали.

— Интересно — отбеляза Аззи. — И какво?

— От теб се очаква да ходиш в колелото и да го въртиш. Така ще ни помогнеш и ще изплатиш дълга си. Ще ти отнеме само няколкостотин години.

— Забрави го — каза Аззи.

— Както искаш — каза Ронир. — О'кей, момчета, отваряйте шлюза!

Някъде горе се чу стържещ звук. След това нещо започна да пада. Както носът му подсказа, това беше дъжд от екскременти. Но не бяха обикновени демонски или човешки. С тях Аззи си беше имал работа. Тези бяха толкова отвратителни, че рецепторите на носа му се опитаха да си направят харакири.

— Каква е тази гадост? — попита той.

— Отлежала и ферментирала тор от дракон — обясни Ронир. — Намираме се в близост до леговище на дракон, която пробихме отдолу, за да имаш стимул за работа.

Краката на Аззи започнаха да се движат сами. Колелото се завъртя. След малко пороят от драконови екскременти спря.

— Така е направено — каза Ронир, — че ще започне отново, ако престанеш и ще продължава, докато не започнеш отново.

— Няма ли да имам почивки? — попита Аззи.

— Ние ще ти кажем кога можеш да почиваш — каза Елгар, а останалите джуджета се разсмяха.

— Слушайте! Имам важна работа! Трябва да ме пуснете, за да организирам някои неща! Ще ви върна парите...

— Ще ги върнеш, демон. Няма съмнение — каза Ронир. — В натура. С труд. Ще те проверим по-късно, демон.

И джуджетата си тръгнаха. Аззи остана сам, крачещ и отдаден на отчаяни мисли.

ГЛАВА 12

Аззи крачеше и се ядосваше на себе си, че не бе казал на Фрике къде отива. Просто излезе от къщи, без да остави никакви инструкции на слугата си. Сега, точно когато трябваше да се бърза най-много, защото времето за приключенията на Принца беше дошло и отминаваше, той бе хванат в тъмнината под Париж и бе осъден да върти някакво си колело заради някаква си шайка глупави джуджета.

— Ей, здрасти — каза един глас. — Ти демон ли си?

— Кой говори?

— Погледни долу до десния си крак и ще видиш. Аззи погледна и видя един червей, дълъг около шест сантиметра.

— Ти червей ли си?

— Да, аз съм червей. А ти демон ли си?

— Точно така. И ако можеш да ми помогнеш, аз ще ти предложа една сделка, на която не можеш да устоиш.

— Каква е тя? — попита червеят.

— Ако ми помогнеш да се измъкна оттук, ще те направя крал на червеите.

— Ако искаш да знаеш, ние червеите нямаме крал. Имаме областни лидери и висш съвет.

— Ще те направя шеф на съвета.

— Най-напред трябва да стана областен лидер. Иначе не могат да ме изберат.

— Добре де, ще те направя областен лидер. Как се казваш?

— Елтън Уормбруд. Но приятелите ме наричат Том.

— Добре, Том. Какво ще кажеш? Ще ми помогнеш ли?

— Може би. Тук беше доста тихо досега. Може би ще ти помогна, за да си възвърна спокойствието. От друга страна обаче може и да не ти помогна.

— Последно какво ще бъде?

— Не знам. Не ме карай да бързам. Ние червеите мислим малко бавно.

— Извинявай. Размисли спокойно... Размисли ли?

— Не. Дори не съм и започнал. Аззи овладя нетърпението си.

— Добре, мисли колкото си искаш. Извикай ме, когато си готов.

Червеят не отговори.

— Съгласен ли си?

— С какво да съм съгласен?

— Да ме извикаш, когато си готов.

— Не виждам нищо лошо в това — отговори червеят. — Но не се надявай прекалено.

— Не се тревожи за това. Ще почакам.

И Аззи започна да чака, без да спира да върти колелото. Чуваше как червеят се движи из помещението — ту на повърхността, ту се заравяше в пръстта и под скалите. Времето минаваше. Аззи не можеше да каже колко е изминало. Струваше му се, че е ужасно много. Най-досадното беше, че го сърбеше гърдният кош. Сърбежът е най-неприятното нещо, когато ръцете ти са завързани за колело. Аззи видя, че като се изпъне назад, би могъл да достигне гърдите си с опашка. Много внимателно, тъй като върхът ѝ беше остър, той се почеса.

Почувства се отлично. Само че, ужасно неприятно, имаше нещо, което му попречи да се почеше наистина както трябва. Той обви предмета с края на опашката, като внимаваше да не го изпусне. Успя. Стисна го и го дръпна напред така, че да може да го вижда. Беше дълъг няколко сантиметра, направен от някакъв метал.

— Още мисля — каза червеят.

— Много добре — отвърна Аззи.

Той наведе глава и свали от врата си кордата, на която висеше предметът. След това го поднесе към ръката си и го докосна, като първо прибра ноктите си, за да го почувства по-добре. Беше ключ. Аззи си спомни. Беше задържал един резервен ключ от замъка и го беше окачил на врата си, където щеше да е на сигурно място, независимо колко пъти се преоблича. Беше обикновен и в дръжката му беше инкрустиран малък скъпоценен камък. Спомни си, че в него беше заложил малка магия. Беше забравил каква е тя.

Попита я:

— Как е името ти и какво можеш да правиш?

Едно тъничко гласче от камъчето отговори:

— Аз съм Дириган и отварям ключалки.

— Това е страхотно! Можеш ли да отключиш тези окови?

— Чакай да ги погледна.

Аззи поднесе ключа към оковите. Светлинката в скъпоценния камък пулсираше меко.

— Мисля, че мога да се справя — каза Дириган и запулсира по-силно, после угасна. Оковите се отвориха.

Аззи измъкна ръцете си.

— Сега ме изведи навън.

Червеят надигна заоблената си глава и каза:

— Още мисля.

— Не говорех на теб.

— О, много хубаво. Защото и без това нищо не ми е дошло наум.

— Какъв ум? — промърмори Аззи.

Със свободни ръце той отново се почувства силен и способен да действа. Отдалечи се от колелото. Нека сега отгоре да пада каквото си ще! Нали той не беше там!

— А сега — каза си Аззи — да намерим пътя навън. Магия, дай малко светлина.

Скъпоценният камък засвети по-ярко и по стените на пещерата заиграха сенки. Аззи направи няколко крачки и спря озадачен. Можеше да тръгне в пет различни посоки.

— Накъде да вървя? — попита той камъка.

— Откъде да знам? Аз съм дребна магия. А и вече нямам сили.

Светлината угасна.

Аззи беше чувал за тези подземни галерии на джуджетата. Бяха много опасни, защото твърде често на подовете им имаше дупки, така че минаващите да падат в тях. В повечето случаи те бяха много дълбоки, пълни с отвратителни неща и ужасен шум. Ако попаднеш в нещо такова, може и никога да не излезеш оттам, а най-лошото беше, че Аззи, както всички демони, беше безсмъртен. Можеше да остане на едно такова място с векове, може би завинаги. Нямахше да умре, но щеше да се отегчи до смърт. Говори се, че поради една или друга причина под земята има погребани демони, които още стоят там от най-ранни времена.

Той направи няколко крачки. Червеят се размърда и каза:

— Това не е пътят. Аззи се върна.

— Накъде да вървя?

— Още не съм решил дали да ти помогна, или не.

— По-добре е да решиш бързо. Предложението ми не е вечно.

— О, добре — каза Том. — Ще ти помогна. Тръгни по най-десния проход. Той е безопасен.

Аззи го послуша. Още с влизането, земята под краката му се пропука и той започна да пада. Имаше време, колкото да извика:

— Нали каза, че тук е безопасно!?

— Ха, ха, излъгах те! — извика червеят. Аззи падаше и падаше.

Но само на малка дълбочина. Може би около метър. В дясно видя метална врата, на която с фосфоресциращи букви беше написано:
ИЗХОД.

Аззи изруга и излезе.

ГЛАВА 13

В Аугсбург Фрике кършеше ръце, разхождаше се напред-назад из двора и поглеждаше към небето в очакване на знак, че любимият му господар се завръща. Изведнъж видя малка черна точица, която бързо се превърна в Аззи.

— О, господарю! Най-накрая си дойдохте!

— Дойдох си веднага, щом успях — отговори Аззи. — Бях задържан от шайка джуджета, купчина драконски тор, трудово колело и червей шизофреник. Надявам се, че си прекарал добре и си се грижил за Принца както трябва.

Лицето на Фрике се изкриви от мъка.

— Грижих се за него, доколкото можах. Драконски тор?

— Драконски тор. Наруши ли той забраната ми? Качи ли се в заключената стаичка?

— Да, господарю.

— И когато влезе вътре, намери ли малкото заключено ковчеже в горното чекмедже на бюрото ми?

— Намери го веднага, господарю.

— И когато го отвори, видя ли миниатюрния портрет на спящата Принцеса?

— Да, господарю.

— Тогава защо не ми разкажеш със собствените си зле подобрени думи какво се случи след това?

— Господарю, той погледна портрета, после погледна встрани, после пак върна погледа си на него. Взе го с лявата си ръка и подръпна устните си с дясната. Прокашля се: „Ъхъ, ъхъ“, като човек, който не знае какво да каже, но чувства, че трябва да каже нещо. Остави портрета внимателно. Обърна се и се отдалечи на две крачки. След това се върна и го вдигна пак. Пак го остави, погледна встрани и, с лявата ръка този път, подръпна горната си устна.

— Чудесни подробности, Фрике — каза Аззи, — но не можеш ли да преминеш към същността, на нещата?

— Разбира се, господарю. След като известно време се забавляваше да гледа портрета на младата дама или, по-правилно е да кажа, че му хвърляше погледи крадешком, той се обърна към мен и каза: „Фрике, това момиче е страхотно“.

— Това ли бяха думите му?

— Съвсем точно ги предавам, господарю. Не знаех какво да му отговоря, така че издадох нисък животински звук с гърлото си. Реших, че младежът ще може да го тълкува както намери за добре. Правилно ли съм постъпил, господарю?

— Много разумно, Фрике. И какво стана после?

— Ами... обиколи стаята един-два пъти и ми каза: „Защо чичо Аззи я е крил от мен?“

— Аха — каза Аззи.

— Моля, господарю?

— Няма значение. Безсмислено възклицание. А ти какво му каза?

— Казах: „Поради причини, най-добре известни нему, млади Принце“. После отново издадох животинския звук.

— Много добре, Фрике. После?

— После продължи да гледа и да си играе с устната си, а правеше и други движения, които пропускам за краткост, и накрая каза: „Фрике, трябва да я имам.“

— Знаех си, че планът ще успее! — каза Аззи. — Какво още каза той?

— Това беше всичко през първия ден, господарю. — През втория стана нетърпелив. Искаше да знае къде сте вие. Понеже е младеж с чувство за отговорност, искаше да има позволението ви, преди да тръгне да я търси.

— Добро момче — каза Аззи. — Къде е сега?

— Отиде. Скоро след това реши, че не може да чака повече.

— Къде отиде?

— Как къде? Да търси Принцесата разбира се. Както искахте вие, господарю. Изчака пет дни и повече не издържа, заради страстта, която портретът разпали у него. Нима не искахте да стане точно това, господарю?

— Исих. Но първо трябваше да получи инструкции и специално оръжие. Какво взе със себе си?

— Отиде в оръжейната и си избра меч и броня от окачените на стената. След това взе парите, които вие, господарю, бяхте оставил в скрина, и ми каза, че тръгва и че ще се върне с Принцесата. Каза, че се надява да не му се сърдите.

— Проклятие! — извика Аззи. Той тропна с крак и потъна в земята до кръста. Измъкна се с усилие.

Когато Аззи пристигна, Бабриел се разхождаше около къщата. Той чу последните думи и попита:

— Но какво има? Нали това се искаше от него?

— Да, но не трябваше да тръгва толкова рано — отговори Аззи. — Направил съм това приключение трудно и опасно. Само така то би привлякло вниманието на Висшите сили. Той ще се изправи срещу опасни магии, с които обикновените хора е по-добре да не се занимават. А и изобщо няма вълшебната защита, която му бях приготвил!

— Какво ще стане сега? — попита Бабриел.

— Трябва да му занеса нужните неща. И трябва да го направя бързо! Много бързо. Каза ли къде смята да започне да търси?

— Нито дума, господарю.

— Накъде тръгна, тогава?

— Право нататък — отговори Фрике и посочи с ръка.

Аззи погледна нататък и промърмори:

— Север. Тръгнал е на север. Лош знак! Фрике, трябва да го намерим преди да е станало късно!

ЧАСТ ШЕСТА
ДОСТА ЩАСТЛИВ МЕЧ

ГЛАВА 1

Принцът яздеше сам през гъстата зелена гора, отвъд познатите полета и хълмове, в непознатата земя, простираща се нататък. Яздеше на север и размишляваше за мечовете. Знаеше, че Доста щастливият меч не е така добър като Наистина омагьосания меч, но все пак е по-добър от обикновения. Той вдигна Доста щастливия си меч и го погледна. Беше необикновено красиво оръжие — с изящно украсена дръжка и висящи на нея пискюли. Беше един от най-хубавите мечове, които някога е виждал. Беше значително по-малък от широките оръжия на мода по онова време и беше съвсем прав, без никакви турски извивки, много благодаря! Беше двуостър, добре наточен и от двете страни и върхът му беше като игла. Само това беше достатъчно, за да го отличи от обикновените мечове, които бяха остри само от едната страна и изобщо нямаха качествен връх.

Доста щастливият меч е хубаво оръжие, но има и своите недостатъци. Той е само един от многото видове Омагьосани мечове и Аззи, който бързаше да намери оръжие за Принца, не погледна както трябва в коша, от който го извади. Може би си мислеше, че всички омагьосани мечове са еднакви. Не се досети, че „омагьосан“ е само родово понятие за мечове с един или друг тип магия.

Омагьосаните мечове се различават значително по своята ефикасност. Има (или е имало) Нечупливи мечове, и такива, които никога не се предават. Мечовете, които безпогрешно убиват опонентите си, са сравнително редки, макар че всеки оръжеен майстор се стреми да придаде на оръжията си именно това качество. Всепобеждаващите мечове се срещат от време на време, но това мощно оръжие обикновено надживява собственика си, който, след като не може да бъде победен в бой, най-често бива отровен от близък приятел, жена си или жената на близък приятел. Дори и с перфектен меч хората не напускат този свят живи.

Принцът продължаваше да язди през гъстата гора. Разбира се, тя беше омагьосана. Дърветата също бяха омагьосани — тъмни и мрачни

— един зелен свят, през който прелитаха черни сенки. Беше като древните гори на Стария континент и криеше орди чудовища.

След време Принцът стигна до една полянка, заобиколена от всички страни с тъмнина и заплаха. В далечния ѝ край той забеляза шатра, направена от зелен и оранжев плат. За едно дърво недалеч беше завързан силен черен кон. Беше висок и красив — истинско бойно животно.

Принцът се приближи до шатрата. Пред нея беше оставена тежка черна ризница, отлично направена, инкрустирана тук-там с перли. Собственикът ѝ очевидно беше богат и силен.

Отпред, на пилона със знамето, беше окачен ловджийски рог. Принцът го взе и го наду. Преди още ехото да заглъхне, в шатрата нещо се размърда. След това се показа един мъж. Той влачеше след себе си една красива припаднала жена.

— Кой надува рога ми? — попита рицарят.

Беше облечен с ярко раирано бельо. Когато видя Принца, презрителната му гримаса стана още по-презрителна.

— Аз, господине — отвърна Принцът. — Тръгнал съм, за да спася Спящата красавица от магията.

— Ха! — каза рицарят.

— Защо казваш „Ха“? — попита Принцът.

— Защото, когато чуя за такова дребно и абсолютно незначително приключение, не мога да не издам презрителен звук.

— Значи твоето приключение е по-значително?

— Разбира се! — отвърна рицарят уверено. — Защото трябва да знаеш, млади човече, че аз съм Парсифал и търся Светия Граал.

— Светия Граал, а? — попита Принцът. — А сигурен ли си, че е по тези места?

— Разбира се. Това е омагьосана гора и в нея са всички неща. Светият Граал със сигурност е тук.

— Ами жената? — попита Принцът.

— Моля?

— Тази жена, която държиш за косата. Парсифал погледна надолу.

— О, тази ли? Тя не означава нищо.

— Но какво правиш с нея?

— Трябва ли да го кажа на глас?

— Разбира се, че не. Имам предвид...

— Знам какво имаш предвид — каза Парсифал. — Тя е тук, за да има с какво да си играя, докато се появи Граалът.

— Разбирам — каза Принцът. — Между другото, трябва ли ти този кон?

— Моят кон?

— Просто питам. Защото, ако не ти трябва, бих могъл да го използвам. Доста по-голям и по-силен е от моя.

— Това е най-чудатото нещо, което съм чувал от много време насам! — каза Парсифал. — Някакво си бебе рицар, още с жълто около устата, идва в лагера ми и ме пита дали ми трябва коня ми! Не. Разбира се, че не, млади момко! Ако ти трябва на теб, вземи го!

— Благодаря — каза Принцът и слезе от седлото. — Наистина съм ти много благодарен.

— Само че най-напред, ще трябва да се биеш с мен, за да го вземеш.

— Знаех си, че ще има някакво условие.

— Така е. Има. Виждам, че си въоръжен с Доста щастлив меч.

— Аха — каза Принцът. — Много е хубав, нали?

— Хубав е — съгласи се Парсифал. — Но, разбира се, не е Наистина омагьосан меч като моя.

Той извади меча си и го показва.

— Предполагам, че меч като моя не може да свърши много работа срещу меч като твоя — каза Принцът.

— Да, честно казано и аз мисля така. Доста щастливите мечове не са лоши, но не можеш да очакваш много от тях в схватка срещу един Наистина омагьосан меч.

— Така си е. Слушай, сигурен ли си, че трябва да се бием?

— Боя се, че да — отвърна Парсифал и нападна.

Принцът отскочи встрани и размаха Доста щастливия си меч. Двете оръжия се удариха едно в друго със свръхестествен звън. Последва го още по-свръхестествен звън, когато острието на Принца се счупи.

— Победих! — извика Парсифал и вдигна меча си за смъртоносния удар. — Грхрхр!

Принцът си помисли, че това е краят, така че използва последните секунди, за да прехвърли спомените си, които не бяха кой

знае колко много.

Но земните му дни още не бяха свършили. Тъй като мечът му беше Доста щастлив, при това от добрите за класа си, когато се счупи, едно-единствено остро парче полетя и се заби в гърлото на Парсифал.

Това и беше причината за звука: „Грхрхр“, който Парсифал издаде, преди да се свлече на земята с трясък.

— Съжалявам, но си го търсеше — каза Принцът. Той се обърна и тръгна, като смяташе, че някой друг ще дойде, за да го погребее.

— Вземи красивия меч — препоръча му един глас.

— Кой каза това?

— Аз — обясни мечът на Парсифал. — Вземи и коня.

— Кой си ти?

— Наричат ме Екскалибур.

— Какво говорят за теб?

— Прочети руните ми.

Принцът взе оръжието и погледна блестящото му острие. По него наистина имаше гравирани руни, само че той не можеше да ги прочете. Погледна меча с респект и го попита:

— Защо ме заговори?

— Не би трябвало — съгласи се Екскалибур, — но не можех да допусна да си отидеш и да ме зарежеш тук. Ще остана без работа, а аз страшно обичам да работя. Ще видиш, че съм много полезен. Ако някой ти създава неприятности, ще трябва да си има работа с мен. Когато Принцът тръгна към коня, го спря глас:

— Чакай, господине!

Беше жената.

— Моля те за помощ в името на рицарската ти клетва! — добави тя.

Въпреки че не си спомняше да е давал каквито и да било клетви, Принцът попита:

— Каква точно помощ имаш предвид?

— Аз съм валкирия — обясни жената. — Този мъж ме победи на бойното поле, като се направи на умрял, за да ме подмами да се приближа. Сега мога да си отида вкъщи само като повикам Дъгата, а със себе си трябва да имам подходящ трофей. Ще ми помогнеш ли да намеря рога, който той ми взе?

— Това не е трудно — отвърна Принцът, — особено, ако е онзи, който надух, когато дойдох. Този на пилона до шатрата ли е?

— Наистина е той — каза жената, отиде до рога, взе го и го наду по вълшебен начин.

В същия миг от небето се спусна краят на една дъга, който без малко щеше да събори Принца.

— Благодаря, добри господине — каза жената и започна да събира бронята на Парсифал.

— Няма ли да вземеш и умрелия рицар? — попита Принцът. — Мислех, че ви трябват такива неща.

— Не ми трябва рицар, който не може да спази легендата такава, каквата е. От друга страна, хубавите брони не се срещат често.

Тя чулна гърдите на ризницата с изострения си нокът, занесе частите до дъгата, изпрати въздушна целувка, извика „Ще се видим пак“ и изчезна сред огнен блясък.

Принцът продължи да язди през гората. На гърба му беше привързан Екскалибур, а зад него вървеше старият му кон. Беше чудесно да чувства, че мечът е там. След малко чу тихо мърморене край дясното си ухо и разбра, че това е мечът.

— Какво има?

— Нищо особено. Само лека ръжда.

— Ръжда? — Принцът го извади от канията и го огледа. — Не я виждам.

— Усецам как ме хваща. Имам нужда от миропомазване.

— Нямам с какво.

— Малко обикновена или божия кръв ще свърши работа.

— Нямам.

— Тогава зарежи тази работа, момче, и ме остави да си мечтая за старите дни.

На Принца това му се видя много странно, но той не каза нищо и продължи.

Сега му се строи, че мечът е заспал, защото от него идваше равномерен хъркащ звук. Нямахше представа, че говорещите мечове могат и да хъркат. Опита се да не обръща внимание и продължи нататък, докато не стигна до един човек с монашески одежди.

Монахът го поздрави и всеки продължи по пътя си, но след малко Екскалибур се обади:

— Видя ли коварния му поглед?

— Нищо толкова не видях.

— Искаше да те убие! Такова нахалство! Такава дързост! И такава злоба!

— Не видях нищо толкова — каза Принцът.

— Искаш да кажеш, че съм лъжец?

— Разбира се, че не — отрече Принцът, защото е съвсем естествено да си предпазлив, когато разговаряш с говорещ меч, особено ако е с руни.

— Надявам се да срещнем този монах отново — каза Екскалибур и издрънча нагоре-надолу в канията си със зловец смях.

По-късно през деня срещнаха група търговци. Те бяха достатъчно учтиви, но след това мечът обясни, че всъщност са били крадци, които са смятали да повалят него, Принца, и да откраднат меча му. Принцът отново не се съгласи, но Екскалибур не искаше и да чуе. Най-накрая той се измъкна от канията си и каза:

— Веднага се връщам. — След това изфуча в гората.

Върна се след около час, целият изпоцапан с кръв и олюляващ се.

После започна да ругае и да пее като пиян човек, а и да обвинява Принца, че му крои нещо лошо, например да го претопи в първата ковачница, до която стигнат. Очевидно Екскалибур имаше проблеми.

Същата вечер, когато спря за малко да си почине и мечът заспа, Принцът стана и побягна от него колкото му държат краката.

ГЛАВА 2

Освободен от зловещата компания на Екскалибур, Принцът продължи сам нататък през гората. От двете му страни се извисяваха огромни дървета, а лиани и други пълзящи растения изпълваха всичкото останало пространство. Пейзажът напомняше подводен — беше зелен и мокър — и от всички страни долитаха странни, звуци.

Принцът ходеше пеша. За жалост, големият силен кон на Парсифал беше избягал заедно с неговия, когато той се махна от Екскалибур.

Междувременно, в Аугсбург Аззи обикаляше трескаво имението и се мъчеше да събере нещата, които трябваше да даде на Принца след като го открие.

— Бързо, Фрике, по-бързо сложи флакон вълшебен мехлем за рани!

— За прободни или за рани от чук по главата, господарю?

— По-добре сложи и двете, защото не знаем в какво ще се забърка.

— Госпожица Илит е тук, господарю — съобщи му Фрике.

— О! Мислех, че наглежда Принцесата... Още превръзки.

— Прави го, макар че по време на отсъствието ви тя счита за необходимо да изпълнява споразумението от ваше име и да докладва на наблюдателя ежедневно.

— На наблюдателя? На Бабриел? Разбира се. Добро момиче. Къде е тя?

— В гостната. Разговарят с ангела на чаша чай... Ето превръзките.

— Ще се отбия да ги поздравя преди да тръгнем. Благодаря, Фрике.

Илит и Бабриел се гледаха крадешком над високите бутилки вино и през мъглата, която заобикаляше димящите, току-що изпечени питки. Изглежда бяха започнали да се наслаждават на компанията си. Това личеше по начина, по който Илит извиваше назад гърба си при

всяка възможност. Що се отнася до Бабриел, изглежда той беше под влиянието на някакъв небесен аналог на земното желание.

Аззи влезе в стаята с усмивка (или гримаса) и Илит стреснато скочи на крака.

— Аззи, мили, мислех, че още не си се върнал! — каза тя и се втурна към него да го прегърне. — Просто се възползвах от възможността!

— Каква възможност? — попита Аззи.

— Как каква? Ами да видя как вървят нещата при теб. Докъде си стигнал?

— Моментът е критичен — отбеляза Аззи и се освободи от прегръдката ѝ, — трябва веднага да отида на мястото на действието. Мисля, че е по-добре да се върнеш в замъка и да наблюдаваш събитията оттам. Здравсти, Баби! Как я кара Доброто тези дни?

— А! Тъкмо открихме нещо ново и много вълнуващо за нашия строеж. Нарича се „стъклопис“. Бих искал да ти го покажа някой път.

— Извинявай, но точно сега бързам. Стъклопис?

— Да. Нещо наистина красиво и поучително.

— Хм. Звучи ужасно. Съжалявам, но не мога да остана повече. Изпийте още по едно. Ще ви се отрази добре. Фрике! Взехме ли всичко необходимо?

— Ето това е последното, господарю — извика Фрике в отговор и влезе в гостната.

В ръцете си държеше чифт високи ботуши за езда, направени от мека червена кожа. По тях нямаше нищо необикновено, освен двата малки циферблата, монтирани в токовете.

— Ботушите ми Седем Левги! — извика Аззи. — Фрике, ти си гений!

Аззи обу ботушите, метна на гръб чувала с магиите, няколкото резервни меча и някои други дреболии. След това чукна токовете и активира ботушите.

— Тръгвам! — извика той и премина през входната врата с една единствена крачка, след което се устреми във въздуха.

Бабриел и Илит хукнаха до прозореца, за да гледат, защото никога досега не бяха виждали ботуши Седем Левги в действие. Тези не бяха нови, но работеха отлично. Аззи излетя съвсем ниско над покривите на Аугсбург и продължи да набира височина.

Ботушите Седем Левги го издигнаха високо и Аззи видя голямата гора под себе си, простряла се до хоризонта като безкрайно зелено море. От време на време в нея се срещаха населени места. Аззи летя дълго и понеже не знаеше къде се намира, реши да попита за посоката. Опита се да накара ботушите да го свалят на земята, но те отказаха да променят курса си. Ето това беше проблемът с ботушите Седем Левги. Вземат нещата прекалено буквално. Носят те седем левги и нито сантиметър по-малко или повече. Аззи протегна надолу ръка и започна да ги удря.

— Искам да слеза веднага!

Но те не му обърнаха никакво внимание или поне не регистрираха оплакването му. Продължиха да го носят през няколко реки и градове, докато накрая не го свалиха в покрайнините на някакво селце.

Изумените селяни от Вуден, източна Влахия, с изумление наблюдаваха гладкото кацане на демона в центъра на петъчния пазар.

— Омагьосаната гора! — извика Аззи. — Къде е?

— Коя омагьосана гора? — извикаха селяните в отговор.

— Тази с омагьосания замък и Спящата красавица!

— Назад, на около две левги — казаха селяните и посочиха натам, откъдето Аззи току-що беше дошъл.

Той отново се издигна във въздуха и отново ботушите направиха крачката си от седем левги.

Започна изтощителна борба. Аззи се чудеше в коя посока да полети, за да може в края на краищата да стигне до замъка след определен брой прелитания по седем левги всяко. Доста време му отне, докато прецени правилните ходове.

И ето, най-после вълшебната планина се показа пред очите му. Позна я по мъглата, която беше надвиснала над нея. А сега, къде точно в околността беше Принцът?

ГЛАВА 3

Принцът вървя през гората цял ден. Теренът беше сравнително равен и имаше множество искрящи поточета, а тук-там и плодни дръвчета, от които си откъсна обяда. Слънцето започна да залязва и позлати клоните и листата. След малко той достигна до една полянка, на която реши да си почине.

Когато се събуди, нощта беше настъпила и нещо минаваше покрай него. Той се изправи на четири крака и се мушна в близкия храсталак, като посегна, за да вземе меча си, но си спомни, че го е изоставил. Извади една кама и погледна през листака. Видя, че на поляната излиза едно малко космато пони.

— Здравей, млади момко — каза понито, след като се доближи до храсталака.

Принцът не се изненада, че понито може да говори. В края на краищата, гората беше омагьосана.

— Здравсти — отвърна той.

— Къде отиваш? — попита понито.

— Търся един омагьосан замък, който е някъде тук. Трябва да спася една Принцеса, която също е омагьосана и спи в него.

— О, пак ли Спящата красавица — каза понито. — Знаеш ли, че не си първият, който се интересува от нея в тази гора?

— Къде са другите?

— Всички загинаха. Освен няколко, които още не са се отказали, но и те скоро ще загинат.

— О, съжалявам за тях, но предполагам, че така и трябва да бъде. Не бива да я събужда не който трябва.

— Значи ти си, който трябва?

— Да.

— Ти си Принцът?

— Да.

— Тогава тебе търся. Изпратиха ме да те намеря.

— Кой те изпрати?

— А — отвърна понито, — това е цяла история. Ще разбереш по-късно. Тоест, ако си жив дотогава.

— Разбира се, че ще съм жив. В края на краищата, аз съм този, който трябва.

— Качи се на гърба ми — каза понито. — Можем да говорим, докато вървим.

ГЛАВА 4

Принцът и понито тръгнаха и не спряха, докато не стигнаха до една поляна, на която бяха разпънати много шатри. Между тях се разхождаха рицари с празнични доспехи, ядяха барбекю и флиртуваха с дами с прозрачни воали, които ходеха насам-натам и разносяха вино, медовина и други напитки. Дори имаше и малък оркестър, който свиреше игрива музика.

— Приличат на почтени хора — каза Принцът.

— Не се заблуждавай — отвърна понито.

— Защо мислиш, че се заблуждавам?

— Слушай, каквото ти казвам.

Принцът знаеше (с тази част на мозъка си, в която се съхраняваха древни мъдрости), че на малките космати понита, които тайнствено се появяват в гората, може да се вярва. От друга страна, той знаеше, че няма защо да вярва, защото, ако човек винаги слуша гласа на разума, никога няма да направи нищо интересно.

— Но аз съм гладен — каза Принцът. — А може би тези рицари знаят и пътя за замъка.

— Не казвай, че не съм те предупредил — каза понито.

Принцът го ритна в ребрата и то тръгна нататък.

— Здравейте! — извика Принцът, когато спря в средата на лагера.

— Здравей — извикаха рицарите в отговор.

Принцът се приближи още.

— Ти рицар ли си? — попита най-главният.

— Да, рицар съм — отвърна Принцът.

— Тогава къде ти е меча?

— Това е дълга история.

— Разкажи ни я!

— Срегнах меча, наречен Екскалибур — започна Принцът. — Помислих си, че е меч като меч, но едва тръгнахме и той отвори такава една уста, че няма да повярвате. И продължи да се държи все по-

странно и по-странно, така че накрая трябваше да го изоставя, за да не ме убие.

— Това ли е историята? — попита един от рицарите.

— Това е, което се случи.

Рицарят махна с ръка. От една бяла шатра излязоха двама, които носеха синя сатенена възглавничка, върху която беше поставен меч. Той беше назъбен от удари, покрит с ръжда, пискюлите му бяха мръсни и проскубани, но личеше, че е Екскалибур.

— Това ли е твоят меч? — попита рицарят.

— Да. Макар че последния път, когато го видях, не изглеждаше толкова зле.

Екскалибур се обади с тънък разтреперан глас:

— Благодаря, приятели! Мисля, че мога да стоя и сам.

Той стана от възглавницата, като едва не падна, но после се закрепил на едно място. Яркият скъпоценен камък на дръжката гледаше Принца, без да трепне.

— Той е — каза Екскалибур. — Без съмнение това е този, който ме изостави на бойното поле.

Рицарите се обърнаха към Принца:

— Мечът твърди, че си го изоставил на бойното поле. Вярно ли е това?

— Не беше така — отговори Принцът. — Този меч бълнува!

Екскалибур се олюля, после пак застана стабилно.

— Приятели! — каза той. — Приличам ли ви на побъркан? Казвам ви, той ме захвърли без никаква причина и ме остави да ръждясвам в подножието на един хълм.

Принцът докосна с показалец слепоочието си, за да покаже, че този, за когото се отнася жеста, е побъркан.

Рицарите не изглеждаха много убедени. Един от тях каза на съседа си:

— Малко е особен, наистина, но не е побъркан. Друг от тях — висок мъж със сива брада, орлов поглед и тънки като на официален говорител устни, излезе напред със свитък пергамент и перодръжка.

— Име?

— Принц.

— Професия?

— Също като името.

- Настояща задача?
- Специална мисия.
- Каква мисия?
- Митична.
- Същност на мисията?
- Събуждане на Спящата красавица.
- С какви средства?
- Целувка.

След като приключиха с въпросите, рицарите се оттеглиха в едно тихо кътче, за да обсъдят какво да правят по-нататък, като оставиха Принца завързан с копrienено въже под един храст.

Струваше му се, че тези не са от обикновените рицари. Задаваха неочаквани въпроси. Лицата им — кокалести, бледи, полускрити под разпадащите се от употреба шлемове — никак не предразполагаха към спокойствие. Чу ги да си говорят:

- Какво ще правим с него?
- Ще го изядем.
- Не ще и дума. Въпросът е как?
- Фрикасето е вкусно.
- Миналата седмица ядохме рицар фрикасе.
- Тогава първо да приключим с понито.
- Как.

— Да го опечем с подправки. Някой виждал ли е подправки наоколо?

Принцът веднага реши, че или истинските рицари не разговарят както той беше предполагал, или че тези не са истински, а са демони в рицарски доспехи.

След малко всички се съгласиха да бъде фрикасе, само че имаха известни проблеми докато разпалят огъня. Наскоро беше валяло и не можаха да намерят сухи дърва.

Най-накрая намериха малко саламандърче. Сложиха върху него мокрите подпалки и силно го удряха по носа, когато се мъчеше да се измъкне. Скоро подпалките се разгоряха както трябва. Двама рицари се заеха с приготвянето на соса, други двама с маринатата, а останалите започнаха да пеят.

Принцът знаеше, че е в смъртна опасност.

ГЛАВА 5

Аззи отново тръгна, като изостави ботушите Седем левги в полза на собствената си способност да лети. След известно време в далечината забеляза огън. Приблужи се до него, направи един кръг, фокусира погледа си и видя Принца, завързан като чувал, в очакване да го стотвят фрикасе, докато понито вече се печеше и пищеше.

— Не можете да направите това! — викаше то. — Още не съм го инструктирал както трябва!

Рицарите демони продължаваха да пеят.

Аззи бързо се спусна в храстите недалеч. Тъкмо мислеше какво да направи, за да обърка рицарите, когато изведнъж до него се появи Бабриел с великолепна бяла ризница и с трептящи ослепителни бели крила.

— Дошъл си да се похвалиш с катедралата ли? — попита го Аззи.

Бабриел го изгледа строго.

— Надявам се не смяташ сам да отидеш там, старче?

— Разбира се, че смятам — отвърна Аззи. — Мислиш, че ще оставя героя си да бъде изяден от демони ренегати?

— Не исках да се намесвам — каза Бабриел, — но съм длъжен да те държа под око. Виждам, че Принцът е в опасност, само че ти знаеш правилата така добре, както и аз. Не трябва да му помагаш. Поне не пряко. Не бива с действията си да влияеш на събитията.

— Само съм приготвил някои неща за него — отговори Аззи. — Кама, невидимо наметало.

— Дай да ги видя. Хм... Камата ми се вижда нормална, но наметалото... не мога да кажа.

— Защото е невидимо. Можеш да го пипнеш, нали?

Бабриел го опипа.

— Мисля, че всичко е наред — призна той накрая.

— Дори и да не беше — каза Аззи, — кой щеше да разбере разликата?

— Аз — каза Бабриел. — И щях да кажа.

Принцът лежеше завързан и се чувстваше като глупак. Защо не послуша косматото пони? Сега не можеше да чуе цялата лекция за мисията си. Защо не му повярва? Наистина, хубав аромат се носеше, но...

След това чу шум. Сякаш някой му каза със силен шепот:

— Ей, ти там!

— Кой е? — попита Принцът.

— Чичо ти Аззи.

— Радвам се, че дойде, чичо! Можеш ли да ме измъкнеш от тази каша?

— Не лично. Не. Но ти нося две неща.

— Какви?

— Първото е вълшебна кама. Тя ще пререже въжето, с което си завързан.

— А второто?

— Невидимо наметало. С него ще се измъкнеш незабелязано.

— Благодаря ти, чичо! Ще ти се отблагодаря със същото!

— Съмнявам се — каза Аззи и като се прицели внимателно, пусна камата. Тя се заби в пъна, на който се беше облегал Принцът.

— Готово!

— Добро момче! Дръж сега наметалото! Прочети внимателно упътването и най-важното, не го късай в никой случай, под заплаха от наказание! Желая ти щастие! Ще се видим после.

Принцът чу как нещо меко просвистява във въздуха и пада до него. Беше наметалото. След като разряза въжето с вълшебната кама, той го потърси, но не успя да го намери. Това беше много тревожно. Никак не беше лесно да намериш невидимо наметало в тъмна нощ.

ГЛАВА 6

Рицарите демони се връщаха. Те пееха:

*Хляба е труп и вкусното смърди
сложете в главата му сърми
и натъпчете го с ориз
докато заприлича на пиниз.*

Никой не беше успял да обясни значението на тази песен. Тя беше много стара, от времето, когато човекът е смятал, че неяснотата е удобен начин да се живее.

След това рицарите демони се пръснаха из лагера като грухтяха, сумтяха, протягаха се и се прозяваха. Тук-там с оригвания и значително почесване, те бързо се успокоиха.

Принцът отново потърси наметалото. Пак не го намери. След това забеляза етикетчето — малко, квадратно парче плат, със светец надпис. Той гласеше: **МОЛЯ НЕ МАХАЙТЕ ТОЗИ ЕТИКЕТ ПОД СТРАХ ОТ НЕБЕСНО НАКАЗАНИЕ. МОЛЯ ПРОЧЕТЕТЕ УПЪТВАНЕТО ОТ ДРУГАТА СТРАНА.** Принцът се опита да го прочете, но то не беше осветено.

Той се уви в наметалото колкото се може по-добре и тръгна да се разхожда тихо сред налягалите войни.

Една лека неравност на земята го препъна и той се докосна до един от тях.

— Ей, ти! — Някаква ръка се протегна в тъмното и го хвана. — Момчета! Знаете ли какво намерих?

— Защо държиш юмука си така свит, Ангус? — попитаха го другите.

— Защото, приятели, с него съм хванал невидим шпионин!

— Не съм шпионин! — извика Принцът.

— Ти си невидим, ще отречеш ли това?

Принцът се отскубна и хукна да бяга. Рицарите се спуснаха след него, събуждайки останалите с виковете си. Отговориха им други виковете, идващи отпред. Отначало Принцът си помисли, че това е ехото на тези отзад, но след малко осъзна истинското положение. Пред него също имаше рицари демони. Вероятно бяха изтичали бързо, за да му препречат пътя за бягство. Той разбра, че ще трябва да се промъкне през редиците им.

Спря, за да оправи наметалото и остана изумен като видя как ръката му изчезва, когато я покрие с него. Виждаше през наметалото и през ръката под него.

Разбира се, непокритата част от ръката му си оставаше видима както обикновено. Дори още по-видима, защото завършваше като отрязана, висеше във въздуха, а нямаше никаква кръв.

Той се уви колкото се може по-добре и отново побягна. Попадна на една широка поляна, обрасла с трева. В края ѝ се появиха конници, осветени от луната. Един от тях посочи с ръка и се провикна:

— Ето там е смачкана тревата! Там трябва да е! Конниците веднага препуснаха.

Принцът отново се шмугна в гората и там намери една малка пещера, в която успя да се скрие, колкото да откъсне подплатата на наметалото. Както се беше надявал, тя имаше същите свойства както и самото наметало и с нея си направи маска, която скри главата му.

Обаче не можеше да направи нищо, за да прикрие движенията си. Всяка негова стъпка се отбелязваше — пукаха клонки, тревата се мачкаше, шумоляха листата. Все пак това, че скри главата си, щеше доста да затрудни преследвачите.

Той забърза, макар и да знаеше, че оставя забележими следи. Хрумна му, че може би ще е по-добре, ако ходи бавно и внимателно и че така би могъл да заблуди преследвачите си дори и ако е сред тях. „Точно така би действал един Принц от приказките“ — каза си той, само че изобщо не му се искаше да го направи. Тичаше с всички сили и дългите му крака сякаш ликуваха. Само че рицарите демони с конете си бяха по-бързи. Те приближаваха от всички страни и единствено необходимостта да се оглеждат за следите му ги забавяше незначително.

Те се приближиха съвсем и сякаш стоманените върхове на копията им му се усмихваха. Пред себе си видя някаква пролука в

дърветата, но се съмняваше, че ще успее да стигне до нея. Тя беше особено примамлива, защото през нея се виждаха скали, по които нямаше да оставя никакви следи. Нямаше да е лесно да се измъкне дотам.

Един от рицарите се прицели с копието си и се втурна напред.

Именно в този напрегнат момент дойде спасението му. Принцът не знаеше дали по естествени причини, или защото се беше намесил чичо му Аззи, но изведнъж се изви вятър. Не просто вятър, а истинска буря с капки ледена вода и градушка.

Дърветата и храстите се огънаха в безпорядък и движенията му вече не можеха да се проследят.

Копието на рицаря падна на два метра от него. Второто се заби още по-далеч. Конниците се пръснаха и се опитаха да го обкръжат, но Принцът се промуши между тях и забърза към скалите. По тях премина, без да остави никаква следа. Когато стигна оттатък, вятърът беше утихнал и не се чуваха никакви конници. Разбра, че се е измъкнал.

ГЛАВА 7

Принцът продължи да тича, докато краката му не отмаляха и докато белите му дробове не пламнаха. В този момент той падна на земята и заспа.

Когато се събуди, видя, че се намира на една осветена от слънцето поляна. В далечината чак до небето се издигаше планина — Матерхорн на въображението, творение на сънищата — направена от многоцветно стъкло. В подножието ѝ имаше гора от дървета, които приличаха на метални. Принцът се приближи до нея и я разгледа. Дърветата наистина бяха направени от кюнци с бодли. Най-високото не надминаваше два метра. Когато се приближи, от тях започна да излиза жълтеникав газ, който веднага се възпламени.

Принцът не би имал представа какво е всичко това, ако веднъж от любопитство не беше надникнал над рамото на Аззи, докато той разглеждаше някакъв лист хартия, седнал на бюрото си. Оказа се, че е фактура от газовата компания на призрачния свят, с която се потвърждаваше, че е платено за доставка на газ за горящи дървета.

След като чичо му Аззи плащаше за газта на тези горящи дървета, а друго заключение той не можеше да направи, признаците за манипулация ставаха несъмнени. Когато осъзна какво означава това, той се почувства много особено. Сякаш беше фигурка от цветен картон, забодена на стената. Хвана го страх, но това стана в момент, когато почувства и остра нужда да продължи нататък. Остави мислите за по-късно и тръгна.

Щом нещо може да се включи, то може и да се изключи. Отне му близо час, докато открие кранчето в една канавка. Когато го завъртя, огънят изгасна. Колко странно... изобщо да ти хрумне да направиш нещо такова.

Мина между дърветата.

И така, той стигна до селото на Стъклената планина — базов лагер и източник на провизии и сувенири за всички, които биха пожелали да изкачат огрения от слънцето връх, на който се намираще замъкът на Спящата красавица.

Основния поминък на селцето беше да обслужва тези, които искаха да се изкачат на Стъклената планина. Тук идваха изследователи и катерачи на стъклени планини от целия свят. Притегателната сила на обекта беше огромна.

Принцът премина покрай редицата магазини на главната улица в селото. Много от тях продаваха специализирана екипировка за изкачване на стъклени планини. Никак не е лесно да се катериш по стъкло. Като слушаш местните жители, ще си помислиш, че стъклото променя физическите си свойства всеки път, когато облак засенчи слънцето. Говореше се, че в планината има от всички известни видове стъкло — Бързо стъкло и Дяволско стъкло, Хлъзгаво стъкло и Блатно стъкло. Имаше Високопланинско убийствено стъкло и Равнинно стъкло. Всяко от тях (в стъклената планина имаше и други) създаваше специфични трудности за катерачите и в селото се продаваха брошури, в които се даваха полезни съвети за преодоляването им.

Макар че някои считаха Стъклената планина за неповторима и единствена по рода си в целия свят, имаше и интелектуалци, които твърдяха, че несекващото желание на човека да се изкачва по стъклени планини не може да се обясни по друг начин, освен чрез дълбоко вкоренената му историческа памет за безбройни подобни актове в миналото. Тези теоретици твърдяха, че Стъклената планина е само идеален модел на човешкия жизнен опит, който се е реализирал физически безбройно много пъти на най-различни нива от първия момент на миналото, до последния момент на бъдещето.

В книжарниците на селото се продаваха и книги, описващи начините за изкачване, използвани от различни експедиции през годините. Имаше истории, пътеводители, интервюта с теоретици и катерачи. В няколко магазина се продаваха само котки — от всички видове и родове — включително и с диамантени шипове.

Въпросът дали да се използват коне, или не, също беше предизвикал някои спорове в селцето. В общи линии, за един кон е много по-трудно да се изкачи по стъклена планина, отколкото за човек. Конските крака просто не стъпват там, където трябва. Има благородни животни, които са ненадминати в равнини и прерии, чудесни са за гористи райони и са доста добри дори в не много гъсти джунгли, но те не вършат никаква работа при катеренето на стъклени планини. Така беше възникнал обичаят да се използват кози.

Това беше неприемливо за традиционалистите. Всички смятат, че Принцът трябва да се изкачи на Стъклената планина възседнал кон. Цели поколения илюстратори (някои от тях с претенции, че са били вдъхновени от висши духовни сили) са изобразявали принцове, изкачващи стъклени планини на коне. Фактът е, а научните общности никога не са си правили труда да го посочат, че дори и да се справи със стъклената планина, конят би останал със сломен дух и без дъх. Въпреки всичко това, никой не харесваше варианта с козите.

Принцът беше като всички останали.

— Майтап ли си правиш? — възкликна той, когато му препоръчаха да яхне коза. — Няма да стане!

— В такъв случай — обясниха му те, — ще трябва да си сложиш котки да се изкачиш пеша.

— Аз!? Да нося котки? — Той също изпитваше масовия суеверен страх от тези полезни предмети.

— Всички катерачи ги използват.

— Не, благодаря. Няма да ме убедите да си ги сложа.

— Ако не си ги сложиш, никога няма да стигнеш до върха. Стъкло е, знаеш. Хлъзгаво.

Принцът, като толкова много други младежи по онова време, имаше предразсъдъци както по отношение на козите, така и по отношение на котките. Той въздъхна и избра това, което му се струваше по-малкото зло.

— Добре тогава. Оседлайте ми коза.

Не всички кози успяват да се справят със Стъклената планина и това трябва да бъде разбрано от тези, които си мислят, че само една коза е достатъчна, за да спечелиш Принцеса. Тя е необходимо средство, за да започнеш. Ако искаш, когато си завършил подвига, да замениш козата с кон (конят изглежда по-добре) и да бъдеш изобразен по този начин, това може да се уреди.

И така, Принцът тръгна с козата нагоре, докато не стигна до входа на големия замък, чиито бойници се издигаха високо в небето. Пред него имаше стълба. Разбра, че е пристигнал, когато прочете картонената табела, поставена на желязна стойка:

ВИЕ СТИГНАХТЕ ДО ОМАГЪОСАНИЯ ЗАМЪК. СПЯЩАТА КРАСАВИЦА СЕ НАМИРА В ПЪРВАТА СТАЯ ВДЯСНО, НА ПОСЛЕДНИЯ ЕТАЖ. ПОЗДРАВЛЕНИЯ.

С разтуптяно сърце Принцът се изкачи по стълбата към подвижния мост, справи се с плуването през ледената вода в защитния ров и, мокър до кости, мина през портата, после през преддверието и външните зали, където похъркваха омагъосани слуги, за да стигне до стълбището, което след няколко стръмни извивки го доведе до вратата на спалнята.

Той отвори вратата и влезе. В средата видя легло с балдахин. На него със затворени очи лежеше най-красивата жена, която някога беше виждал. Това бе жената, в чиито миниатюрен портрет се бе влюбил. В действителност обаче, тя беше несравнимо по-красива.

ГЛАВА 8

Всеки би забелязал красотата ѝ. Само че драконовите очи на Принца забелязаха и още нещо. Те прозряха интригата на Аззи и разбраха каква примка е изплел. Драконовите очи видяха, че той, Принцът, носи омразното лице на прелъстителя. Какво щеше да направи Принцесата, когато види това лице? Тук прозираше сянката на трагедията. Само че Принцът не обърна внимание на това предупреждение и се наведе над спящата.

Това беше моментът, към който Аззи се беше стремил още от самото начало.

Целувката! Съдбовната целувка!

Аззи вече беше поставил отровната кама върху малкото нощно шкафче близо до ръката на Принцесата. Тя щеше да я използва, когато види лицето на този, който я е целунал — омразния прелъстител.

Аззи, заел позиция зад завесата, се обърна към многобройната невидима публика, наблюдаваща развитието на драмата.

— Дами и господа, създания на Мрака и Светлината, приятели демони, съперници ангели! Сега ще ви покажа финала на най-древната и най-поучителна драма, тази на Принца и Спящата красавица. Наблюдавайте пробуждащата целувка и нейните последствия!

Още преди да утихнат тези думи, Принцът анализираше с драконовите си очи плана на Аззи и си каза следното:

„Аха! Значи аз съм едно нищо — най-обикновен сбор от съставни части. Значи моят така наречен чичо Аззи, всъщност демон, независимо от приятното си поведение, ми е дал лицето на нейния прелъстител с цел тя да ме убие, когато я събудя. Щом е така, така да бъде. Убий ме, скъпа Принцесо, ако това е желанието ти. Но знай, че макар и нищожество, сглобено от части и съживено от зъл дух, в гърдите ми бие честно сърце и само мога да кажа, че съм твой, Принцесо. Постъпи с мен както пожелаеш!“

Принцесата почувства допира на мъжките устни. Тя отвори очи, но в първия момент не видя нищо, защото той беше твърде близо. Първата ѝ мисъл беше: „Какво блаженство е да те събудят така!“

След това тя съзря лицето. Онова лице! О, Богове! Позна го в миг. Лицето на мъжа, който я беше прелъстил и изоставил!

Очите ѝ се разшириха. Едната, бялата ръка, затрепери пред гърдите ѝ. Той! Това е той! Другата зашари по нощното шкафче и напипа дръжката на камата. Стисна я...

Аззи беше изчислил тази сцена прецизно. Знаеше как камата ще се окаже в ръката ѝ, сякаш по свое собствено желание. Публиката, невидима, но присъстваща, ще се наведе напред от напрежение. Членовете на журито ще видят как камата се издига и как се забива в гърба на Принца, чак до сърцето му. Тогава, когато той издъхва на пода в спалнята, Аззи ще излезе напред. „Уви, малка Принцесо — ще каже той в дълго репетираната реч, — ти уби единственият мъж, който беше способна да обичаш, мъжът, който можеше да те спаси“. След това, краят щеше да е съвсем хубав, ако Принцесата обърне камата към себе си и по този начин си осигури вечни страдания в най-дълбоките бездни на Ада. Дори смяташе да остави Принца жив достатъчно дълго, за да може да види как умира Принцесата и да произнесе богохулства и проклетия, които да осъдят и него на мъчения. Добър финал за тези, които не обичат да остават неразплетени сюжетни нишки.

Аззи беше толкова сигурен във всичко това, че се яви пред Принцесата и ѝ каза с тежка ирония:

— Небето винаги намира начин да убие радостта с любов; но пък и земният свят не е твой приятел, нито пък законите му важат за теб!

Дълго време след това хората спореха защо този план е бил неуспешен. Според Аззи, обикновеното желание за разплата щеше да е достатъчно, за да насочи ръката на Принцесата към камата, а камата към незащитения гръб на младия Принц. Само че животът, с неговата здравословна склонност към разнообразие не допусна това.

Аззи не беше отчел ефекта от очите на Принцесата. Макар и да нямаха способността да виждат истината като тези на Принца, все пак можеха да доловят тривиалното и изкуственото и тъкмо това видяха те в разигралата се сцена с отровната кама. Те бяха на художник и забелязаха баналността — сцената бе отвратителна за човек, който рисува самия живот. Тя не заби острието, защото се възмути чисто естетически и по-късно разумът ѝ последва чувствата.

Тя каза:

— Какво говориш!?

— Не трябваше да го убиваш! — каза Аззи. — Ти се обрече на вечни мъчения в Ада, млада госпожице!

Принцесата избухна в смях.

— Смееш ми се? Аз ще ти покажа...

Към смеха се присъедини още едно гърло. Беше Принцът, който стоеше до нея и я държеше през кръста. Принцът жив! Камата не беше използвана по предназначението си! Аззи отстъпи объркан назад.

Тези двамата бяха живи и някак си любовта беше победила древното предопределение на проклятието на Аззи. Като видя двамата щастливи млади хора заедно, множеството от ангели и демони се развълнува — не останаха непросълзени очи.

— Но аз не исках това! — проплака Аззи. — Изобщо не исках това!

Само че точно това беше постигнал — една малка весела приказка за любовта и спасението, която завладя въображението на всички и гарантира, че през следващите хиляда години човешките съдби ще управлява Доброто, а не Злото.

ЧАСТ СЕДМА

БУХАЛЪТ НА ХЕРМЕС

ГЛАВА 1

Тънките пръсти на Илит почукаха по вратата на алхимичната лаборатория на Аzzi.

— Аzzi! Знам, че си тук!

Никакъв отговор. Бабриел, застанал до нея, каза:

— Нека да опитаме пак. Илит почука отново.

— Аzzi! Хайде, отвори! Аз и Бабриел сме. Знаем колко си разочарован. Ние сме ти приятели и искаме да сме до теб!

Чу се скърцане на метал и лостът, служещ за резе, се измъкна. Тежката дървена врата на лабораторията се откряна с няколко сантиметра. Показа се дългият нос на Фрике.

— Тук ли е господарят ти, Фрике? — попита Илит.

— Да, госпожице. Вътре е, но точно сега не бих се приближил до него. В доста лошо настроение е. Не е изключено да направи нещо непредвидено.

— Глупости! — каза Бабриел. — Нека аз поговоря с него.

Той бутна вратата и влезе.

Аzzi седеше на малкия трон, който беше поставил в единия ъгъл на лабораторията. Беше се загърнал с алената си мантия и на главата си беше сложил оранжева барета. Имаше адски вид. Очите му бяха кръвясали. Навсякъде по пода се търкаляха чаши и бутилки от божия кръв. По рафтовете имаше други пълни бутилки.

— Хайде стига, Аzzi — започна Бабриел. — Ти направи нещо чудесно. Не е важно дали печелиш или губиш, важно е как играеш играта.

— Тук напълно грешиш — отговори Аzzi. — Важното е да спечелиш. Как играеш няма никакво значение.

Бабриел сви рамене.

— Е, различни правила, различни върховни изисквания... предполагам. Но наистина трябва да престанеш да пиеш, старче. Хайде, ще ти помогна да се изправиш.

Той протегна ръка, а Аzzi я хвана и се опита да забие ноктите си в нея. Бабриел ловко се измъкна и го изправи на крака.

— В края на краищата, старче, какво значение има кой печели и кой губи?

Аззи се втренчи в него:

— Правилно ли чувам?

— Да, разбира се. Искам да кажа, че като създания на Светлината и Мрака, трябва да гледаме нещата в перспектива. Всички служим на живота и смъртта, на интелигентността и на всички останали върховни сили.

— Не трябваше да загубя — каза Аззи. — Така стана, защото Силите на Мрака изобщо не ми помагаха. Дори Бабриел, моят противник, ми помогна повече от тях. Ето това му е лошото на Злото — не обича да помага, дори на самото себе си.

— Не го приемай толкова навътре — каза Бабриел. — Ела с нас, Аззи. Ще отидем на приема за връчването на наградите и ще се посмеем.

— А, да, разбира се. Проклетият прием за връчване на наградите. Ще дойда след малко. Вие тръгвайте, аз имам да свърша някои неща. Как върви готическата... как се казваше?

— Завършват камбанарията — отвърна Бабриел.

Когато излизаха, Бабриел каза на Илит:

— Знаеш ли, наистина трябва да направим нещо за Принца. Толкова добре изигра ролята си!

— Чудесна идея — отвърна тя. Аззи изскърца със зъби.

Когато си отидоха, той повика Фрике.

— Чувал ли си някога такова безобразие?

— Какво, господарю?

— Като това, което смятат да свършат тези двама така наречени мои приятели с цъфнали от щастие лица. Чу ли ги какво си говореха на тръгване? Каква глупост! Искат да наградят Принца, за добре свършена работа!

— Да, господарю, много смешно. Ха, ха.

— И аз си помислих това, Фрике. Както и да е, смятам, че трябва да му дадем заслуженото за това, че провали драмата ми. Ще отнемем живота, който му е дар. Но не мога да го убия сам. Не мога лично. Има си правила. Глупави правила, но все пак ги има. Да забраниш на демон да убие човек без никаква причина! Помисли си само!

— О, колко лошо, господарю!

— Да, така е. Винаги съм си го мислил. Но има начин да се справим.

— О, господарю! Как ще направим това?

— Фрике — каза Аззи, — как би ти се понравила ролята на войн отмъстител вместо на слуга с превит гръб, за разнообразие?

— Звучи добре. А как ще стане това, господарю?

— Останали са ни много човешки части, а аз съм майстор в оформянето на човеци. Ела с мен. Легни на онази мраморна плоча.

— Господарю, вече не съм сигурен, че идеята е толкова добра.

— Млъквай! Не спори с мен! Не забравяй, че мога да променя личността ти също толкова лесно, колкото мога да подменя и тялото ти!

— Да, господарю, разбира се.

Фрике легна на плочата, а Аззи взе един скалпел и го наточи в петата си.

— Ще боли ли? — попита Фрике.

— Разбира се, че ще боли — каза му Аззи. — Анестезията още не е открита.

— Какво не е открито, господарю?

— Няма значение. Прехапи устни здраво. Започвам да режа.

ГЛАВА 2

Принцът се беше надвесил през един от високите прозорци на омагьосания замък. Беше в добро настроение — доволен и ленив. Любовта се отразява така на човека, поне за известно време, а Принцът беше едва в началото.

Все пак, като гледаше през прозореца как изчезват различни части на замъка, се чувстваше малко объркан.

Погледна към конюшните. Половината бяха изчезнали докато беше обърнат на другата страна. Припомни си, че скоро трябваше да се махнат отгук. Този замък нямаше да издържи дълго, защото силата на защитните му магии намаляваше непрекъснато.

— Мили, ела тук! Гостите ни искат да те видят!

Гласът на Принцесата долетя по стълбите в спалнята, където Принцът би трябвало да оправя туниката си. Обичаше дрехите му да изглеждат добре. Знаеше, че това празненство означава много за Принцесата, защото беше поканила Пепеляшка и други приятели от книгите. Самия той не беше много сигурен дали всичките тези типове от фолклора му харесваха, но засега нещата вървяха добре.

Интересно му беше как функционира омагьосаният замък. Както гледаше пътя, водещ към него, изведнъж изчезна част от стената заедно с една каменна горгона.

— Но, мили, къде си? — чу се отново гласът на Принцесата.

Леко раздразнение в тона. Мина му през ум, че не познава любимата си съвсем добре. Беше решил, че обещаното им вечно щастие е от типа, който се самосъздава и саморегулира, без нужда той сам да прави това. Е, добре...

Погледна се за последен път във високото огледало и заслиза по стълбите. Под него в голямата бална зала оркестрантите, с черни вратовръзки и бели перуки, свиреха нещо полифонично. Гостите се разхождаха наоколо под големите кристални полилеи, пиеха шампанско и похапваха.

Там беше и Принцесата, хваната подръка с Пепеляшка, която беше станала най-добрата ѝ приятелка. Именно тя беше дала идеята за

празненството по случай събуждането. То щеше да служи и за да бъде обявен годежът им.

Принцът видя много известни личности от цял свят — Роланд, Зигфрид, Аладин. Те го забелязаха и последва вълна от аплодисменти. Чуха се реплики: „Добре, браво, старче!“ — думите, които човек най-много иска да чуе, след като е събудил Спящата красавица. Изпяха му и песен в хор.

„Да — помисли си Принцът, — едва ли може да има по-добри моменти в живота на човек. Макар и части от замък да изчезват, въпреки че Принцесата е малко по-свадлива, отколкото ми се иска, мигът на триумф е сладък.“

И той се развълнува още повече, когато на вратата се почука силно. Чукането прокънтя по залите и гостите се смълчаха, вперили погледи към входа.

„По дяволите! — каза си Принцът. — Добрите неща не започват с такъв шум!“

— Кой е? — попита той.

— Човек, който търси помощ — чу се приглушен глас отвън.

Принцът се канеше да каже „не“, но си спомни, че в такъв ден е длъжен да посреща смело всичко. Героите от приказките, които смятат да се женят за Спящата красавица, не могат да не отворят вратата на омагьосания замък, без значение колко лоши са предчувствията им.

— Е — каза Принцът, — наистина нямам много време за голяма помощ, но може би малка...

Той отвори вратата. Човекът, който влезе, му напомняше за някого, но къде би могъл да е срещал този висок, намръщен воин с нахлупен над очите олющен шлем?

— Кой си ти? — попита Принцът.

Воинът бутна шлема си назад. Отдолу се показва брадясалото, безумно лице на Фрике.

— Фрике! — възкликна Принцът. — Това си ти! Но нещо у теб се е променило... чакай да помисля... Ами да! Ти беше дребен и гърбав, а сега си висок и силен... изобщо не куцаш!

— Наблюдателен си — усмихна се кръвожадно Фрике.

— На какво дължа удоволствието да ме посетиш?

— Колкото до това — отговори Фрике, — изпраща ме Аззи.

— Надявам се, че е добре.

— Добре е. Изпрати ме, за да му донеса нещо, което ще сложа ето тук.

Фрике отвори голямата чанта висяща на рамото му. От нея се разнесе остра\миризма.

— Оцет! — възкликна Принцът.

— Право казваш.

— И защо носиш чанта с оцет в този омагьосан замък?

— Оцетът е, за да се запази това, което трябва да взема със себе си.

Принцът не харесваше особено този разговор, но попита:

— И — какво смяташ да занесеш, потопено в оцет, Фрике?

— А, момчето ми, за главата ти съм дошъл.

— Главата ми? — извика Принцът. — Но защо чичо Аззи ще иска това от мен?

— Ядосан ти е, млади момко, защото Принцесата не те уби, когато трябваше, и той загуби състезанието между Доброто и Злото, което се провежда в навечерието на всяко ново хилядолетие. Реши, че ти си коварен и че на теб не може да се разчита. Затова иска главата ти.

— Но не аз бях виновен, Фрике! А и да бях, защо Аззи ще ми се сърди само заради желанието да запазя живота си?

— Логично е, съгласен съм — каза Фрике, — но какво можеш да направиш? Той е демон и е лош, много лош. Исква главата ти и аз съм дошъл, за да я взема. Не ми е приятно да ти го кажа, защото днес е годежът ти, но не аз определям кога да стане. Сбогувай се с Принцесата. Надявам се, че си се насладил на прелестите ѝ досега, защото няма да има време след това, когато взема главата ти.

— Значи наистина говориш сериозно? — каза Принцът.

— Повярвай, ми, момче. Съжалявам, но в света на приказките нещата стоят така. Готов ли си?

— Чакай!

— Не, не чакам нищо.

— Но аз нямам меч?

— Нямах меч? — каза Фрике и свали своя. — Но ти трябва да имаш меч! Къде ти е?

— Ще отида да си го взема.

— Но ти трябва да имаш меч по всяко време!

— Оставете ме малко намира! Днес е годежът ми!

— Добре, иди да си вземеш меча, но не се бави!

— Фрике, ти ми беше като баща! Как можеш да правиш това?

— Е, ролята ми е съвсем традиционна — отговори Фрике. — Сакатият слуга, който изпитва леко съчувствие, но все пак притежава силна склонност към злото. Не е на персонална основа. Трябва да решим въпроса с мечове.

— Добре, дявол да го вземе! Чакай тук. Ще се върна с меча си.

— Ще чакам — каза Фрике и отиде да дегустира лакомствата на бюфета.

След като Принцът не се появи някъде към половин час, Принцесата тръгна да го търси. Откри го в това, което беше останало от конюшните. Тъкмо беше оседлал най-бързата коза.

— Какво смяташ, че правиш? — попита го тя.

— Не знам как да ти го кажа... но смятам, че трябва да се махна оттук.

— Страхливец! — каза Принцесата.

— Кучка! — отвърна Принцът.

— Новият ни живот заедно едва е започнал!

— Какво значение има един нов живот, ако съм умрял и не мога да му се насладя?

— Би могъл да го победиш!

— Не мисля така. Но честна дума, никак не ми е приятно да си тръгвам по този начин. Трябва ми съвета на някой мъдър дух.

Изведнъж избухна ярка светлина.

— Мислех си, че никога няма да се сетиш. Беше Хермес Тривмегистус.

ГЛАВА 3

Никога полубогът не беше изглеждал по-добре. Тъмната му тога, елегантно надиплена около мраморнобялото му тяло изглеждаше невероятно красива. Всеки кичур от косата му си беше на мястото. Ориенталски наклонените му очи му придаваха неописуемо мъдър и благороден вид. Празнотата в очите му, които според класическата скулптурна традиция, бяха без зеници, го правеше да изглежда свръхестествено мъдър. Дори и сандалите му спомагаха за това впечатление.

— О, Хермес! — каза Принцът. — Това, което иска да направи Ази не е честно. Не може да изпраща Фрике да вземе главата ми, само защото не съм изпълнил плана му, според който трябваше да умра от ръката на Принцесата!

— Наистина е нечестно — отговори Хермес, — но кой казва, че демоните някога са били други?

— Нима Божественият закон му дава право да изпрати Фрике за главата ми?

— Чакай да помисля — каза Хермес. Той извади от една дипло на дрехата си дебел свитък, после го хвърли нагоре и той започна да се развива. След това щракна с пръсти и се появи малък петнист бухал.

— Асистент, намери ми нужния пасаж, касаещ Закона за действие на демоните.

— Готово! — каза бухалът и литна нагоре недалеч от ръкописа. Най-накрая той се спусна към една секция, улови пергамента в човката си и отново се спусна към Хермес.

Хермес прочете пасажа и поклати тъжно глава.

— Точно както се опасявах. Той може да направи с теб всичко, ако използва слуга, тъй като те е създал. По-скоро сглобил, но това е едно и също.

— Но откъде-накъде това ще му дава права над живота ми?

— Такава е играта на създаването. Но все пак имаш изход.

— Какво мога да направя?

— Убий Фрике.

— Мислиш, че ще мога? Изглежда ми ужасно силен!

— Да, но ти си герой. Може би, ако имаш добър меч...

— Имах Екскалибур, но пътищата ни се разделиха.

— Трябва да го намериш. За да убиеш свръхестествено надарен помощник на демон, ще ти трябва омагьосан меч.

— Струва ми се, длъжен съм да спомена, че много ме е страх.

— Това е, защото ти е дадено сърце на страхливец. Но не се притеснявай. Всеки го е страх.

— Всеки?

— Прекалено смелите умират твърде бързо, за да се знае нещо за тях. Страхът не е нещо, от което да се срамуваш, Принце. То е като хемороидите — повечето хора ги получават поне веднъж през живота си. Просто не му обръщай внимание и той ще си отиде. Да вървим да намерим меча, Принце. Кажи на страхливото си сърце да спре да трепери и унищожи този мошеник Фрике. После вземи своята Принцеса завинаги. Тя е много хубава, между другото.

— Да — каза Принцът, — наистина е така. Но ми се струва, че обича да се цупи.

— Добрите жени винаги се цупят — каза Хермес. — Хайде. Да отидем да намерим меча.

ГЛАВА 4

Принцът и Хермес нямаха много време да търсят Екскалибур. Най-напред отидоха в Бюрото за загубени мечове. Там в централния регистър на планетата Оаксис IV се съхраняваха записи на доброжелателните излъчвания на всички мечове, изковани някога под слънцето. Хермес откри знак от Екскалибур и го проследи до Земята, като носеше Принца на ръце.

Когато пристигнаха, Принцът се намери в една кръчма. Насочван от Хермес, той влезе в кухнята. Там видя меч — наистина назъбен и очукан, но без съмнение в добро настроение — в ръцете на един чирак, който с него обезглавяваше репички и цвекло, кормеше риби, дереше краставици, разсичаше моркови и вършеше всички останали неща от живота на кухненския нож. Въпреки това Екскалибур позна Принца още с влизането му.

— Господарю, ето ме — каза той с разтреперан глас. — Твоят собствен изоставен меч!

— Какво се е случило с теб? — попита Принцът. — Наистина ли се налагаше да режеш зеленчуци?

— Не съм виновен аз — отговори Екскалибур. — Как можех да се боря срещу долните цели, за които хората ме използват? Вземи ме обратно на служба при себе си, господарю, и аз ще ти се отплатя!

— Идвай тогава — каза Принцът.

Мечът скочи в ръката му. Един от градските пияници изглеждаше готов да започне скандал, но само един поглед, не, погледче, към еднометровата стомана беше достатъчен, за да сложи край на всичко. И така, Принцът се завъртя на пета с меч в ръката и с вълшебната помощ на Хермес се завърна в омагьосания замък.

Когато го видя, Фрике остави филията намазана с пастет от птичи дроб, която ядеше, избърса устата си с ръкав и каза:

— Готов ли си?

— Да, готов съм.

— Тогава да започваме.

Мечовете звъннаха и битката започна.

ГЛАВА 5

Мечът на Принца, Екскалибур, изсумтя от силата на удара на Фрике, огъна се като върбова клонка и изсвистя обратно. Удари го толкова силно по шлема, че го принуди да отстъпи. Фрике направи две крачки назад, за да възстанови равновесието си и отново нападна размахал меч си в заслепяваща атака. Екскалибур я посрещна с не помалко стръв и ненадмината ловкост. Гостите, които се бяха събрали на стълбата и на малкото балконче отгоре, за да гледат, затаиха дъх.

Тогава Фрике се усмихна, защото знаеше фаталния недостатък на Екскалибур. Това беше един склерозирал демонски меч и реагираше на повикванията на създанията на Ада. Фрике напълно отговаряше, на това описание и изчака мечовете им да се кръстосат още веднъж. Тогава извика:

— Ела при своя господар! О, могъщи Екскалибур! Ела при мен!

— Няма да стане — извика Екскалибур в отговор и отрязва лявата ръка на Фрике.

— Заповядам ти! — изкрещя Фрике, без да усеща болка в яда си и без да спира да върти меч над главата си със здравата си, или по-скоро с останалата си ръка. Беше лявата, зловецата.

— Не го каза с руни — обясни Екскалибур и в отговор на мъжественото замахване на Принца отрязва и другата ръка на Фрике.

— Спести ми тези увъртания! — извика Фрике, който сега нападна с двата си крака, снабдени с две закалени коси. — В името на древните пороци, казвам ти, ела веднага при мен без повече увъртания!

— Добре — каза Екскалибур, — щом искаш, така да бъде.

И великият блестящ меч изскочи от ръката на Принца. Описа изящна дъга във въздуха, дойде до Фрике напред с върха и не спря, докато не прониза ризницата му и не се показа от другата му страна.

— Уви! Свършено е с мен — каза Фрике. Принцът се обърна към Принцесата. Очите му горяха. Беше решил още сега да сложи край на всякакви неясноти.

— Дай ми една последна целувка — каза той — и после ме; наръгай с меч. Нека да умра, ако още това желаеш, защото никоя

смърт не е така скъпа, както тази, причинена от любимата в момента, който би трябвало, ако нещата се бяха развили по друг начин, да бъде момент на върховно блаженство!

— Ще ти дам целувка, и срещу нея искам целувка и ще ти дам още една, за да ти се отплатя навреме! — отговори Принцесата. — За смърт не говори. Това беше преди. А сега завинаги ще се отдадем на удоволствията си!

Така и стана.

ГЛАВА 6

Мундренч беше млад дух, който все още не беше преживял сексуалното си пробуждане. Макар че го наричаха „той“, всъщност беше неутрален по въпросите на сексуалността. Агрипа беше стар дух, съществуваше от много време и беше немалко порочен. Харесваха му свежите млади духове и когато покани Мундренч, може би имаше на ум нещо спортно по характер. Обичаше наивните им отговори и възгледи. Те бяха нещо, над което можеше да чувства превъзходството си.

Те пристигнаха в северния край на Чистилището точно навреме за Приема за връчване на наградите на хилядолетието. Изкачиха се по стълбите от облаци, които водеха към сградата, в която щеше да се състои банкетът. Не е лесно да се ходи по облаци, дори и за демон. Мундренч започна да се оплаква без време.

— Писна ми да ходя! — каза той. — Хайде да летим!

— Не е позволено — отвърна Агрипа.

— Но ние винаги летим! Спомни си каква летяща игра ме научи!

— Моля те, да не говорим за това тук. Казано е, че днес ходим в чест на праотеца на нашата жертва, Адам.

— Адам, мадам — каза Мундренч. — Просто не искам да се изпотя в новите си дрехи!

— Престани да се оплакваш — каза Агрипа.

Пред тях се беше ширнало пасище от облаци. Сякаш се простираше като неограничена метафора. Колоните в коринтски стил допринасяха за класическия му вид.

Те се приближиха до входа. Един демон с напудрена перука и бежови копринени чорапи провери поканата на Агрипа, като я вдигна срещу светлината, за да види дали има воден знак. Банкетът за връчване на наградите е толкова голямо събитие, че много духовни същества се мъчат да се доберат до него с измама или с фалшиви документи. За щастие на Агрипа, отличните му връзки с Висшия съвет на Демоните, на чиито членове той устройваше празненства и

литературни вечеринки, бяха осигурили за него и приятеля му места на приема.

Агрипа беше на много векове и кожата му беше станала сбръчкана като на булдог.

В залата те застанаха до масата, която беше толкова дълга, че се губеше от погледа и в двата си края. За щастие, техните места бяха някъде към средата. Табелките с имената им бяха с формата на знаменца и бяха забучени в грейпфрути.

Седнаха и кимнаха на съседите си. Речите от масата с официалните лица вече бяха започнали. Агрипа седеше до един ангел нубиец с абаносов ореол. Мундренч се огледа и видя, че разнасят храна.

— Мога ли да ям сега? — попита той Агрипа със силен шепот.

— Да, но не като прасе.

Мундренч му се озъби и грабна една пуешка кълка от подноса, който мина край него. След това грабна и чаша кактусова божа кръв. На дъното ѝ имаше ембрион от дракон, който показваше, че питието е истинско. Започна да дъвче и да се оглежда. Забеляза високото русо същество с големи сини очи, което седеше срещу него.

— Ето на това казвам аз такси! — отбеляза той.

— Забрави го — отвърна Агрипа. — Това е ангел и не е за такива като теб.

Всъщност фактът е, че демоните винаги са се заглеждали по ангелите, които от своя страна се чувстват поласкани от вниманието. Сегашното събитие, Приемът за връчване на наградите, беше един от редките случаи, в които им се позволяваше свободно да контактуват едни с други.

Келнерите тичаха напред-назад с препълнени подноси. Повечето от тях носеха етническите си маски, които бяха толкова популярни в небесните кръгове. Тези маски съответстваха на храната, която сервираха. Италианските ангели сервираха малки пици, виетнамските сервираха супа Фо, а арабските носеха подноси с големи купчини кебапчета.

Храната, разбира се, не беше лоша, но Мундренч се интересуваше повече от силните питиета.

— Подай пиенето! — каза той на високия слаб дух, седнал диагонално срещу него. Агрипа също беше дал добър старт. Мундренч

си помисли да отиде при една група дяволи, седнали отделно в ъгъла, които се кикотеха невъздържано и пиеха от обувките си. Малко подалеч на масата един демон с облекло на клоун разряза една торта и от нея излетяха двадесет и четири коса, които запърхаха около главите на гостите.

— Забавляваш ли се? — попита Агрипа.

— Не е лошо — отговори Мундренч. — А кой е онзи, ето там, дето размахва ръце?

— Това е Асмодеус. Той отговаря за тази част на масата.

— А тъмната дама до него?

— Тя е Хеката, кралицата на нощта. Ако погледнат към теб, само се усмихни и вдигни чашата си. Те са много високопоставени.

— Няма нужда да ми казваш как да се държа. Какво прави Асмодеус? Като че ли чете нещо. Не знаех, че главните демони умеят да четат.

— Много смешно — каза Агрипа. — Ако той те чуе какво говориш, ще видиш колко ще се разсмее.

Агрипа се вгледа по-внимателно.

— Изглежда чете бележките за речта си.

— Каква реч? — попита Мундренч. — Ти не каза, че ще има речи.

— Помислих си, че си разбрал за какво е този прием.

— Малко по-Голям купон, нали?

— Доста повече от това — каза Агрипа. — Днес ще обявят победителя на състезанието на хилядолетието, което ще определи кое качество ще управлява съдбата на хората през следващите хиляда години.

— Че толкова ли е важна съдбата на човеците? — попита Мундренч.

— За нас може и да не е, но за тях е много важна — отговори Агрипа.

Един Безименен Ужас изтрополи наблизко и от него се разнесе воня на влечуго. Компаньонката му, фотомодел от по-късни времена, го попита:

— Чу ли какво стана с проекта на Доброто?

Безименен Ужас изсумтя отрицателно.

— Цялото проклето нещо се срути! Красива гледка — със стъклописите и всичко останало. Жалко за горгоните, разбира се.

— Как така? — изръмжа Безименен Ужас.

— Заради конструкцията и не знам още какво, не разбирам от строителство. И Доброто не разбира, предполагам. Ха, ха, ха!

— Искам още нещо за пиене — каза Мундренч. — Обеща ми, че ще се забавлявам много!

— Ето го келнера. Идва! Моля те, не се дръж глупашки!

— Ще пия колкото си искам — каза Мундренч и взе нова бутилка. — И вероятно ще пия много. Да пиеш прекомерно никога не е глупаво.

В дъното на залата настъпи суматоха. Беше влязъл един демон с лисиче лице и се промъкваше напред като блъскаше келнери, гости, събаряше чинии. Чуха се реплики:

— Колко невъзпитано!

— Това не е ли...?

— Прилича на Аззи.

— Той не участваше ли в състезанието?

— Интересно какво ли се е случило?

— Ей, Аззи, добре ли си?

— Чух, че е опропастил нещо голямо.

— Мислех, че още е в Дупката.

— Изглежда вкиснат до върховете на ушите си.

— Какво друго можеш да очакваш от пиян демон?

— И за какво изобщо му беше тази стъклена планина?

— Не ги слушай, Аззи! Прати ги по дяволите!

— Да, по дяволите, в пъкъла със сярата и всичко останало!

Мундренч ставаше труден. Агрипа вече не го смяташе за привлекателен. Демони с черни фракове продължаваха да носят храна. Имаше и някои необикновени блюда — химера сукалче — например. Имаше най-различни блюда с надписи, които казваха на вечерящия с какво се захваща. Някои дори можеха да говорят. „Здрасти! — казваха задушениите репи. — Ние сме много вкусни.“

Шумът от всички тези разговори беше започнал да става оглушителен. Който искаше да бъде чул през повече от два или три стола, трябваше да използва специалните телефони, направени от раковини, които бяха поставени до всеки.

На един по-висок от масата подиум се представяха изображения на големите хитове от миналото — зловещи и добродетелни. Когато пристигаха нови гости, майордомът (с бяла козина) обявяваше родословното дърво и подвизите им.

Аззи продължи да си пробива път напред, понесен на гребена на вълната от хаос.

Тогава стана Асмодеус. Той беше дебел и бялата му кожа имаше зелен оттенък. Долната му устна беше толкова издадена напред, че на нея би могла да се закрепят чинийки. Сакото му беше зелено като бутилка, а когато се обърнеше, ясно се виждаше усуканата му свинска опашчица.

— Здравейте, приятели — каза Асмодеус. — Предполагам всички знаете, защо сме тук тази вечер.

— За да се напием! — каза един грозен дух, седнал встрани.

— Да, разбира се — отговори Асмодеус, — но тази вечер се напиваме с определена цел. И тази цел е да отпразнуваме хилядолетието и да обявим победителя в състезанието. Знаем, че нямате търпение да научите кой е той, но ще трябва да почакате още малко. Най-напред ще ви представя някои специални гости.

Аззи застана в предната част на залата.

Асмодеус захвана да изрежда имена и различни духове започваха да стават, за да се поклонят. Те се хилеха и се подсмиваха на ентузиазираната публика. Червената смърт чу името си и също се изправи. Беше висока и беше увита от горе до долу в кървавочервен плащ. На рамото си носеше коса.

— Коя е онази двойка там? — попита Мундренч. — Високият рус ангел и чернокосата млада вещица?

— Ангелът се казва Бабриел — каза му Агрипа, — а вещицата е Илит. Тя е добра приятелка на Аззи — един от нашите по-активни и интересни демони. Току-що мина, струва ми се.

— Чувал съм за него — каза Мундренч. — Щеше да прави нещо специално за тазгодишните тържества, нали?

— Така говореха. Ето го там, отпред. Изглежда си е подложил доста преди да дойде тук. Какво ли е намислил?

Аззи се качи на една маса за ужас на насядалите наоколо. Олюля се. Когато се движеше, бълваше дим и изпускате искри.

На няколко пъти понечи да каже нещо, но не успя. Най-накрая, измъкна бутилката от ноктите на един гост и я пресуши.

— Глупаци! Свине! Копелета! — изрева той след това. — Вие безмозъчни същества! Обръщам се преди всичко, към моите така наречени братя по Зло, за чиято кауза се борих и които ме предадоха с безразличието си! Можехме да спечелим, момчета и момичета! Имахме шанс! Идеята ми беше великолепна, безпрецедентна и можеше да успеем!

Той млъкна и се изкашля. Някой му подаде още една бутилка и Аззи отпи. В залата беше настъпила тишина.

— Само че помогна ли ми някой? Не, никой не ми помогна! Тъпаците от „Снабдяване“ се държаха сякаш правя всичко това за своето собствено възвеличаване, а не за славата на всички нас! Проклятие! Повече ми помогна глупакът Бабриел с тъпата физиономия, наблюдателят на Силите на Светлината, отколкото който и да било от вас! И се наричате същества на Злото! А сега седите тук и чакате да научите кой е победителят! Всички вие, всички вие сте доказателство за баналността на Злото! Казвам ви, казвам ви, приятели, че Злото е станало отегчително в наши дни. Ние, създанията на Мрака, сме загубили способността си да управляваме човешките съдби!

Аззи огледа свирепо околните. Всички млъчаха и го чакаха да продължи. Той прекоси масата, отпи още една глътка, олюля се и отново се закрепил.

— Така че, казвам ви — вървете по дяволите! Аз отивам да се усамотя някъде, за да си почина и за да помисля. Всичко това много ме измори. Но искам да ви кажа, че не е настъпил краят ми! Изобщо не е! Все още знам някои номера, господари мои! Само стойте и гледайте с какво ще ви позабавлявам!

Аззи хвърли една двойна магия за пътуване и изчезна с гръм. Насядалите ангели и демони се спогледаха смутено.

— Какво според теб искаше да каже? — чуха се няколко гласа.

Не се наложи да чакат дълго, за да разберат.

Преди да успеят да помръднат, от външната реалност нахлу торнадо. То забушува и започна да унищожават банкетната зала, придружено от нахлула водна стихия. Внимателно обмислените речи на старшите ангели и демони бяха отскубнати от ръцете им и

изпратени да летят във въздуха. Последва нашествие от жаби — хиляди, милиони жаби, които падаха от небето. От стените започна да тече кървава пот, а зловредните сияния следваха едно след друго. И някъде сред всичко това се чуваше слаб демоничен смях — смехът на Аззи, който изпращаше гибел след заплаха, след страдания, след ужас в банкетната зала.

В общи линии, това беше най-паметният десерт.

ГЛАВА 7

Бригите си играеше с кукленската къщичка, когато зад себе си чу шум. Тя се обърна бавно и въпросът вече беше оформен върху устните ѝ, но не можа да го зададе поради вика на изумление, който нададе, когато видя кой стои там — висок, с червена козина и зла усмивка.

— О! Здравей, Аззи! Как си?

— Добре съм, Бригите — отвърна демонът. — И ти изглеждаш добре. На горния етаж чувам скърцане на перодръжка. Предполагам, че Томас Писаря иска да оправдае името си и записва нещо за събитията, които го сполетяха напоследък.

— Наистина е така — каза Бригите, — но казва, че не знае края им.

— Той може да го изненада. Всъщност, мисля, че може да изненада всички ни. Ха, ха, ха.

— Колко зловещо се смееш, Аззи! — каза Бригите. — Защо си дошъл?

— А, донесох ти подарък, дете.

— О-о-о! Дай да го видя!

— Ето го.

Аззи извади една кутия, направена от труден за намиране картон. Отвори я и от нея извади една детска гилотина.

— Колко мило! — каза Бригите. — Това изглежда е най-добрият инструмент, с който да режа главите на куклите си!

— Наистина е така — каза Аззи, — но не бива да правиш това, защото обичаш куклите си и ще ти бъде тъжно, ако ги видиш без глави.

— Така е — каза Бригите и започна да подсмърча, предчувствайки скръбта си.

— А как да си играя с новата си гилотина, ако не мога да режа главите на куклите си?

Момиченцето се огледа наоколо:

— Може би някое от новите кученца...

— Не, Бригите — каза Аззи. — Аз съм лош, но не съм жесток с животните. За тези, които са, има специален Ад. Виждаш ли, детето ми, с тези играчки трябва да се играе внимателно и с нужната сериозност.

— Няма да е интересно, ако не мога да отрежа главата на някого — каза Бригите.

Сега за сега, планът му, който беше от раздела на Злото наречен „Зловещо“, вървеше чудесно.

— Престани да подсмърчаш — каза Аззи. — Ще ти донеса нещо специално.

— Какво е то?

— Нещо, чиято глава може да се реже.

— О, чичо Аззи! — тя изтича при него и го прегърна. — Кога ще ми донесеш това нещо?

— Скоро, мила моя, много скоро. А сега бъди добро момиченце и си играй. Чичо Аззи скоро ще се върне с подаръка ти.

ЧАСТ ОСМА
БЕЗИМЕНЕН УЖАС

ГЛАВА 1

Принцът и Принцесата се установиха да домакинстват в един скромнен замък, препоръчан им от Пепеляшка, който се намираше на брега на Рейн, в район с голяма природна красота. Навсякъде около него имаше рози. Принцът превърна щита си в саксия за разсаждане на сладки билки. Около огнището им танцуваха добри духове. В спалнята им танцуваха секси духове.

— Принце! Би ли дошъл за малко! — извика Принцесата.

Той вдигна глава от градината, в която работеше сред естествено поникнали органични зеленчуци.

— Къде си, мила?

— В спалнята.

— Идвам!

Докато я целуваше, прегръщаше и галеше, високо в северозападния ъгъл на стаята се отвори едно око и ги погледна. Когато паднаха върху пухеното легло в компанията на добронамерени духове, които празнуваха участието си в славното хилядолетие, окото продължи да ги гледа. Когато той развърза блузата ѝ и я вдигна над главата ѝ, окото премигна и изчезна.

ГЛАВА 2

В имението си в Аугсбург, Аззи изключи всевиждащото си око — едно от последните неща, които беше получил от „Снабдяване“.

Изведнъж навън се чу шум. Той погледна през прозореца и видя как Безименен Ужас ходи по пътеката. Той имаше форма, която бегло наподобяваше човешката, една лапа с птичи нокти, увиснала на врата му, и превръзка на едното око.

— Здравей, Аззи — каза Безименен Ужас.

— Здравей и ти, Безименен Ужас — отвърна Аззи. — Имаш около пет секунди, за да ми кажеш защо наруши страховитата ми самота, преди да изритам Безформения ти Задник навън.

Очните ябълки на привидението започнаха да светят. Устата му се изкриви в нещо подобно на усмивка.

— Ах, господарю Аззи, говориш точно както предполагам! Толкова много исках да се срещнем!

— За какво, по дяволите, става дума?

— Аз съм най-големият ти почитател — каза Ужас. — Надявам се да постигна велики неща на този свят. В момента съм само стажант демон и служа, като върша работа на Безименен Ужас, но знаей, че това скоро ще свърши и ще получа статус на пълноправен демон. Толкова искам да съм като теб!

— Това е смешно — каза Аззи и се засмя сардонично. — Аз, неудачникът, проваленият демон.

— Не си научил последните събития — каза Ужас, като леко се втвърди, за да подобри произношението си. — Силите на Злото решиха да ти присъдят награда по изключение.

Ужас подаде на Аззи една кутийка. Той я отвори и видя малка статуетка на стилизиран демон, цялата противно оранжева, освен очите, които бяха зелени.

— Какъв е този боклук? — попита Аззи.

— Това е специалната награда за най-добра злина на хилядолетието.

— Но за какво ми я дават?

Безименен Ужас извади един свитък някъде от безформените си дрехи. Там пишеше:

„Това е свидетелство за майсторското изпълнение, което осъществи удостоеният Аззи Елвул по време на Приема за връчване на наградите на хилядолетието, като прекъсна и обърка нормалния ход на нещата чрез Омразни Явления, доказвайки по този начин, че дори и загубил главната награда, а именно управлението на човешките съдби за следващите хиляда години, е показал упоритост и хладнокръвие, каквито отличават само истинския работник в нивата на Злото.“

Аззи взе наградата и започна да я обръща насам-натам. Наистина беше много хубава. Не беше истинската награда, която Силите на Доброто спечелиха служебно въпреки фиаското с катедралата по силата на предишни техни победи, но все пак щеше да стои добре на рафта над камината му.

— Е, благодаря ти, млади демоне — каза Аззи. — Това е нещо като утешителна награда, но все пак е добре дошла. Казваш, че ми се възхищаваш, а?

— Точно така — отговори Безименен Ужас и издекламира няколко хвалебствени стиха, толкова ласкателни, че всяко друго същество би се смутило. Но Аззи, който не се притесняваше особено от съмнения в себе си, а само от недостойнствата на другите, остана доволен.

— Благодаря ти, Безименен Ужас. Приемам наградата и, моля те, предай на комитета, че съм доволен от нея. А сега върви и върши злини!

— Точно това се надявах да кажеш — отвърна Безименен Ужас и се отнесе.

ГЛАВА 3

Беше много хубаво, че получи наградата, но това не беше всичко. Скоро след това около къщата в Аугсбург засвети светлина.

— Сега пък кой е, по дяволите! — каза си Аззи. Не можеше да се радва на натрапниците, точно когато се канеше да се нацупи хубаво.

Докато кълбото се втвърди, измина доста време. Аззи изчака и най-накрая пред него застанаха формата и съдържанието на Бабриел.

— Здравей, Аззи — извика Бабриел. Беше все така висок и рус, и изглеждаше глупаво както и преди.

— Да, здрасти и всичко подобно — каза Аззи. — Искаш да ми натриеш носа ли?

— Ни най-малко. Знаеш, че не обичам злобата.

— Така е. И толкова повече ме дразниш.

— Ти си голям шегаджия, но нека ти кажа защо съм дошъл.

— Щом искаш — каза Аззи. — На мен ми е все едно.

— Упълномощен съм от името на Комитета на Силите на Светлината — Бабриел започна да чете от един свитък, който беше извадил от белите гънки на дрехата си — да заявя следното: С настоящото обявяваме решението си да отсъдим специалната награда на Силите на Светлината на Аззи Елвул, демон, но не изцяло прокълнат, за приноса му към каузата на Силите на Светлината, състоящ се в това, че ни помогна да спечелим съдбата на човечеството за следващите хиляда години.

След като свърши, Бабриел извади от пазвата си малка статуетка на ангел, изработен от блудкав жълто-бял материал, с блестящи сини очи и кокетни малки крилца.

— Е — каза Аззи, доволен въпреки нежеланието си, — много мило от страна на Силите на Светлината. Наистина много мило.

Той се помъчи да намери някакви отвратителни думи, но за момента беше победен. Беше получил награди и от Силите на Мрака, и от Силите на Светлината. Беше доста сигурен, че е първият, който печели и двете.

След като Бабриел си отиде, Аззи се отдаде на размисли. Постави двете награди на една маса и се загледа в тях. Наистина бяха хубави. Беше доволен, макар че не искаше. И все пак не можеше да не се гневи, като си спомнеше колко малко трябваше, че да спечели истинската награда — тази на хилядолетието. Но вече беше безполезно да се ядосва.

Засега му трябваше малко почивка и — интересно как можа да му хрумне — да сготви нещо, преди да смали враговете си и да ги предаде на Бригите и нейната гилотина. Сети се за Илит. Напоследък не ѝ беше обръщал много внимание — беше прекалено зает с работата си. Но сега това беше свършило.

Замисли се. Би могъл да отиде някъде. Спомни си за едно хубаво кътче в Индия, където бяха работили поколения Убийци, които ликвидираха хиляди жертви всяка година, като се присъединяваха към различните кертани с поклонници. На платото на една ниска планина някъде северно от Ганг, Убийците си бяха построили специален курорт. Беше сигурен, че ще успее да го намери. Би било забавно да отиде там с Илит. Спомни си забавленията, които се предлагаха последния път — боулинг с човешки глави, хокей с жирафски вратове, тенис на маса с очи. Да, беше дошло време да осигури на Илит малко почивка.

ГЛАВА 4

Точно тогава на вратата се почука. Беше пощальонът. Той донесе голям чувал от конска кожа, висок около метър. Чувалът се гърчеше и от него излизаха жални стонове.

— Кой е това?

— Аз съм, господарю — отговори приглушеният глас на Фрике отвътре. — Господарю, наистина ще съм ви благодарен, ако отново ме сглобите.

— Ще го направя — каза Аззи, — но първо трябва да свърша малко работа. Виждал ли си Илит?

— Оттук не мога да видя нищо, господарю. Ще ме възстановите ли?

От горните етажи се чу пеене.

— Когато му дойде времето — отговори Аззи. — Струва ми се, че я чух.

Той изтича нагоре по стълбите. Илит пееше стара вещерска песничка от времето, когато пирамидите са били построени само до основи.

— Илит! Тук ли си? — извика Аззи.

— Тук съм!

Той изтича до спалнята за гости, откъдето долиташе гласът ѝ. Илит събираше багажа си в малък куфар и сияеше. Нещо у нея се беше променило. Дали не беше цветът на лицето ѝ? Да, то наистина беше станало по-бяло. И очите ѝ — черни като нощта и сладостно зловещи, сякаш бяха станали сини като полска метличина.

— Илит! Какво е станало с теб!? — извика Аззи. — Да не би да те е обзело нещо добро? Знам няколко магии и заклинания, които могат да те излекуват...

— Нищо ми няма, Аззи — отвърна тя. — Това, което те впечатлява, е само видимият резултат от щастието.

— Но за какво можеш да бъдеш щастлива?

— Драги мой, не знам как да ти го кажа...

— Ами тогава недей. Когато някой започва така, това означава лоши новини. Досегашните лоши новини са ми достатъчни.

— Какви са тези неща в ръцете ти? — попита Илит.

— А, някакви награди. Едната е от Силите на Мрака, а другата — от Силите на Светлината. И двата лагера са решили, че трябва да ме възнаградят.

— Аззи! Но това е чудесно!

— Да, хубаво е. Само че, слушай, Илит, аз размислих. Не се отнасях с теб много добре, но ти знаеш как е, когато се заемеш сериозно да служиш на Злото. Винаги имаш нещо да правиш. Наистина не ти обръщах внимание прекалено дълго. Искам да дойдеш с мен в един много хубав малък хотел в Индия. Там е чудесно по това време на годината. Ще спортуваме, ще се забавляваме, ще си прекараме чудесно. Какво ще кажеш?

— Ох, Аззи — отвърна тя, — само ако знаеше от колко време копнях да чуя тези думи!

— Е, сега ги чу. Тъкмо събираш и багажа си. Можем да тръгнем веднага.

— Скъпи, ужасно е, да ти го кажа, но обичам друг.

— Ох! — каза Аззи, седна и после отново стана. — Е, предполагам, че който и да е той, ще може да дойде с нас. Да делиш любимия си, когато не искаш, е в природата на Злото, нали?

— Боя се, че не може да стане, Аззи. Бабриел никога не би търпял нещо такова.

— Бабриел!

— Да, той е моят любим. Той ме покани в една красива малка къщичка, където има зелени пасбища, подскачащи агънца и навсякъде през пролетта има цветя.

— Да ти се доповръща! — каза Аззи. — Какво говориш, Илит? Не е в природата на Злото да ти харесват агънца, освен нарязани и сготвени с розмарин и ментово желе.

— Същият стар Аззи — каза тя и се усмихна. — Ти нищо не разбираш. Аз се промених. Реших да бъда добра.

— Не! Всеки друг, но не ти, Илит! Трябва веднага да се пречистиш!

— Не, нещата не стоят така — отговори тя. — Аз обичам Бабриел и ще отида с него. Ще бъда достойна за неговата обич и

уважение.

Аззи събра сили, за да се овладее.

— Сигурна ли си, че искаш това? — попита той.

— Напълно. Гледай!

Тя се обърна. Аззи видя зачатъците на крила, по-никнали на гърба ѝ. Бяха по-бели от гълъби, по-бели от пяната на безбрежните морета. Бяха още малки, но щяха да пораснат. Тя беше станала същество на Светлината.

— Това е отвратително — каза Аззи. — Ще съжаляваш, казвам ти.

Той излезе и остави вратата отворена.

ГЛАВА 5

Принцът и Принцесата! И тяхното щастие! Въпреки нежеланието си, Аззи беше очарован. Той се върна до вълшебното огледало в работния си кабинет. То беше голямо и леко синкаво на цвят. Олюля се пред него, стиснал бутилка в ръка. Втренчи се и каза:

— Покажи ми ги!

— Кой? — попита огледалото.

— Много добре знаеш кой!

— Момент да осъществя връзката — каза огледалото.

Аззи чакаше побеснял. В чувала до него се гърчеха частите на Фрике. Аззи не им обърна внимание. Обзет от демонични чувства, пропит от нечестива енергия, той видя как огледалото помътнява и след това бавно се избистря.

Появиха се образите на Принца и Принцесата. Колко хубави бяха! С копринените си дрехи, те сякаш бяха символ на всичко добро в света.

Аззи чуваше меките им, мелодични гласове.

— Обичаш ли ме, мили? — попита Принцесата.

— Твой съм вечно — отвърна Принцът. — Знам, че е прието да не се гледа развръзката на тези неща. Знам, че в по-късни времена ще се говори, че съм те тормозел, а ти си ми натяквала. Но какво ни интересуват тези цинични слова? Ние сме млади, обичаме се и сме красиви. Напук на очакванията на всички, ще бъдем щастливи дълго време и ще се обичаме всеотдайно.

— Колко хубаво го каза — Принцесата се отпусна в ръцете му.

— Щастливи, а? — изръмжа Аззи. — Ще видим тази работа.

Сигурно има нещо, което мога да направя.

— Господарю! Има! — чу се от кожената торба.

— Какво е то?

— Ах, господарю, отдели един миг, за да ме възстановиш и ще ти кажа с удоволствие.

— И гледай да е добро. По-добро, от бързината на падаща стомана!

Той отвори торбата и извади частите на Фрике. Съедини ги бързо, и въпреки че в пиянското си бързане сложи ръцете малко накриво, общо взето се справи приемливо.

— Благодаря, господарю! — каза Фрике.

— Говори!

— О, господарю! Все още можете да отмъстите на тези отвратително хубави и щастливи млади хора! Кредитната карта, господарю! Тя още е у вас.

— Добра идея, Фрике! Ей сега ще им платя за веселието!

Аззи извади картата от джоба си и я постави на отвратителна повърхност. След миг се появи чиновникът от „Снабдяване“.

— Да, кажи какво искаш?

— Имам специално желание — каза Аззи. Той се усмихна злорадо — тази физиономия той беше репетирал дълго, но не беше използвал никога, защото я пазеше за миг като този.

— Какво да бъде?

— Най-напред искам една хубава катастрофа. Искам замъкът на Принца и жена му Принцесата да се срути докато са в него. След това искам да избира специална Дупка, в която да ги сложа за няколко хиляди години, за да им докажа, че не си струва да размахват щастието си пред носа на един демон!

— Каква да бъде катастрофата? — попита чиновникът и се приготви да попълни заявката.

— Да кажем земетресение.

— Едно земетресение. Носи се — каза чиновникът. — След това ще ви покажа нашия набор специални места в Ада.

Той отвори една голяма папка, но изведнъж погледна нагоре. Започна да бие камбана. Аззи също я чуваше. Всъщност, камбаните в Аугсбург също започнаха да бият.

— Какво е това? — попита той. — Не е неделя, нали? Фрике изтича до прозореца.

— Не, господарю! Започват празненствата за хилядолетието! Хората танцуват по улиците! О, господарю! Каква гледка на неуместна радост се разкрива пред очите ми!

— По дяволите това! — каза Аззи и се обърна към чиновника:

— Какво чакаш? Искам земетресение!

Чиновникът се усмихна злорадо и затвори рязко папката си:

— Съжалявам, господине, но заявката ви е невалидна.

— Какви ги дрънкаш!? Ще си направя гердан от червата ти, ако не изпълниш, каквото ти казвам!

— Не, няма — отговори чиновникът от „Снабдяване“. — Удари дванадесетият час. Състезанието на хилядолетието приключи и Великите Сили на Мрака анулираха кредитната ви карта.

— Не! Не могат да направят това! Рано е още! Трябва да доведе нещата докрай!

Аззи размаха кредитната карта като обезумял. Чиновникът се усмихна с кисело задоволство и махна с ръка. Картата изчезна.

Аззи нададе вик на изумен гняв и неясна лудост. Фрике побягна и се скри в един изящно изработен гардероб. Аззи тропна с крак. Подът под него се отвори. Той пропадна надолу, надолу, надолу, докато не стигна до един далечен, тъмен и хладен тунел, в който да събере отново силите си. Фрике хукна към дупката и погледна в нея. Видя как Аззи пропада, все още обзет от бяс. Навън, от село на село и от град на град, продължаваха да бият камбаните на хилядолетието.

Издание:

Роджър Зелазни, Робърт Шекли. Донеси ми главата на принца „Абагар“, София, 1992

Първо издание. Библиотека „Фентъзи“

Превод от английски: Владимир Германов

Редактор: Елиана Владимирова

Художник-оформител: Константин Жеков

Компютърен набор: „Абанос“ ООД — София

Издава: „Абагар холдинг“ ООД София 1124. ул. „Гогол“ 23

Печат: ДФ „Абагар“ — Печатница В. Търново

ISBN 954–8004–58–5

Roger Zelazny and Robert Sheckley.

Bring Me the Head of Prince Charming

A Bantam Book / December 1991. All rights reserved

Copyright © 1991 by the Amber Corporation and Robert Sheckley

© Превод от английски: Владимир Германов, 1992

© Художник-оформител: Константин Жеков, 1992

c/o Anthea, Varna

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.